

๖๗๗. 14 ๐๔๔
ก ๕๖๕๔
๕.๖

ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนประชานิเวศน์
กรุงเทพมหานคร

19 S.A. 2539

ปริญญาโท
ของ
นิยนา เื้อออำภวยชัย

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

เมษายน 2539

คณบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๙ ๐๖/๙๔

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

.....กรรมการ

(ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

.....กรรมการ

(ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ.วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่...เดือน.....พ.ศ. 2539

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยความกรุณาของ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ
เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง และคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และตรวจแก้ไข
ข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มี ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สมเจตน์ อภิเมษรักษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์ พงษ์โสภะ ที่ได้กรุณา ให้คำแนะนำ
และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ที่กรุณาเป็นกรรมการร่วมสอบปากเปล่า

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการเสาวนีย์ คันทาแก้ว ผู้ช่วยประสาน หอมพูล
ผู้ช่วยจรรยาพันธ์ สวัสดิ์ ที่ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์พยุ่ง ธิญะเจริญ และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
ประชานิเวศน์ ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ อาจารย์เยาวเรศ สุ่มน อาจารย์ธนาวดี โพธิ์ภิรมย์ ที่ให้ความ
ช่วยเหลือเป็นผู้ช่วยผู้วิจัยในการทดลองครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้การอบรม
สั่งสอนและให้ความรู้ และขอขอบคุณ คุณชัยวัน เอื้ออำนวยชัย ที่คอยให้กำลังใจ และให้ความ
ช่วยเหลือให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

นิยนา เอื้ออำนวยชัย

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	8
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ...	9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล	9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	13
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม	21
	เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน	23
	เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน	23
	งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน	24
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต	26
	ความหมายของจุดมุ่งหมายของการสังเกต	26
	หลักในการสังเกตพฤติกรรม	27
	วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม	28
	ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม	28

3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	30
	ประชากร	30
	กลุ่มตัวอย่าง	30
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	31
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	31
	วิธีดำเนินการทดลอง	37
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	39
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	39
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผล	41
	ผลการศึกษาค้นคว้า	41
5	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	47
	บทย่อ	47
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	47
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	47
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	47
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	48
	การดำเนินการทดลอง	48
	การวิเคราะห์ข้อมูล	50
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	51
	อภิปรายผล	51
	ข้อเสนอแนะ	56
	ข้อเสนอแนะทั่วไป	56
	ข้อเสนอแนะในการวิจัย	56

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	57
ภาคผนวก	63
ภาคผนวก ก	64
ภาคผนวก ข	76
ภาคผนวก ค	114
ประวัติย่อของผู้วิจัย	159

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลอง	42
2	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ	43
3	เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ	44
4	แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	131
5	แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	134
6	แสดงคำมัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในแต่ละช่วงและในแต่ละสัปดาห์	137
7	แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในขณะที่ครูสอน ในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด และพฤติกรรมการทำงานบ้าน ก่อนและหลังการทดลอง	138
8	แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มควบคุม ในขณะที่ครูสอน ในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด และพฤติกรรมการทำงานบ้าน ก่อนและหลังการทดลอง	139
9	แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง	140
10	แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะหลังการทดลอง	142

11	แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรมของนักเรียน กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง	144
12	แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรมของนักเรียน กลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง	146
13	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรม ของนักเรียน กลุ่มทดลอง ในระยะก่อนและหลังการทดลอง	148
14	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรม ของนักเรียน กลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง	150
15	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรม ของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง	152
16	เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน ในกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนและหลังการทดลอง	154
17	เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน ในกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง	155
18	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลอง	156
19	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนแบบปกติ ก่อนและหลังการทดลอง	157
20	เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวม ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	158

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง	37
2 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	
ตลอด 3 ระยะ	45
3 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง	
ตลอด 3 ระยะ	115
4 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง	
ตลอด 3 ระยะ	116
5 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง	
ตลอด 3 ระยะ	117
6 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง	
ตลอด 3 ระยะ	118
7 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง	
ตลอด 3 ระยะ	119
8 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง	
ตลอด 3 ระยะ	120
9 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง	
ตลอด 3 ระยะ	121
10 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง	
ตลอด 3 ระยะ	122
11 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุม	
ตลอด 3 ระยะ	123
12 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุม	
ตลอด 3 ระยะ	124

13	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	125
14	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	126
15	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	127
16	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	128
17	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	129
18	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	130

ภูมิหลัง

คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ช่วยพัฒนาความคิด สติปัญญาให้มีทักษะในการคิดคำนวณ ตลอดจนการแก้ปัญหา และช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมให้เจริญขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากเทคโนโลยีตลอดจนวิทยาการต่าง ๆ เกิดขึ้นได้โดยอาศัยวิชาคณิตศาสตร์เป็นเครื่องช่วยในการพัฒนาความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ดังนั้นวิชาคณิตศาสตร์จึงถูกบรรจุเข้าเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรทุกระดับ (นางนุช พูลสวัสดิ์. 2532 : 1 ; อ้างอิงมาจาก กระทรวงศึกษาธิการ. 2520 : 52) โดยหลักสูตรได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการสอนไว้ว่า เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการทางคณิตศาสตร์ ให้รู้จักสังเกต ให้รู้จักคิดอย่างมีลำดับเหตุผล มีความละเอียดถี่ถ้วน มีความมั่นใจ ตลอดจนแสดงความรู้สึกรักคณิตศาสตร์ออกมาอย่างเป็นระเบียบ มีความสามารถในการคิดคำนวณและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535 : 1) แต่เนื่องจากโดยธรรมชาติแล้ววิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ค่อนข้างจะเป็นนามธรรม เนื้อหาบางตอนยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ (ยุพิน พิพิธกุล. 2521 : 1) เมื่อเนื้อหาบางตอนยาก นักเรียนก็ไม่ตั้งใจเรียนทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียน (ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์. 2534 : 2 ; อ้างอิงมาจาก กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528 : 159) ซึ่งสอดคล้องกับที่ อูทัย เพชรช่วย (2533 : 46) กล่าวไว้ว่า สาเหตุหนึ่งในหลาย ๆ สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานี้ต่ำ ก็คือ การที่นักเรียนขาดความตั้งใจในการเรียน และสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์. 2534 : 1 ; อ้างอิงมาจาก สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 26) ที่กล่าวว่า การเรียนที่ไม่ต่อเนื่องทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจบทเรียนได้เป็นอย่างดี และไม่สามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ มิลแมน เชเพอร์ และโคเฮน (Millman, Schaefer and Cohen. 1981 : 142) ได้กล่าวไว้ว่า การตั้งใจเรียนเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่เอื้อให้นักเรียนเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ นักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน เอาใจใส่ ฟังคำอธิบายของครู ปฏิบัติงานตามที่ครูสั่ง ย่อมเข้าใจบทเรียนได้ดี และจากผลการวิจัยของฮอกและ ลูซ (Hoge and Luce. 1979 : 481) พบว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัย

ของคอบบ์และฮอปส์ (Cobb and Hops. 1973 : 108 - 113) ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมเอาใจใส่ต่อการเรียนเพิ่มขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอารีย์ ธิญวงค์ (2517 : 21) ที่ศึกษาพบว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างมาก

จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 296 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าระดับอื่น คือ นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ร้อยละ 66.38 โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 48 คนมีคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ร้อยละ 48.4 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 52 คนมีคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ร้อยละ 54.36 และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ในชั้นดังกล่าว พบว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ เพราะนักเรียนไม่ตั้งใจเรียนและไม่เอาใจใส่ในการเรียน และจากการที่ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยมีพฤติกรรมในลักษณะต่าง ๆ เช่น พุดคุยในขณะที่ครูสอน เหม่อลอย ส่งเสียงรบกวนเพื่อน ไม่ตอบคำถามครู ไม่ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัย และไม่ส่งงานหรือการบ้านที่ครูมอบหมายให้ทำ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ ผู้วิจัยคาดว่า น่าจะเป็นพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาที่ครูสอน ซึ่งอาจจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นควรที่จะหาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเหล่านี้ เพื่อให้ นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้น

การพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน สามารถพัฒนาได้หลายวิธี เช่น การใช้วิธีควบคุมพฤติกรรมของตนเอง (คารณ อุตยรัตนกิจ. 2532 : 65) การปรับเปลี่ยนการเสริมแรงทางบวก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 : 28 - 29) และการใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพ (ลัดดา แซ่ป้ง. 2530 : 64)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำหลักการและวิธีการให้คำปรึกษา มาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการในการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคล เพื่อให้เขาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาอุปสรรคได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม (เจียรนัย ทรงชัยกุล. 2533 : 730)

วิธีการให้คำปรึกษามีหลายวิธี วิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้ปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และสามารถปฏิบัติได้จริง โดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายและมีระบบ (สมพร สุทธิชัย, 2533 : 158 - 160) และการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมยัง เป็นวิธีการที่ทำให้ ผู้รับคำปรึกษาแก้ปัญหาของตนเอง โดยมีผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้จัดสภาพการณ์ให้แก่ผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา เกิดการเรียนรู้และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทิศทางที่ต้องการ โดยใช้หลักในการเรียนรู้ เช่น การให้แรงเสริม (ประหยัด ลักษณะงาม, 2524 : 97)

5. สำหรับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้มีผู้นำมาใช้ในการปรับพฤติกรรม เช่น ผลงานวิจัยของ อุดม คชพงษ์ (2538 : 67) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระชนกโชติ กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชาณีเวศน์ กรุงเทพมหานคร และจะเป็นแนวทางให้ครูผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ได้นำวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชาณีเวศน์ กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับคะแนนต่ำกว่า 2 จำนวน 23 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชาณีเวศน์ กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับคะแนนต่ำกว่า 2 ซึ่งได้มาจากการสุ่มนักเรียนอย่างง่ายจากประชากร จำนวน 16 คน จาก 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 8 คน และสุ่มห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธีคือ

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

3.1.2 การสอนแบบปกติ

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม หมายถึง วิธีการที่ผู้ให้คำปรึกษา (ผู้วิจัย) ให้ความช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น โดยมีลำดับขั้นในการให้คำปรึกษาดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นของการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรอบบ่อใจ ปลอดภัย ไว้วางใจและเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาเริ่มใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาเช่น การฟัง การเงี่ยบ การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การทวนซ้ำ การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

2.2 ผู้ให้คำปรึกษา ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษา และนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะสามารถปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษา ให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเรียก "เงื่อนไข" และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ซึ่งเรียกว่า "เงื่อนไขตาม"

เงื่อนไข → พฤติกรรม → เงื่อนไขตาม

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ซึ่งทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนและนักเรียนต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ แล้ว ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อจะดำเนินการในการพัฒนาพฤติกรรมนั้นต่อไป

2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิธีที่ดี การเสริมแรงทางสังคมโดยใช้คำชม และการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการวางเงื่อนไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการพัฒนาอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปปัญหา และบอกแนวทางที่จะแก้ปัญหาและผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม

วิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ผู้วิจัยใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง

2. การสอนแบบปกติ หมายถึง วิธีการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนากันเพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่จะเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยบรรยายเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่มีเนื้อหาตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้สื่อประกอบการสอน ซึ่งได้แก่ รูปภาพนักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น ภาพนักเรียนกำลังมองครูขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย ภาพนักเรียนส่งการบ้าน เป็นต้น แล้วเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่ได้เรียน

วิธีการสอนแบบปฏินิวัติใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มควบคุม

3. พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยแสดงความสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนและทำแบบฝึกหัดตามที่ครูกำหนด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน

- 3.1.1 มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย
- 3.1.2 มองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน
- 3.1.3 เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย
- 3.1.4 ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน
- 3.1.5 ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน
- 3.1.6 ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวนขณะครูสอน
- 3.1.7 ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ

3.2 พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด

- 3.2.1 ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย
- 3.2.2 ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด

3.3 พฤติกรรมการทำงานบ้าน

- 3.3.1 ส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด

พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วัดได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ หมายถึง ความสามารถทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนโดยได้คะแนนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 60 หรือได้ระดับคะแนนต่ำกว่า 2 ตามเกณฑ์การประเมินผล ระดับประถมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2533 : 2) ซึ่งกำหนดเกณฑ์ไว้ดังนี้

4	ดีมาก	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	80 - 100
3	ดี	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	70 - 79
2	ค่อนข้างดี	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	60 - 69
1	พอใช้	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	40 - 59
0	ต้องแก้ไข	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	0 - 39

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ตามลำดับดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
 - 1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา
 - 1.1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
 - 1.1.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
 - 1.1.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
 - 1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.2.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์
 - 1.2.3 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.2.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.2.5 เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 1.3.2 งานวิจัยในประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
 - 2.1 เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
 - 2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
 - 2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต
 - 3.2 หลักในการสังเกตพฤติกรรม
 - 3.3 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม
 - 3.4 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

โรเจอร์ส (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2529 : 124 ; อ้างอิงมาจาก Rogers. 1946) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือบุคคลอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อช่วยให้ผู้มารับบริการรู้จักและเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนสามารถช่วยเหลือหรือแก้ปัญหาของตนเองได้ในที่สุด นอกจากนี้การให้คำปรึกษายังประกอบด้วยลำดับขั้นของการติดต่อสัมพันธ์โดยตรงระหว่างบุคคล โดยบุคคลหนึ่งต้องการความช่วยเหลือจากอีกบุคคลหนึ่ง เพื่อเปลี่ยนเจตคติ ความรู้สึกตลอดทั้งพฤติกรรมต่าง ๆ การให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีรูปแบบการดำเนินงานที่เอื้อต่อการเสริมสร้างความสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้มารับคำปรึกษาได้รับความรู้ และเข้าใจตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยเพิ่มความสามารถในการช่วยตนเองของผู้มารับคำปรึกษาให้มีความรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองมากยิ่งขึ้น

วิลเลียมสัน (สุวรรณา นาควินุลย์วงศ์. 2536 : 21 - 22 ; อ้างอิงมาจาก Williamson. 1949 : 192) ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาไว้ว่าเป็นกระบวนการที่มีความละเอียดอ่อน ซึ่งเขากล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นสถานการณ์ของบุคคลต่อบุคล จะโดยการฝึกฝนทักษะหรือความเชื่อมั่นที่บุคคลพึงมอบให้กับอีกบุคคลหนึ่งก็ตาม บุคคลแรกจะช่วยให้บุคคลที่สองสามารถเผชิญ ภาวะทราฐ์ เกิดความรู้สึกแจ่มแจ้งแก้ไข และตัดสินใจในการปรับตัวต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะเป็นการรวมความพยายามทั้งหมดของทั้งสองฝ่ายที่จะเผชิญเกิดความแจ่มแจ้งและแก้ไขปัญา ซึ่งอาจจะกล่าวสั้น ๆ ก็คือ การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยเอื้อกับบุคคลให้มีความเจริญก้าวหน้าไปสู่ความงอกงามแห่งบุคลิภาพและบูรณาการนั่นเอง

อิงลิช และอิงลิช (English and English. 1958 : 127)

ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาเป็นสัมพันธภาพซึ่งบุคคลผู้หนึ่งพยายามที่จะให้ความช่วยเหลือบุคคลอีกผู้หนึ่งให้มีความเข้าใจและแก้ไขปัญหาของเขาได้

เบิร์คส์ และสเตฟเฟิลส์ (Burks and Stefflre. 1979 : 14)

กล่าวว่าการให้คำปรึกษา หมายถึง สัมพันธภาพอันเป็นวิชาชีพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาที่ผ่านการฝึกฝนอบรมกับผู้รับคำปรึกษา โดยปกติสัมพันธภาพนี้จะ เป็นไปในรูปแบบบุคคลต่อบุคคล แต่ในบางครั้งก็เกี่ยวข้องกับบุคคลมากกว่าสองคนขึ้นไป เป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจและมองชีวิตของตนเองได้ชัดเจนกระจ่างแจ้ง ตลอดจนเรียนรู้ที่จะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตนเป็นผู้ตัดสินใจเลือกด้วยทางเลือกและวิธีการที่เหมาะสม

หลุยส์ (คมเพชร จัตรศุภกุล. 2530 : 8 ; อ้างอิงมาจาก

Louis. 1970 : 10) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการที่ผู้มีปัญหาได้รับความช่วยเหลือให้เกิดความรู้สึกและการแสดงพฤติกรรมอย่างสบายใจขึ้น โดยผ่านการปะทะสัมพันธ์กับผู้ให้คำปรึกษาซึ่งจะให้ข้อมูลและการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ อันจะเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้มีปัญหาสามารถพัฒนาการแสดงพฤติกรรมของตนเอง ทำให้สามารถติดต่อเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) ได้ให้ความหมายการให้คำปรึกษาว่าเป็นกระบวนการช่วยเหลือและในกระบวนการช่วยเหลือนี้ จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสบายใจขึ้นเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนทั้งพฤติกรรมต่างๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้นและสามารถวางโครงการในอนาคตของตนได้

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 373) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันระหว่างบุคคลอย่างน้อย 2 คน ได้แก่ ผู้ให้บริการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ผ่านการฝึกอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการ ซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหาที่มีความทุกข์ใจ และต้องการความช่วยเหลือ เพื่อที่จะเข้าใจในตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม และดำเนินชีวิตด้วยความสุข

วัฒนา พิชราวณิช (2531 : 152) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาว่าหมายถึง กระบวนการสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ประสบปัญหา สามารถแก้ไขปัญหได้ด้วยตนเอง รู้จักและเข้าใจตนเองเป็นอย่างดี สามารถเป็นผู้นำตนเองได้ และสามารถวางแผนทางชีวิตในอนาคตได้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคล ซึ่งเกิดจากสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาซึ่งผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ผ่านการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะ ตลอดจนมีประสบการณ์ในการช่วยเหลือบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีความเข้าใจในตนเองและสิ่งแวดล้อมดีขึ้นและได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ตามที่เขาสามารถจะพัฒนาได้ ทั้งนี้เพื่อให้เขารู้จักช่วยเหลือตนเองได้ในที่สุด

1.1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ขอรับคำปรึกษา โดยให้การปรึกษาเป็นการส่วนตัวเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาหรือผู้รับบริการเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมสามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.1.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ได้รับความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรงด้วยความละเอียดอ่อน ครอบคลุม และรอบคอบอย่างเพียงพอ

2. ผู้รับคำปรึกษา เป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียว ในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง เขาจึงเป็นผู้ที่ควรจะได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษาล้ำที่ จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษาซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหา และหาทางแก้ไขได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็น และความรู้สึก หรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา
5. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาแต่เพียงผู้เดียว ในระหว่างการให้คำปรึกษา

1.1.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 412) ได้กล่าวถึง ข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยทั่วไปไม่มีความเชื่อว่าปัญหาที่ตนประสบนั้นเพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจ และหาทางออกได้ดีกว่าผู้ใหญ่ โดยธรรมชาติวัยรุ่นไม่ต้องการแสดงตนเองอย่างเปิดเผยว่า ไม่มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก
2. ผู้รับคำปรึกษาเสียโอกาสอันดี ที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการปรับตัวต่าง ๆ กับคนอื่น ๆ ที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกัน
3. ผู้รับคำปรึกษาอาจจะเกิดความเคยชินที่จะไว้วางใจ และต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือเฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น
4. การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลา และบุคลากรซึ่งมีอยู่จำกัด ดังนั้นจึงอาจไม่ได้รับบริการโดยทั่วถึง

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.2.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ (Kruboltz) และ ทอริเสน (Thoresen) เป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม (Behavioral Counseling) ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ของจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่สำคัญ 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขการกระทำ (Operant Conditioning) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่า พฤติกรรมมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนกระบวนการให้คำปรึกษานั้น พยายามให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อเป็นการแก้ปัญหาและปรับปรุงตนเอง วิธีนี้มีความเห็นว่า การที่จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ปัญหของตนเองได้นั้น ไม่ใช่เพียงแค่ให้ความอบอุ่น ยอมรับและเข้าใจผู้รับคำปรึกษาเท่านั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องเน้นการสร้างประสบการณ์ให้แก่ผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้หรือการเปลี่ยนพฤติกรรมไปในแนวที่ต้องการ ซึ่งจะใช้หลักการเรียนรู้ เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรม เช่น การใช้หลักการให้แรงเสริมต่อพฤติกรรมที่ตนต้องการเพื่อให้เกิดพฤติกรรมนั้น (ประหยัด ลักษณะงาม. 2524 : 97)

วิญญู พูลศรี (2531 : 321) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งหมายถึงลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากได้รับประสบการณ์ (Experiences) ผู้ให้คำปรึกษาคตามทฤษฎีนี้ จะเน้นวิธีการที่มีระบบที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา

จากความหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม สรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยจะเลือกใช้กลวิธีให้เหมาะกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

1.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์

อาภา จันทรสกุล (2535 : 220) กล่าวว่าผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเชื่อว่า มนุษย์เกิดมามีทั้งดีและเลว มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการเรียนรู้ซึ่งการเรียนรู้สามารถทำให้เกิดขึ้นได้โดยการจัดสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ การเรียนรู้ก็สามารถทำให้หมดไป และทำนองเดียวกันก็สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ได้ มนุษย์สามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้แม้จะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 144) กล่าวถึง ธรรมชาติของมนุษย์ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า มนุษย์เปรียบเสมือนเครื่องจักรกล อยู่ภายใต้การควบคุมของสภาพแวดล้อม มีบทบาทน้อยมากในการเลือกหรือกำหนดวิถีชีวิต นอกจากนั้นพฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลจากการเรียนรู้และสามารถจะเปลี่ยนแปลงได้

นอกจากนี้ทอริเสน (วิญญู พูลศรี. 2531 : 322 - 324 ; อ้างอิงมาจาก Thoresen. 1969) ได้อธิบายความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และหลักการของการให้คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมนิยมไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้นพฤติกรรมจึงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนได้
2. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของบุคคลได้ด้วย
3. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลจะเป็นไปตามหลักของการเสริมแรง (Reinforcement) และหลักของการใช้ตัวแบบทางสังคม (Social Modeling)
4. มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ถ้าบุคคลใดสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้ บุคคลนั้นก็มีโอกาสที่จะกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ต้องการได้
5. แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตาม แต่มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองหรือเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้
6. บุคลิกภาพของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยใช้วิธีการวางเงื่อนไข (Conditioning) การให้รางวัล (Reward) การลงโทษ (Punishment) และพฤติกรรมของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จะมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยการเรียนรู้ (Learning)

7. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่า บุคคลเกิดมาไม่ได้มีดีหรือความเลวติดตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมทั้งหลายของบุคคลได้มาจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม

8. พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการถูกกำหนดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน (Antecedent Event) ดังนั้น จึงสามารถคาดคะเนการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ได้ และถ้าสามารถควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนได้ก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้

9. ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

10. การให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหยุดนิ่งหรือกำหนดทิศทางได้ล่วงหน้าเป็นเวลานาน ๆ และไม่ได้จัดทำเฉพาะในห้องให้คำปรึกษาเท่านั้น แต่ต้องจัดในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย

11. กระบวนการปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามองเป็นปัญหาและมีความเห็นพ้องกันในพฤติกรรมที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข การตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดความก้าวหน้าได้

12. ผู้ให้คำปรึกษาจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงกลวิธีใหม่ หากพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้ไปแล้วนั้นไม่ได้ผล

13. ประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาจะวัดได้จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมภายหลังจากการให้คำปรึกษา

1.2.3 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

คอร์เลย์ (Corley. 1991 : 295) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายเป็นสิ่งที่สำคัญในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยมีจุดมุ่งหมายคือ การสร้างสถานการณ์เรียนรู้ใหม่ให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการเรียนรู้นั้นควรจะแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ตั้งจุดมุ่งหมายของการปรับ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่าควรจะมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด การประเมินผล และการให้คำปรึกษาจะกระทำพร้อมกันไปตลอดเวลาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

วัชรีย์ ทรัพย์มี (2525 : 195) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นจุดมุ่งหมายที่ได้จากการตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษา ว่าต้องการจะปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอย่างไร ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเชี่ยวชาญในการพิจารณาว่า สภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผู้ให้คำปรึกษาจะกำหนดขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างละเอียด พฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัตินั้น ต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ จึงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามต้องการ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้รับคำปรึกษารูจักคิดพิจารณา และวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล ระมัดระวังขึ้น สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่ตามมา

1.2.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

อาภา จันทรสกุล (2535 : 221) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไว้ดังนี้

1. เป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์เป้าหมายจึงต้องชัดเจน ในรูปของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ วัดได้ ประเมินได้ และการกำหนดเป้าหมายนั้นผู้รับคำปรึกษาจะต้องเป็นผู้วางเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษามีหน้าที่จัดประสบการณ์ใหม่ เลือกเทคนิคและคอยกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นโดยการเสริมแรง
3. การเลือกใช้เทคนิคและวิธีการแก้ไขพฤติกรรมตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีมากมายหลายเทคนิค ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องพิจารณาเลือกใช้เทคนิค และวิธีการตามความเหมาะสมของลักษณะของแต่ละบุคคล

สมพร สุกตัญญู (2533 : 162) ได้อธิบายหน้าที่และบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นผู้ที่กระฉับกระเฉง ว่องไว มีบทบาทและหน้าที่ในการจัดประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนาและช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย คือ มีพฤติกรรมที่พึงปรารถนาผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทและหน้าที่ดังนี้คือ

1. เป็นผู้ชี้แนะแนวทาง
2. เลือกใช้เทคนิคให้เหมาะสมกับปัญหา

3. เป็นตัวแบบ

4. จูงใจให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขพฤติกรรม

จากบทบาทและหน้าที่ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีความเชี่ยวชาญในการพิจารณาว่าสภาพการณ์ใดก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และทำหน้าที่ในการกำหนดขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม จัดประสบการณ์ใหม่ เลือกเทคนิคและวิธีการที่เหมาะสม และคอยกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น สำหรับผู้รับคำปรึกษาจะต้องมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง ให้ความร่วมมือในการใช้เทคนิคต่าง ๆ มีความกระตือรือร้นในการแสดงพฤติกรรมใหม่

1.2.5 เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 151) กล่าวว่า เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม แบ่งเป็นเทคนิควิธีเดียว และเทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาควรจะเลือกใช้ให้เหมาะสม และสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรม เป้าหมายเทคนิคต่าง ๆ ได้แก่

1. เทคนิควิธีเดียว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการให้คำปรึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เช่น ใช้วิธีการเสริมแรงทางบวก เพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมาย หรือเพื่อลดความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หรือเพื่อสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่

2. เทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลาย ๆ เทคนิคผนวกกัน เพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมเป้าหมายได้เร็วขึ้น เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวก ผนวกกับวิธีการให้ตัวแบบ เป็นต้น

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 778 - 785) กล่าวถึง เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่ามีหลายวิธีเทคนิคสำคัญที่นิยมใช้มี 4 รูปแบบคือ

1. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique)

เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แนวคิดมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่า พฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาพึงพอใจ บุคคลจะมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ดังนั้นการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้ เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ และมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะทำพฤติกรรมซ้ำอีก ทั้งนี้โดยให้การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) แก่ผู้รับคำปรึกษาทันที หรือโดยเร็วที่สุด เมื่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

ส่วนการใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบ
พฤติกรรมนิยมนั้น ควรมีวิธีการ ดังนี้

1.1 ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาทำความเข้าใจร่วมกัน
เกี่ยวกับตัวเสริมแรงที่จะนำมาใช้ เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ หรือเกิด
เพิ่มขึ้น

1.2 ผู้ให้คำปรึกษา ควรจัดสภาพการณ์ที่ผู้รับคำปรึกษามี
โอกาสที่จะได้รับการเสริมแรง เพื่อให้เขามีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้น
ต่อไปอีก

1.3 ผู้ให้คำปรึกษา ควรให้การเสริมแรงแก่ผู้รับคำปรึกษา
ทันทีหรือเร็วที่สุดเมื่อผู้รับคำปรึกษาได้แสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา
เรียนรู้ถึงผลการกระทำ

2. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive
Training Technique)

เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ใช้ได้ผลดีกับบุคคลที่
ต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าเข้าสังคม ไม่กล้าติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น
การฝึกจะเน้นเรื่องต่อไปนี้

2.1 การยืนยันถึงสิทธิส่วนบุคคล โดยไม่ก้าวท้าวสิทธิของ
บุคคลอื่น

2.2 การออกคำสั่งหรือการขอร้องอย่างมีเหตุผล ให้บุคคลอื่น
ปฏิบัติตามกฎข้อตกลงร่วมกัน

2.3 การแสดงความรู้สึกทั้งทางด้านบวกและด้านลบอย่าง
เหมาะสม และเป็นไปอย่างเปิดเผยจริง ให้ผู้ที่เรสัมพันธ์ด้วยได้รับรู้

กลวิธี 6 ประการ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษานิยมนำมาใช้ในการฝึก
พฤติกรรมกล้าแสดงออก ได้แก่

- 1) การสอน (Instruction)
- 2) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)
- 3) การให้ตัวแบบ (Modeling)
- 4) การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal)

5) การใช้การเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforcement)

6) การฝึกฝนเป็นการทำงาน (Homework Assignment)

3. เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling Technique)

เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบมีพื้นฐานสำคัญมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาดังนี้

3.1 เพื่อการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์โดยการสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบ สามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ทักษะใหม่ที่จะเป็นต่อการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

3.2 เพื่อการลดหรือเพิ่มพฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้ว การเรียนรู้จากการสังเกต สามารถช่วยเพิ่มเติม หรือลดการแสดงออกของพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นไปตามประสงค์

3.3 เพื่อส่งเสริมการตอบสนองต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะมีผลให้ผู้รับคำปรึกษาตอบสนอง โดยการแสดงพฤติกรรมจากที่ได้เรียนรู้ด้วยความสมัครใจ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2535 : 257 - 258) ได้กล่าวสรุปหลักการเสนอตัวแบบดังนี้

1. เสนอตัวแบบที่เป็นตัวจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ตัวอย่างตัวแบบจริง ได้แก่ พ่อแม่ เพื่อน ผู้ให้คำปรึกษา ตัวแบบอีกประเภทหนึ่ง คือ ตัวแบบสัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวแบบในภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ การ์ตูน ข้อเขียน เป็นต้น

2. ลักษณะของตัวแบบมีอิทธิพลต่อผู้รับคำปรึกษาเป็นอย่างยิ่ง ควรเลือกใช้ตัวแบบที่มีชื่อเสียง มีความรู้ มีความสามารถ มีเสน่ห์ และมีอำนาจ และควรเป็นตัวแบบที่มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้รับคำปรึกษา เช่น เพศเดียวกัน วัยใกล้เคียงกัน

3. เสนอตัวแบบหลาย ๆ ลักษณะ เพื่อผู้รับคำปรึกษาจะได้เรียนรู้ผสมผสานพฤติกรรมของตัวแบบเข้าด้วยกัน และมีความยืดหยุ่นมากขึ้นในการแสดงออกในหลาย ๆ สถานการณ์

4. การใช้การสอน หรือการเตรียมการก่อนดูตัวแบบ โดยผู้ให้คำปรึกษาอธิบายว่า ควรสังเกตอะไรจากตัวแบบ และจัดลำดับสิ่งที่จะสังเกต เป็นต้น เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาให้ความสนใจต่อตัวแบบมากขึ้น

5. ให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบซ้ำ ๆ หลายครั้ง สลับกับการให้คำแนะของผู้ให้คำปรึกษา

6. วิธีการใช้ตัวแบบมีหลายวิธี ควรใช้ให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษา เช่น วิธีแรกให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบอย่างเดียว วิธีที่สอง ให้ผู้รับคำปรึกษาดูแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที วิธีที่สาม ให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ โดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะและแก้ไข ผลจากการให้คำปรึกษาทั้งสามวิธีพบว่า วิธีที่สามมีประสิทธิภาพที่สุด

7. การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจะมีประสิทธิภาพสูงสุด ถ้าผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที

8. บางครั้งอาจใช้การแสดงบทบาทสมมติช่วยในการฝึกแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัยกว่า

9. เมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมของตัวแบบได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องเสริมแรงทางบวกทันที

10. ให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปลักษณะพฤติกรรมของตัวแบบที่สังเกต จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถเรียนรู้ และเก็บจำลักษณะของตัวแบบได้ดีขึ้น

11. หลังจากการฝึกซ้อมพฤติกรรมในสถานการณ์ในห้องให้คำปรึกษาจนเกิดความมั่นใจแล้ว ให้ผู้รับคำปรึกษาไปทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริง พร้อมรายงานผลการแสดงพฤติกรรม

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกลัวหวาดวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization Technique) เป็นการช่วยจัดความกลัว และความวิตกกังวลของผู้รับคำปรึกษาที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บุคคลบางคนหรือต่อสถานการณ์บางลักษณะ เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาการปรับตัวไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความหวาดกลัว หรือความวิตกกังวล เทคนิคการจัดความรู้สึกลัวหวาดวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ มีพื้นฐานมาจากหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขคลาสสิก (Classical Conditioning)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษาดังนี้ คือ การฟัง การเขียน การตั้งคำถาม การทวนซ้ำ การตีความหมาย การให้กำลังใจ และใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรม ได้แก่ การใช้ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การเสริมแรง และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บีช (วิญญู พูลศรี. 2531 : 338 - 341 ; อ้างอิงมาจาก Beach. 1965) ได้จัดโครงการเพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแก่นักเรียน โดยให้นักเรียนเรียนรู้จากตัวแบบโดยนำแถบบันทึกเสียง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ วิธีดำเนินการคือ ให้ตัวแบบซึ่งได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 คน ชาย 3 คน และหญิง 3 คน และมีผู้ให้การปรึกษาเป็นตัวแบบด้วย จัดบันทึกเสียงในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นจำนวน 7 ครั้ง ครั้งละ 6 นาที ผลปรากฏว่าโครงการนี้ประสบความสำเร็จ ผลการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองดีขึ้น และผู้ปกครองแจ้งว่าลูกของตนเอาใจใส่ทำการบ้านและทบทวนบทเรียนมากขึ้น

โฮลท์ (Holt. 1979 : 6546-A) ได้ศึกษาถึงผลการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ที่มีผลต่อความรับผิดชอบตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้มีการฝึกซ้อมบทบาท และการวิเคราะห์วิจารณ์ตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 15 คน จากเมืองเชรเวพอร์ต (Shreveport) ในหลุยเซียน่า (Louisiana) โดยคัดเลือกเด็กที่มีปัญหาในการเรียน มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในห้องเรียน และมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองและกลุ่มหลอก กลุ่มละ 5 คน ให้พบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามความรับผิดชอบในการเรียน (Intellectual Achievement Responsibility Questionnaire - IAR) และแบบวัดสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มทดลองและกลุ่มหลอกมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3.2 งานวิจัยในประเทศ

รังสรรค์ เพ็งชู (2523 : 86) ได้ทำการทดลองฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกแก่นักเรียนวัยรุ่นหญิง โดยวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรมกลุ่มตัวอย่างจำนวน 32 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกตามโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ภายหลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกตามโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุดม คชพงษ์ (2538 : 67) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในขณะที่ครูสอนน้อยกว่า 3 พฤติกรรม จาก 5 พฤติกรรม และในขณะที่ครูให้งานทำน้อยกว่า 2 พฤติกรรม จาก 4 พฤติกรรม รวมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อยกว่า 5 พฤติกรรมจาก 9 พฤติกรรม จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง 1 ชั่วโมง กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกระบวนการที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของบุคคล ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงคาดว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจะสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร ได้

2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

2.1 เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ลาฮาเดอร์เน (Lahaderne. 1968 : 320 - 324) กล่าวว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนมองหนังสือ มองครู หรือมองกระดาน อ่านบทเรียน และทำงานตามที่ครูสั่ง

ฮอลตัน (Holton. 1973 : 20 - 25) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียนคือ ความจดจ่อของจิตใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้บุคคลมีสมาธิ การเรียนวิชาที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่ไม่มีความตั้งใจเรียน

กรณี อินทศร (2526 : 84) ให้ความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนว่า หมายถึง การที่นักเรียนให้ความสนใจในตัวครู หรืออุปกรณ์ในการเรียน รวมทั้งกิจกรรมในการเรียน

วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา (2526 : 6) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจและมีสิทธิในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียน พร้อมทั้งจะทุ่มเทให้แก่วิชาต่าง ๆ ที่เรียนโดยไม่รู้สึกเบื่อหน่าย

วิศสุณี แทนประเสริฐสุข (2529 : 14 - 15) ให้ความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงการตั้งใจเรียนในห้องเรียน ได้แก่ มองครู มองอุปกรณ์ ทำงานตามที่ครูสั่ง ตอบคำถาม ถามครูเกี่ยวกับการเรียน และร่วมกิจกรรมที่กำหนด

คารณี อุทัยรัตนกิจ (2532 : 64) ให้ความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนว่าเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนต้องแสดงออกและจำเป็นต้องมีเพื่อที่จะสามารถเรียนรู้วิทยาการต่าง ๆ ได้ และเพื่อให้ได้ประโยชน์จากประสบการณ์ในห้องเรียนอย่างเต็มที่

จากความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียน หมายถึง การแสดงออกที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสนใจ มีสมาธิ มีจิตใจจดจ่อดังสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียนพฤติกรรมดังกล่าว ได้แก่ สนใจครู สนใจบทเรียน มองกระดาน มองอุปกรณ์ ถามและตอบคำถามเกี่ยวกับการเรียน และร่วมกิจกรรมในการเรียน ทำงานตามที่ครูสั่ง

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โบรเดน และคนอื่น ๆ (Borden and others. 1970 : 341 - 349) ได้ศึกษาผลของการใช้แรงเสริมในการปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการปฏิบัติตามระเบียบของห้องเรียนกับนักเรียนพิเศษเกรด 7 - 8 จำนวน 13 คน ที่มีปัญหาเรื่องการพูด การอ่าน และพฤติกรรมคือ รื้อ ไม่เชื่อฟังครู ไม่สนใจในการเรียน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมายให้ ทั้ง ๆ ที่ครูพยายามชมเชย เมื่อเขาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์และดูว่าเมื่อเขาทำผิด บางครั้งก็ส่งไปพบจิตแพทย์ และอาจารย์ใหญ่ แต่พฤติกรรมก็ไม่ดีขึ้น ผลการวิจัยพบว่าการใช้แรงเสริมสามารถปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียน และการปฏิบัติตามระเบียบของห้องเรียนของนักเรียนพิเศษให้ดีขึ้นได้

อเล็กซานเดอร์ และแอปเฟิล (Alexender and Apfel. 1976 : 43, 97 - 99) ศึกษาการเสริมแรงเพื่อปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนให้ดีขึ้นโดยใช้แรงเสริมทางบวกเพื่อปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียน โดยให้ตัวแลกเงินที่สามารถแลกเป็นขนม เวลาว่างหรือของเล่นเป็นตัวเสริมแรง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 7 - 13 ปี จำนวน 5 คนที่มีพฤติกรรมก่อนเรียนในชั้นเรียน คือ แหย่เพื่อน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 62 เป็นร้อยละ 92 ของเวลาเรียนทั้งหมด

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา (2526 : 108) ได้ศึกษาผลของการฝึกพัฒนาตนเองที่มีต่อการตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน กลุ่มควบคุม 20 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรมวิธีพัฒนาตนเองมีความตั้งใจเรียนดีกว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรม และนักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรมวิธีการพัฒนาตนเองมีความตั้งใจเรียนดีกว่านักเรียนที่พัฒนาตนเองแบบเสรี

ภรณ์ อินทรศร (2526 : 3) ได้ศึกษาพบว่า ผลของการใช้วิธีควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน เป็นกลุ่มทดลอง 12 คน และกลุ่มควบคุม 12 คน แบ่งโดยใช้วิธีการจับคู่ นักเรียนที่มีระดับพฤติกรรมตั้งใจเรียน ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมเรียนหนังสือตามปกติ

การศึกษา พบว่า วิธีควบคุมตนเองทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่า
นักเรียนที่เรียนในสภาพการเรียนการสอนแบบปกติ

อรสา ไทยการวงศ์ (2528 : 3) ได้ศึกษาผลของการใช้ควบคุม
สิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็น
นักเรียนโรงเรียนยานนาวาเวชวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน สุ่มเป็นกลุ่มทดลอง
5 คน กลุ่มควบคุม 5 คน การทดลองแบ่งเป็น 3 ระยะ โดยใช้การทดลองแบบมีกลุ่มควบคุม
ทดสอบก่อนการทดลอง หลังจากการทดลองและติดตามผล โดยระยะที่ 1 เป็นระยะเส้นฐาน
พฤติกรรมระยะที่ 2 เป็นระยะที่กลุ่มทดลองใช้กระบวนการควบคุมสิ่งเร้า หรือหลังจากที่ได้รับ
การฝึกระยะสุดท้ายเป็นระยะติดตามผล การทดลองทำในช่วงโมงคณิตศาสตร์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง
ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้การควบคุมสิ่งเร้ามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่า
นักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 80) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการเสริมทางบวกเป็นกลุ่มและรายบุคคล
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนธรรมโชติศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี
ปีการศึกษา 2532 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และ
กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน ใช้แบบแผนการทดลองแบบสลับกลับ โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับ
การเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นรายบุคคล
ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่ม และรายบุคคลมี
พฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 97) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของ
การใช้หลักพรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
รักษารักษ์พิทยากร อำเภออินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ปีการศึกษา 2533 ที่มีความถี่ของ
พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และ
กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้หลักพรีแมค กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับ
การเสริมแรงทางสังคม แบบแผนการทดลองเป็นแบบเปลี่ยนเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน
ที่ได้รับการเสริมแรงด้วยหลักพรีแมค และนักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางสังคม มีพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนเพิ่มสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนทั้งในประเทศ และต่างประเทศ สรุปได้ว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งสามารถพัฒนาได้โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การควบคุมตนเอง การฝึกวิธีพัฒนาตนเอง การใช้แรงเสริมทางบวก การใช้หลักฟรีแมค และการควบคุมสิ่งเร้า

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะนำหลักการและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มาใช้เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

สำหรับความหมายของการสังเกต ได้มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างต่าง ๆ กันดังนี้

ชัยพร วิชาวุธ (2523 : 76) ได้ให้ความหมายของการสังเกตในสนาม (Field Observation) ว่าหมายถึง การสังเกตในสภาพการณ์จริง ๆ เช่น สังเกตพฤติกรรม การขมกัฟ้าของคนในสนามกัฟ้า สังเกตพฤติกรรมซื้ออาหารของนิสิตในโรงอาหาร ฯลฯ ผู้สังเกตจะพยายามไม่ทำอะไรที่กระทบกระเทือนต่อสถานการณ์ที่เป็นจริง

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 8 - 9) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การเฝ้าดูอย่างมีจุดมุ่งหมาย ถ้าใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์ จะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การสังเกตอย่างมีแบบแผน และการสังเกตอย่างไม่มีแบบแผน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรม และตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก กระทำหรือตอบโต้ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้

สำหรับจุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้น กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 32) ได้กล่าวว่า การสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงเหล่านี้อาจได้เป็นครั้งแรกหรืออาจได้เพื่อเพิ่มเติมรายละเอียด ซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ เพื่อใช้ประกอบการแนะแนวบุคคลให้เป็นบุคคลดี มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป

3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหา แต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษา และแนะแนวต่อไป

4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบ และไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อม จนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดี และรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

จากความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกตดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมายในสถานการณ์จริง ๆ และลักษณะของพฤติกรรมมันจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ และวัดได้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ว่าพฤติกรรมใดควรพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.2 หลักในการสังเกตพฤติกรรม

ในการสังเกตพฤติกรรมนั้น ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35 - 48) กล่าวว่า ในการสังเกตพฤติกรรม ผู้รับการทดลองจะต้องไม่รู้ตัวว่าถูกสังเกต โดยผู้สังเกตต้องอยู่ในห้องสังเกตพฤติกรรมหรือนั่งอยู่หลังชั้นเรียน หรือนั่งในที่ที่เหมาะสมที่สุด และไม่ควรนั่งใกล้กับนักเรียนคนใดคนหนึ่งจนเกินไป อีกทั้งจะต้องไม่แสดงความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ ไม่ควรให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมด้วย สำหรับการบันทึกพฤติกรรมนั้นนับขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดลักษณะพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะสังเกตและบันทึกให้ชัดเจน เพื่อจะได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง

2. เลือกแบบสังเกตพฤติกรรม โดยมุ่งให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการศึกษา และจุดมุ่งหมายของการพัฒนาพฤติกรรมที่กำหนดไว้ ซึ่งอาจจะเลือกสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) หรือสุ่มแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยนับความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกต

2.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา เป็นการสังเกต แบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา ส่วนการหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต คำนวณได้จากให้ผู้สังเกต 2 คนสังเกตพฤติกรรมพร้อม ๆ กัน แล้วนำผลการสังเกตมาเปรียบเทียบกัน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของผู้สังเกต 2 คน โดยนำจำนวนช่วงเวลาให้ผู้สังเกต 2 คน บันทึกตรงกันว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียน และจำนวนเวลาที่ผู้สังเกตบันทึกไม่ตรงกันมาคำนวณตามสูตร ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องจะต้องไม่ต่ำกว่า 80 จึงจะเชื่อถือได้ แคชดิน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2524 : 274 ; อ้างอิงมาจาก Kazdin. 1975)

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนยันตรงกัน

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ยืนยันตรงกับจำนวนช่วงเวลาที่ยืนยันต่างกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ยืนยันตรงกับจำนวนช่วงเวลาที่ยืนยันต่างกัน}}$$

3.3 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการเสนอข้อมูลนั้นนิยมเสนอในรูปของกราฟ และนิยมเสนอในรูปของกราฟเส้นซึ่งในกราฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียวหรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลคนเดียวหรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมของหลาย ๆ บุคคล หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว ในการสร้างโปรแกรมเพื่อที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้น จะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกต วันเวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 20)

3.4 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 50) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับและเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้น ๆ

3. จะช่วยให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่าเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไป ภายหลังการปรับแล้วและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือในการศึกษาพฤติกรรม โดยที่พฤติกรรมที่จะสังเกตนั้นเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเพื่อตอบโต้สิ่งเร้าในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งและต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับได้ ได้ยินได้และวัดได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำวิธีสังเกตมาใช้ในการรวบรวมข้อมูล เนื่องจากพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้และการสังเกตจะสามารถทำให้ได้ข้อมูลที่เที่ยงตรงและถูกต้องมากกว่าการใช้เครื่องมือชนิดอื่น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับคะแนนต่ำกว่า 2 จำนวน 23 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับคะแนนต่ำกว่า 2 ซึ่งได้มาจากการสุ่มนักเรียนอย่างง่ายจากประชากร จำนวน 16 คน จาก 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 8 คน และสุ่มห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยคัดเลือกห้องเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั้งห้องต่ำกว่าร้อยละ 60 ได้จำนวน 2 ห้องเรียน จากห้องเรียนทั้งหมด 6 ห้องเรียน คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 มีคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั้งห้องร้อยละ 48.4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 มีคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั้งห้อง ร้อยละ 54.36

2. สํารวจพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน จากแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน โดยให้ครูประจำวิชาคณิตศาสตร์เป็นผู้ประเมินนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 48 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 52 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน หลังจากสรุปการประเมินแล้ว ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา ได้นักเรียนจำนวน 23 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 11 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 12 คน

3. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนในข้อ 2 อีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่ครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ ปรากฏว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้จากการสังเกต สอดคล้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ครูประจำวิชาคณิตศาสตร์ประเมิน

4. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนในข้อ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ที่ต่ำกว่าร้อยละ 60 หรือได้ระดับคะแนนต่ำกว่า 2 ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 11 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 11 คน แล้วสัมภาษณ์นักเรียนดังกล่าว เพื่อสอบถามความสนใจในการร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนทุกคนสนใจเข้าร่วมการทดลอง

5. ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนอย่างง่ายในแต่ละห้องเรียน ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 8 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 8 คน แล้วสุ่มห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 เป็นกลุ่มทดลองและชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 เป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียนก่อนการศึกษาค้นคว้า
2. แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์
3. แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
5. โปรแกรมการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียนก่อนการศึกษาค้นคว้า

1.1 สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ ทั้งโรงเรียน จำนวน 12 คน เกี่ยวกับ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ครูต้องการให้นักเรียนปฏิบัติขณะที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์

1.2 นำข้อมูลจาก 1.1 มาสร้างเป็นแบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียน ก่อนการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับสาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เลือก ตอบว่ามีพฤติกรรมใดบ้างที่ครูต้องการให้นักเรียนปฏิบัติขณะที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์

2. แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

2.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

2.2 ให้อาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระบุเรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ครูต้องการให้นักเรียนปฏิบัติขณะที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามที่ระบุใน 1.2

2.3 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในห้องเรียน แล้วนำข้อมูลที่สังเกตได้ ร่วมกับข้อมูล 2.1 และ 2.2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ซึ่งได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธมณี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเจตน์ อภิเมษฐ์รักษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่างที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้อาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

3. แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

3.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต การบันทึก การสังเกต และพฤติกรรมตั้งใจเรียน

3.2 นำข้อมูลจากแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ที่ได้จากการประเมินของครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ และที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัย มาสร้างเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกพฤติกรรมว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่

3.3 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ก่อนจะนำไปใช้บันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง

3.4 ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลาในช่วงเวลาในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ในการบันทึกพฤติกรรมดังกล่าวนี้จะบันทึกเป็นระยะเวลา 50 นาที โดยแบ่งเป็นช่วงเวลาที่ครูสอน 40 นาที และช่วงเวลาที่ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด 10 นาที ดังนั้นผู้วิจัย จึงแบ่งการบันทึกพฤติกรรมออกดังนี้

1. การบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูสอน โดยแบ่งการบันทึกพฤติกรรมออกเป็น 8 ช่วง ช่วงละ 4 นาที ในแต่ละช่วงจะสังเกตคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาทีในแต่ละช่วง
2. การบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด โดยแบ่งการบันทึกพฤติกรรมออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 4 นาที ในแต่ละช่วงจะสังเกตคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง
3. การบันทึกพฤติกรรมการทำงานบ้าน จะตรวจสอบจากการที่นักเรียนส่งการบ้านครูในวันรุ่งขึ้น

การให้คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ขณะที่ครูผู้สอนและขณะที่ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดนั้น ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ให้นับเพียง 1 ครั้ง โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงเวลาที่เกิดขึ้นหมายถึง ให้นับหน้าเป็น 1 คะแนน ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ให้เขียนเลข 0 ลงในช่วงเวลานั้น หมายถึง ให้นับหน้าเป็น 0 คะแนน

การให้คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมการทำงานบ้าน ถ้านักเรียนส่งการบ้านในวันรุ่งขึ้น ตามเวลาที่ครูกำหนด ให้นับหน้าเป็น 1 คะแนน ถ้านักเรียนไม่ส่งการบ้านในวันรุ่งขึ้นตามเวลาที่ครูกำหนด ให้นับหน้าเป็น 0 คะแนน

4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

4.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และพฤติกรรมตั้งใจเรียน จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนประสบการณ์จากการปฏิบัติให้คำปรึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

4.2 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงชุดเดิม จำนวน 3 คน พิจารณารายละเอียดของโปรแกรมให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม เพื่อนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ต่อผู้รับคำปรึกษา 1 คน คือ วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา 15.10 - 16.00 น. และวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ เวลา 16.00 - 16.50 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

5. โปรแกรมการสอนแบบปกติ

5.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน เพื่อเป็นแนวทางกำหนดขั้นตอนสร้างโปรแกรมการสอนแบบปกติให้เหมาะสมกับลักษณะปัญหาและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

5.2 สร้างโปรแกรมการสอนแบบปกติ แล้วนำไปให้ผู้ทรงวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน พิจารณารายละเอียดของโปรแกรมให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงวุฒิ

5.3 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแล้วในข้อ 4.2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม เพื่อนำไปใช้ทดลองต่อไป

โปรแกรมการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ วันอังคาร เวลา 16.00 - 16.50 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการทดลอง

1. เลือกผู้ช่วยผู้วิจัย 2 คน และครูผู้ร่วมการทดลอง 1 คน โดยมีหลักในการเลือกผู้ช่วยผู้วิจัย ดังนี้คือ ผู้ช่วยผู้วิจัยเป็นครูที่มีความรู้ด้านการสังเกต คือ อาจารย์ธนาภา ไพธิกรมย์ และอาจารย์เยาวเรศ สุเมธ และครูผู้ร่วมการทดลองเป็นผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน

ทั้ง 2 ห้องเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์พุง ธัญเจริญ เมื่อคัดเลือกผู้ช่วยผู้วิจัย และครูผู้ร่วมการทดลองแล้ว ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทดลอง

2. ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยผู้วิจัย เข้าใจทั้งวิธีการสังเกต และบันทึกพฤติกรรม
3. ผู้วิจัยอธิบายให้ครูผู้ร่วมการทดลอง เข้าใจถึงวิธีการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน ด้วยวิธีการให้คำปรึกษา และการสอนแบบปกติ และขอความร่วมมือให้ครูดำเนินการสอนตามโปรแกรมที่กำหนดไว้

ขั้นตอนการสังเกต และการบันทึกพฤติกรรม

1. ผู้วิจัย อธิบายให้ผู้ช่วยผู้วิจัย เข้าใจจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้
2. ผู้วิจัยให้ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน ศึกษานิยามพฤติกรรมตั้งใจเรียนให้เข้าใจตรงกัน พร้อมทั้งศึกษาแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนให้เข้าใจ เพื่อสามารถใช้บันทึกผลการสังเกต ได้อย่างถูกต้อง

3. ในการสังเกตครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบช่วงเวลา (Time Sampling) โดยใช้ เวลาการสังเกตในช่วงชั่วโมงคณิตศาสตร์ เวลาในการสังเกตนี้ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน จะสังเกต สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยใช้เวลาช่วงเดียวกันสลับกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รวม 12 สัปดาห์ ในการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตพฤติกรรมดังกล่าว 50 นาที ติดต่อกัน โดยแบ่ง เป็นการสังเกตในช่วงเวลาที่ครูสอน 40 นาที และสังเกตในช่วงเวลาที่ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด 10 นาที โดยมีรายละเอียดการสังเกตดังนี้

3.1 การสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ครูสอน แบ่งการสังเกตพฤติกรรมออกเป็น 8 ช่วง ๆ ละ 4 นาที ในแต่ละช่วงจะสังเกตคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาทีในแต่ละช่วง

3.2 การสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด แบ่งการสังเกต พฤติกรรมออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 4 นาที ในแต่ละช่วงจะสังเกตคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง

3.3 สำหรับพฤติกรรมการทำงานบ้าน จะตรวจสอบจากการที่นักเรียนส่ง การบ้านครูในวันรุ่งขึ้น

4. เขียนแผนผังที่มีนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อความสะดวกในการสังเกต
5. วิธีสังเกต ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน จะเข้าไปนั่งหลังชั้นเรียน เมื่อครูผู้สอนเริ่ม ดำเนินการสอน ซึ่งอยู่ในระยะพอที่จะไม่เห็นการบันทึกพฤติกรรมของกันและกัน ไม่มีการปรึกษา

เกี่ยวกับการบันทึกในระหว่างสังเกต และอยู่ในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียน ได้ชัดเจน ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 2 คน ต้องคอยระวังไม่ให้ผู้รับการทดลองรู้ตัว และเห็นแบบบันทึก พฤติกรรมทั้งในระยะก่อนการทดลองและระยะทดลอง

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทดลองตลอดระยะก่อนการทดลอง ขณะทำการทดลอง และหลังการ ทดลอง แล้วนำคะแนนการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนตลอด 3 ระยะ มาหาดัชนี ความเชื่อมั่นจากการสังเกต โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป จึงถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 48 - 50)

จำนวนช่วงเวลาที่ยบันทึกตรงกัน

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ยบันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ยบันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่ยบันทึกต่างกัน}}$$

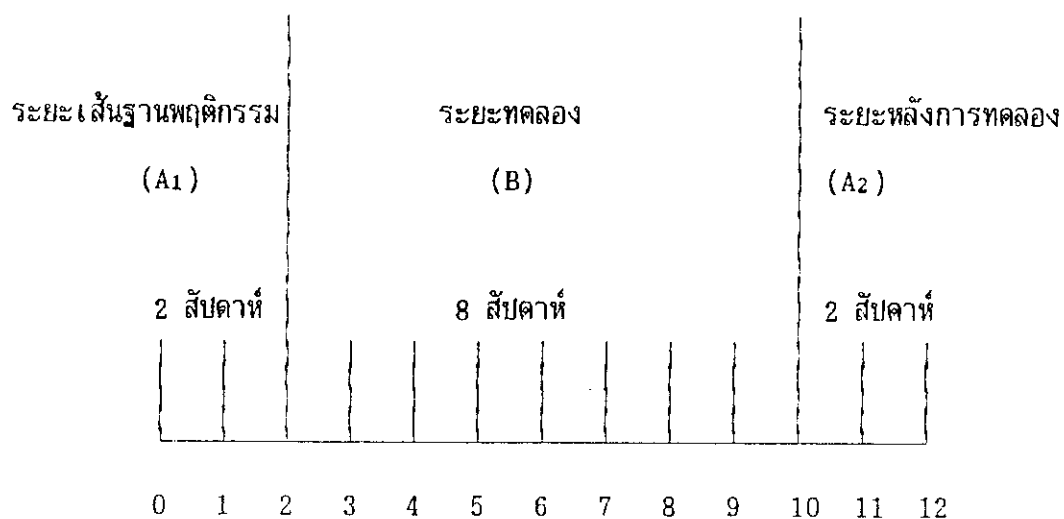
แบบแผนการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ ABA (ABA Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2526 : 155 - 156) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 2 คน ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน กลุ่มทดลอง เป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A1) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม หาเส้นฐานพฤติกรรมเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) และใช้คะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะเส้นฐานนี้เขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ก่อนการทดลองและใช้คะแนนดิบของทุกคน เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม กับกลุ่มทดลอง และใช้โปรแกรมการสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม เป็นเวลา 8 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-10) และใช้คะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนในระยะทดลองนี้ เขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 (A2) ระยะหลังการทดลอง หรือระยะติดตามผล โดยผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกต พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 11 - 12) และผู้วิจัยใช้ คะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะหลังการทดลองนี้เขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของ พฤติกรรมตั้งใจเรียน หลังการทดลอง และใช้คะแนนดิบของทุกคนเป็นคะแนนหลังการทดลอง

ภาพประกอบ 1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ก่อนการทดลอง ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน ฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเพื่อหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

2. การดำเนินการทดลอง การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ ABA (ABA Design) ใช้ระยะเวลา 12 สัปดาห์ โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 (A1) หรือระยะเส้นฐานพฤติกรรม ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่ 13 พฤศจิกายน 2538 ถึงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2538 โดยผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน สังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในช่วงชั่วโมงคณิตศาสตร์ โดยกลุ่มทดลองสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ทุกวันอังคาร เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 14.20-15.10 น. และกลุ่มควบคุมสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ทุกวันพุธ เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันศุกร์ เวลา 14.20 - 15.10 น. ภายหลังการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรม

ตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน แล้วจัดบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ แล้วนำคะแนนของแต่ละคนมาเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 (B) หรือระยะทดลอง ใช้เวลา 8 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 10)

ตั้งแต่วันที่ 27 พฤศจิกายน 2538 ถึงวันที่ 19 มกราคม 2539 โดยผู้วิจัยให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มทดลองและใช้โปรแกรมการสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลุ่มทดลอง ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ต่อผู้รับคำปรึกษา 1 คน คือ วันจันทร์-ศุกร์ เวลา 15.10 - 16.00 น. และวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ เวลา 16.00 - 16.50 น. ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้งสองคนสังเกตพฤติกรรมและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในช่วงไมคินิตศาสตร์ โดยสังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันอังคาร เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 14.20 - 15.10 น. ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน แล้วจัดบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้และนำคะแนนของแต่ละคนมาเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรม เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะทดลอง

2. กลุ่มควบคุม สอนแบบปกติ ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยสอน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที คือวันอังคารเวลา 16.00 - 16.50 น. ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน สังเกตพฤติกรรมและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในช่วงไมคินิตศาสตร์ โดยสังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันพุธเวลา 10.00 - 10.50 น. และวันศุกร์เวลา 14.20 - 15.10 น. ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน แล้วจัดบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้และนำคะแนนของแต่ละคนมาเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรม เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 (A2) ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 11 - 12) ตั้งแต่วันที่ 22 มกราคม 2539 ถึงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2539 เป็นระยะติดตามผล

ช่วงหลังการทดลอง ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน สังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในช่วง
เรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยกลุ่มทดลอง สังเกตในวันอังคาร เวลา 10.00 - 10.50 น.
และวันพฤหัสบดี เวลา 14.20 - 15.10 น. และกลุ่มควบคุมในวันพุธ เวลา 10.00 -
10.50 และ วันศุกร์ เวลา 14.20 - 15.10 น. ภายหลังการสังเกตจดบันทึกพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ แล้วนำคะแนนของแต่ละคนมาเขียนกราฟความถี่ของ
พฤติกรรม เมื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนหลังการทดลองภายหลังการสังเกต
ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรม

วิธีจัดการกับข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ก่อนและหลังการ
ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ก่อนและหลังการ
สอนแบบปกติ
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
4. เสนอข้อมูลเป็นกราฟเส้นตรงเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชา
คณิตศาสตร์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน
 - 1.2 ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์
2. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 ทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและภายในกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ
วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched-Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา
ศรีไพโรจน์, 2533 : 91 - 97)

2.2 ทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann - Whitney
U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120 - 128)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn(diff)	แทน	ค่ามัธยฐานของผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.(diff)	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน - วิทนีย์
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของ วิลคอกัน

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้า ตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลอง

การทดสอบ	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	39.5	3.5	0*
หลังการทดลอง	8	103.0	2.0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเพิ่มขึ้น และจากการพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ใกล้เคียงกันมากกว่าก่อนการทดลอง

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียน
ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	39.0	5.5	0*
หลังการทดลอง	8	83.0	4.0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การสอน
แบบปกติทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเพิ่มขึ้น และจากการพิจารณา
ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์
ใกล้เคียงกันมากกว่าก่อนการทดลอง

3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

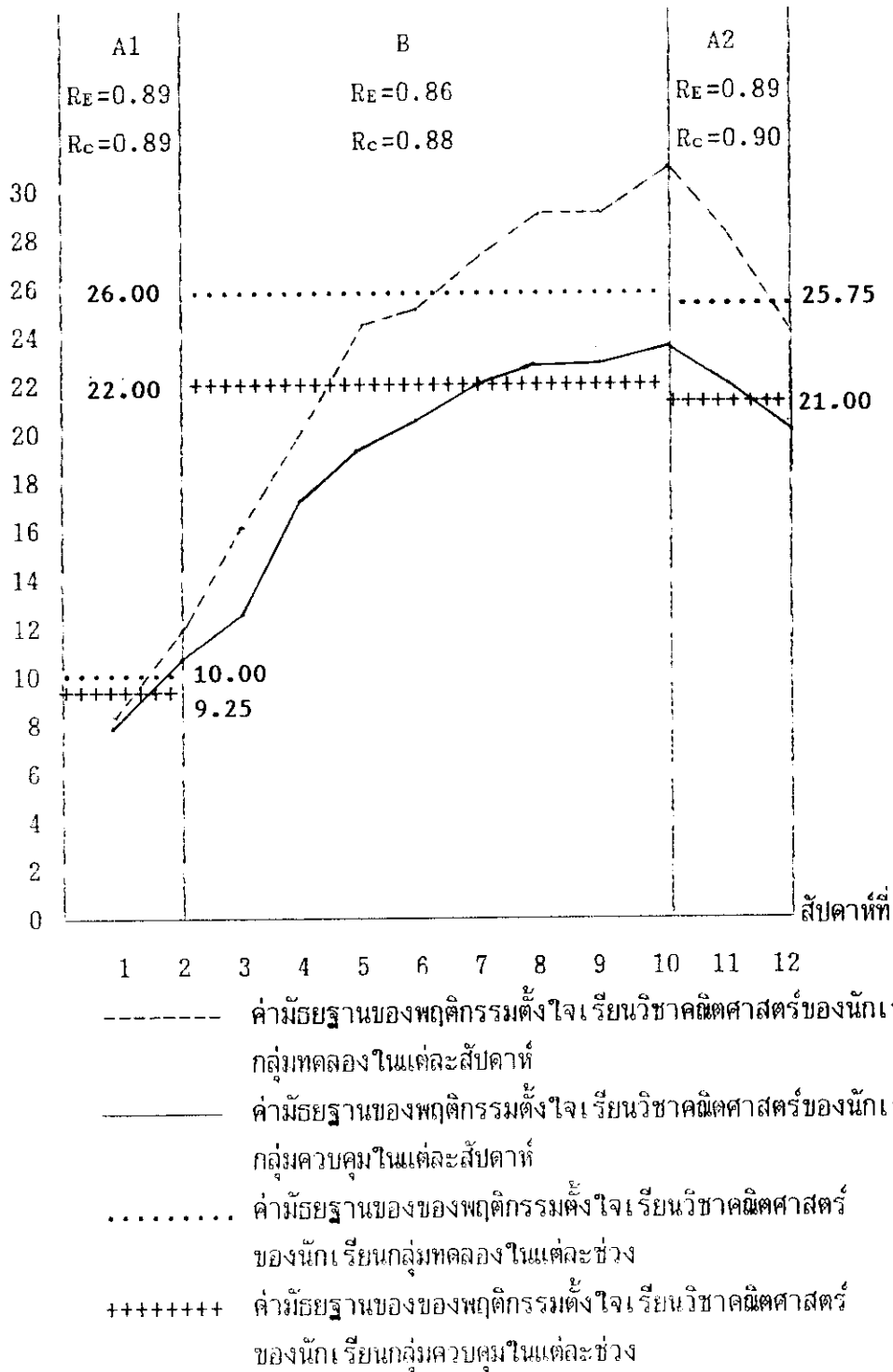
ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลอง	8	64.0	5.5	0*
กลุ่มควบคุม	8	44.5	4.5	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ และจากการพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์พบว่า หลังการทดลอง นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ใกล้เคียงกันมากกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง

มัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

ภาพประกอบ 2 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
 ตลอด 3 ระยะ

จากภาพประกอบ 2 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 10.00 เป็น 26.00 แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเพิ่มขึ้นได้ ส่วนค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในระยะหลังการทดลอง ซึ่งเป็นระยะติดตามผลลดลงจากระยะทดลองเล็กน้อยคือ จาก 26.00 เป็น 25.75

สำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 9.25 เป็น 22.00 แสดงว่า การสอนแบบปกติสามารถทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเพิ่มขึ้นได้ ส่วนค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในระยะหลังการทดลอง ซึ่งเป็นระยะติดตามผลลดลงจากระยะทดลองคือจาก 22.00 เป็น 21.0

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ปรากฏว่า ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าใกล้เคียงกัน ส่วนในระยะทดลองค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม โดยค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 26.00 และค่ามัธยฐานของนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 22.00 ส่วนในระยะหลังการทดลอง ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 25.75 และค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 21.0

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับคะแนนต่ำกว่า 2 จำนวน 23 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับคะแนนต่ำกว่า 2 ซึ่งได้มาจากการสุ่มนักเรียนอย่างง่ายจากประชากร จำนวน 16 คน จาก 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 8 คน และสุ่มห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียนก่อนการศึกษาค้นคว้า
2. แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์
3. แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
5. โปรแกรมการสอนแบบปกติ

การดำเนินการทดลอง

1. ก่อนการทดลอง ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน มีกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเพื่อหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต จนได้ค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตเท่ากับ 0.89

2. การดำเนินการทดลอง การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ ABA (ABA Design) ใช้ระยะเวลา 12 สัปดาห์ โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A₁) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) ตั้งแต่วันที่ 13 พฤศจิกายน 2538 ถึงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2538 โดยผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน สังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในช่วงชั่วโมงคณิตศาสตร์ โดยกลุ่มทดลอง สังเกตและบันทึกพฤติกรรม ทุกวันอังคาร เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 14.20 - 15.10 น. และกลุ่มควบคุมสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ทุกวันพุธ เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันศุกร์ เวลา 14.20 - 15.10 น. ภายหลังการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ของผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน โดยค่าเฉลี่ยของค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เท่ากับ

0.89 และ 0.89 ตามลำดับ และนำค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ได้มาเขียนกราฟเพื่อการศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก่อนการทดลอง และนำคะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนมาเขียนกราฟเพื่อการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 8 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 10) ตั้งแต่วันที่ 27 พฤศจิกายน 2538 ถึงวันที่ 19 มกราคม 2539 โดยผู้วิจัยให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มทดลองและใช้โปรแกรมการสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตามโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษาเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ต่อผู้รับคำปรึกษา 1 คน คือ วันจันทร์ - ศุกร์ เวลา 15.10 - 16.00 น. และวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ เวลา 16.00 - 16.50 น. ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้งสองคน สังเกตพฤติกรรมและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในช่วงชั่วโมงคณิตศาสตร์ โดยสังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันอังคาร เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 14.20 - 15.10 น. ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน โดยค่าเฉลี่ยของดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของนักเรียนกลุ่มทดลอง เท่ากับ 0.86 และนำค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ได้มาเขียนกราฟเพื่อการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระยะทดลอง และนำคะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนมาเขียนกราฟเพื่อการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะทดลอง

2. กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนแบบปกติ ตามโปรแกรมการสอนแบบปกติที่กำหนดไว้ โดยสอนเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที คือวันอังคาร เวลา 16.00 - 16.50 น. ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน สังเกตพฤติกรรมและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในช่วงชั่วโมงคณิตศาสตร์โดยสังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ในวันพุธ เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันศุกร์ เวลา 14.20 - 15.10 น. ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน โดยค่าเฉลี่ยของค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของ

นักเรียนกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.88 และนำค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ได้มาเขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระยะทดลอง และนำคะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนมาเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A₂) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 11 - 12) ตั้งแต่วันที่ 22 มกราคม 2539 ถึงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2539 เป็นระยะติดตามผลช่วงหลังการทดลอง ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน สังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในชั่วโมงเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยกลุ่มทดลอง สังเกตในวันอังคาร เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 14.20 - 15.10 น. และกลุ่มควบคุมในวันพุธ เวลา 10.00 - 10.50 น. และวันศุกร์ เวลา 14.20 - 15.10 น. ภายหลังการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน โดยค่าเฉลี่ยของค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.89 และ 0.90 ตามลำดับ และนำค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ได้มาเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์หลังการทดลอง และนำคะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนมาเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน หลังการทดลอง

3. ภายหลังการทดลอง ค่าเนนการตามลำดับ ดังนี้

3.1 นำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

3.2 เสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ดังนี้

1. ทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและในกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test)

2. ทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ แมน-วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานของวิจัยของ อุดม คชพงษ์ (2538 : 67) ที่ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษา ได้ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาอุปสรรคได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม โดยในระหว่างดำเนินการให้คำปรึกษานั้น ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนเพื่อให้ นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ปลอดภัย และเป็นกันเอง พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น การฟัง การเงี่ยบ การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การทวนซ้ำ การสะท้อนความรู้สึก การตีความและการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนได้ระบุพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและให้นักเรียนได้เรียงลำดับพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด โดยพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขจะต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะสามารถปฏิบัติได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนสำรวจว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ทำให้นักเรียนมองเห็นความสำคัญของการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน ต่อจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อจะดำเนินการในการพัฒนาพฤติกรรมนั้นต่อไป

ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การเสริมแรงทางสังคม และการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการวางแผนเงื่อนไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการพัฒนาอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ

ในการใช้เทคนิคตัวแบบซึ่งเป็นเทคนิคหนึ่งในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ในครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พร้อมทั้งผลที่ได้รับภายหลังจากแสดงพฤติกรรมนั้น เมื่อนักเรียนได้สังเกตพฤติกรรมของตัวแบบแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบและให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามตัวแบบ ซึ่งวิธีการสังเกตจากตัวแบบและเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามตัวแบบ เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยให้การเสริมแรงทางบวกแก่นักเรียนทันทีภายหลังจากที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งทำให้นักเรียนมีกำลังใจและมั่นใจมากขึ้น ตลอดทั้งพยายามพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของตนเอง นอกจากนี้จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมการทดลองมีความตั้งใจในการปฏิบัติตามแผนดำเนินการและสัญญาหรือข้อตกลงที่ตกลงไว้กับผู้วิจัย ซึ่งเป็นการแสดงถึงความตั้งใจที่จะแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง และจากการสังเกตโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในสภาพการเรียนการสอนปกติ แล้วนำมาเขียนกราฟแสดงพฤติกรรม

ตั้งใจเรียนของนักเรียน พบว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งในระยะทดลองและระยะหลังทดลองเพิ่มขึ้นกว่าระยะเส้นฐานพฤติกรรม และจากการเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรมในระยะก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นเรียงตามลำดับของคะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้คือ

อันดับที่ 1 การมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย อันดับที่ 2 การมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน อันดับที่ 3 การไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดัง รบกวนขณะครูสอน อันดับที่ 4 การไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำ อันดับที่ 5 การตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน อันดับที่ 6 การเข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย อันดับที่ 7 การทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด อันดับที่ 8.5 การตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย และพฤติกรรมการทำงานบ้าน และอันดับที่ 10 การถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน

ภายหลังการทดลองผู้วิจัยติดตามผลการทดลองด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลอง ได้ระดับผลการเรียนสูงขึ้นกว่าระดับผลการเรียนที่ได้ก่อนการทดลอง จำนวน 3 คน และได้ระดับผลการเรียนในระดับเดียวกับผลการเรียนที่ได้ก่อนการทดลอง จำนวน 5 คน โดยนักเรียนที่ได้ระดับผลการเรียนในระดับเดียวกับผลการเรียนที่ได้ก่อนการทดลองทั้ง 5 คน ได้คะแนนเพิ่มขึ้น

2. นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า การสอนแบบปกติเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ อินทรโชติ (2536 : 51) ที่ศึกษาพบว่า การสอนแบบปกติสามารถลดพฤติกรรมรังแกเพื่อนลงได้ ทั้งนี้เพราะการสอนแบบปกติของการวิจัยครั้งนี้เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยใช้วิธีบรรยายเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่มีเนื้อหาตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ พร้อมทั้งใช้สื่อประกอบในการสอน ซึ่งได้แก่ รูปภาพของนักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น ภาพนักเรียนกำลังมองครูขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย ภาพนักเรียนส่งการบ้าน ฯลฯ ตลอดทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนได้สรุปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน

จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีความสนใจและมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน และผลจากการสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรม ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนพบว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งในระยะ ทดลอง และระยะหลังการทดลองเพิ่มขึ้นกว่าระยะเส้นฐานพฤติกรรม และจากการเปรียบเทียบ พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรมในระยะก่อนและหลังการทดลอง ของ นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น เรียงตามลำดับของคะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้คือ อันดับที่ 1 การมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย อันดับที่ 2 การไม่ทำงาน อื่นขึ้นมาทำ อันดับที่ 3 การไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงรบกวนขณะครูสอน อันดับที่ 4 การมองเพื่อน ในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน อันดับที่ 5 การตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับ มอบหมาย อันดับที่ 6 การทำแบบฝึกให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด อันดับที่ 7.5 การถามครูเมื่อ มีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน และพฤติกรรมการทำบ้าน อันดับที่ 9 การตอบคำถามครู เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน และอันดับที่ 10 การเข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย ภายหลัง การทดลองผู้วิจัยติดตามผลการทดลองด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ในกลุ่มควบคุม พบว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมได้ระดับผลการเรียนสูงขึ้นกว่าระดับผลการเรียน ที่ได้ก่อนการทดลอง จำนวน 2 คน และได้ระดับผลการเรียนในระดับเดียวกับผลการเรียนที่ได้ ก่อนการทดลองจำนวน 6 คน โดยนักเรียนที่ได้ระดับผลการเรียนในระดับเดียวกับ ผลการเรียนที่ได้ก่อนการทดลอง จำนวน 5 คน ได้คะแนนเพิ่มขึ้น ส่วนอีก 1 คน ได้คะแนน เท่าเดิม

3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรม ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นมากกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษา แบบพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนได้มากกว่า การสอนแบบปกติ ถึงแม้ว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ จะมีพฤติกรรมตั้งใจเรียน วิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น แต่เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแล้ว กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอน แบบปกติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นวิธีการให้ความช่วยเหลือ เป็นรายบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษา (ผู้วิจัย) และผู้รับคำปรึกษา (นักเรียน) โดยผู้วิจัยใช้

เทคนิคต่าง ๆ เช่น การฟัง การเงี่ยบ การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การทวนซ้ำ การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนได้ระบุดึงพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียนของตนเองและให้นักเรียนได้มีโอกาสในการพิจารณาพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข และสำรวจเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน รวมทั้งผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง นักเรียนได้เข้าใจถึงข้อดี ข้อเสีย ของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน นักเรียนตกลงใจที่จะ แก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเอง โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบ พฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิทัศน์ การเสริมแรงทางสังคม และการให้ข้อมูล ย้อนกลับ โดยการวางแผนแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการพัฒนาอย่างเป็นระบบ นักเรียน เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งทราบ แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ จากการเปรียบเทียบพฤติกรรม ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรมของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงขึ้นมากกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง ดังต่อไปนี้ คือ การมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย การมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับ มอบหมาย การตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน การไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวน ขณะครูสอน การไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำ การทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด และ พฤติกรรมการทำการบ้าน ส่วนคะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนด้านการถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัย ในเรื่องที่เรียน และการตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมายของนักเรียนในกลุ่มควบคุมสูงกว่า คะแนนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง พบว่า นักเรียน ในกลุ่มทดลองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น แต่คงยังอยู่ในระดับคะแนน ต่ำกว่า 2 อย่างไรก็ตามปรากฏว่า มีนักเรียนในกลุ่มทดลองจำนวน 1 คน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นและอยู่ในระดับ 2 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมนั้น ปรากฏว่า มีนักเรียนจำนวน 2 คน ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นและอยู่ในระดับ 2 ส่วน นักเรียนคนอื่น ๆ นั้น แม้ว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น แต่ก็ยังคงอยู่ในระดับ 1

จากการสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า มีพื้นฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบ

พฤติกรรมนิยมเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ทั้งในระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง จากผลการวิจัยนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนได้มากกว่าการสอนแบบปกติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนสูงขึ้น ดังนั้นจึงควรสนับสนุนให้ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนจะนำไปพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรติดตามผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเป็นระยะ ๆ เช่น 3 เดือน 6 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาความคงทนของวิธีการพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าว

2.2 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์อื่น ๆ ของนักเรียน เช่น การพูดจาที่เหมาะสม ความรับผิดชอบ เป็นต้น

2.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มกับรายบุคคล เพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เพื่อศึกษาว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและรายบุคคลสามารถทำให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์พัฒนาขึ้นแตกต่างกันเล็กน้อยเพียงใด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว

และจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

คมเพชร จิตรศุภกุล. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว

และจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

จันทรรัตน์ ยี่รัฐศิริ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรม

ไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานธิเบศร์

จังหวัดนนทบุรี ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา

หน่วยที่ 1 - 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2529.

_____. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเรื่องการแนะแนวหน่วยที่ 9 - 15.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.

ชัยพร วิชชาวุธ. การวิจัยเชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2523.

คารณ อภัยรัตน์กิจ. "การศึกษาสาเหตุของปัญหาของนักเรียนและแนวทางการแก้ไขป้

ในท้องเรียน," วารสารแนะแนว. 24 : 61 - 72 ; ตุลาคม - พฤศจิกายน

2532.

นุญช พูลสวัสดิ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้

วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยวิธีเรียนเพื่อรู้แจ้งกับ

การสอนตามคู่มือครูของ สสวท. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

นิภา ศรีไพโรจน์. สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ เอส

พรินติ้งเฮาส์, 2533.

ประภาพร นาคำพันธ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรม

ก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์

อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.

ประหยัด ลักษณะงาม. จิตวิทยาการแนะแนว. มหาสารคาม : วิทยาลัยครูมหาสารคาม, 2524.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์, 2529.

_____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.

ภรณ์ อินทสร. ผลของการใช้วิธีควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

ยุพิน พิพิธกุล. การเรียนการสอนคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, 2524.

รังสรรค์ เพ็งชู. การศึกษาพฤติกรรมกลุ่มแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัด

โครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.

ลัดดา แซ่ป้ง. การใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์

กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

อัดสำเนา.

วัชรีย์ ททรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

วัฒนา พิชราวณิช. หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา, 2531.

วิญญู พูลศรี. เทคนิคจิตวิทยาการให้คำปรึกษา. เชียงใหม่ : ภาควิชาจิตวิทยา

การแนะแนว วิทยาลัยครูเชียงใหม่, 2531.

วิบูลลักษณ์ ธรรมลักษณ์. ผลของการฝึกวิธีพัฒนาตนเองที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตประสานมิตร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

วิศุณี แทนประเสริฐสุข. ผลของการใช้ตัวแบบภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนใน

ห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สถานะเรกซ์เบ็คกิงแฮม ไท.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์. การเปรียบเทียบผลของการใช้หลักฟรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.

โรงเรียนรักษาทิพย์พิทยากร อำเภอบินทร์บุรี จังหวัดปทุมธานี. ปรินญาณพนธ์

กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.

อัสสาเนา.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา

พุทธศักราช 2521 เล่ม 2. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษา

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2533.

_____. คู่มือครูวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช

2521 (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2535.

สมพร สุกัญญ์. การศึกษาค้นคว้าผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมต่อพฤติกรรมเจียมขี้นมผัดปรกติ

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533. อัสสาเนา.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัสสาเนา.

_____. "แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," ครูปริทัศน์. 8 : 26 -

32 ; กรกฎาคม 2526.

เสมอใจ ชื่นจิต. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนธรรมโชติศึกษา โดยการใช้การเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,

2533. อัสสาเนา.

อรสา ไทยการุณวงศ์. ผลของการใช้การควบคุมสิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2528. อัสสาเนา.

- อามา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา และการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.
- อารีย์ ธีระวงศ์. การศึกษาพฤติกรรมของนิสิตระดับการศึกษาระดับบัณฑิต สาขามัธยมศึกษา ที่ออกฝึกสอนต่อการแก้ปัญหาในชั้นเรียน และการสร้างแบบจำลอง (Simulation) ของปัญหา เพื่อใช้ฝึกสอนนิสิตฝึกสอนในการคิดแก้ปัญหา ก่อนออกฝึกสอน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.
- อุดม คชพงษ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วม กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- อุทัย เพชรช่วย. "อันธพาลที่เกิดจากการใช้เทคนิคการเสริมแรง," สารพัฒนาหลักสูตร. 2 : 46 - 48 ; กันยายน 2533.
- Alexander, R.N. and C.H. Apfel. "Altering Schedule of Reinforcement for Improved Classroom Behavior," Exceptional Children. 43 : 97 - 99 ; 1976.
- Broden, M., R.V. Hall and A.R. Clark. "Effects of Teacher Attention and A Token Reinforcement System in A Junior High School Special Education Class," Exceptional Children. 36 : 341 - 349 ; 1970.
- Burke, H.M. and B. Steffle. Theories of Counseling. ed. New York : McGraw-Hill Company, 1979.
- Cobb, Joseph A. "Effects of Academic Survival Skill Training on Low Achieving First Graders," The Journal of Educational Research. 67(3) : 113 - 180 ; November, 1973.
- Corey, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. Pacific Grove, California : Brooks / Cole Publishing Company, 1991.
- English, H.B. and A.C. English. A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. New York : McKay, 1958.
- Hoge, Robert D. and Sally Luce. "Predicting Academic Achievement from Classroom Behavior," Educational Research. 49 : 479 - 496 ; Summer, 1979.

- Holt, Essie Williams. "The Effects of Behavioral Group Counseling Using Self-Verbalization on The Self - Responsibility and Academic Achievements of Culturally Different Adolescents," Dissertation Abstracts International. 39(11) : 6546-A; May, 1979.
- Holton, Geraled. Introduction to Concepts and Theories in Psychology. Massachusetts : Addison - Wesley, 1973.
- Lahaderne, Henriette M. "Attitudinal and Intellectual Correlates of Attention : A Study of Four Sixth - Grade Classroom," Journal of Educational Psychology. 59 : 320 - 324 ; August, 1968.
- Millman, Howard L., Charles E. Schaefer and Jeffrey J. Cohen. Therapies for School Behavior Problems. San Francisco : Josey-Bass Publishers, 1981.
- Rogers, Carl R. Counseling and Psychotherapy, Newer Concepts in Practices. Cambridge, Massachusett : Houghton Mifflin, 1942.
- Williamson, E.G. and J.D. Roley. Counseling and Discipline. New York : McGraw-Hill Company Inc., 1949.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียนก่อนการศึกษาค้นคว้า
- แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์
- แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

แบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียนก่อนการศึกษาค้นคว้า

ผู้ตอบแบบสอบถาม อาจารย์ประจำวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/.....

พฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ท่านต้องการให้นักเรียนปฏิบัติในการเรียนวิชาของท่าน คือ

(ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง.....ได้มากกว่า 1 ช่อง)

- มองครูในขณะที่สอน
- มองอุปกรณ์การสอนขณะสอนหรืออธิบาย
- ไม่พูดคุยในขณะที่ครูสอน
- ไม่ส่งเสียงดังรบกวนครูและเพื่อน
- ไม่เล่นกันหรือแกล้งกัน
- ไม่ลุกจากที่นั่งในขณะที่ครูสอน
- ตอบคำถามครูในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียน
- ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัย
- ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย
- สนใจมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

ผู้ประเมิน ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์

ผู้ถูกประเมิน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/.....

คำชี้แจง พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ เพื่อแสดงความสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียน ร่วมกิจกรรมและทำแบบฝึกหัดที่ครูกำหนด ซึ่งแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน
 - 1.1 มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย
 - 1.2 สนใจมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน
 - 1.3 เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย
 - 1.4 ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน
 - 1.5 ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน
 - 1.6 ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวนขณะครูสอน
 - 1.7 ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ
2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด
 - 2.1 ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.2 ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด
3. พฤติกรรมการทำงานบ้าน
 - 3.1 ส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด

โปรดกาเครื่องหมาย / เพื่อระบุน้ำหนักของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนแต่ละคน ลงในช่องที่มีพฤติกรรมแต่ละด้านกำกับอยู่ สำหรับความหมายของแต่ละด้านมีดังนี้

3	หมายถึง แสดงพฤติกรรมมาก
2	หมายถึง แสดงพฤติกรรมปานกลาง
1	หมายถึง แสดงพฤติกรรมน้อย

นักเรียนคนที่.....ชื่อ.....สกุล.....

พฤติกรรม	น้ำหนักคะแนน		
	3 มาก	2 ปานกลาง	1 น้อย
1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน			
1.1 มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอน ในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย			
1.2 มองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำ กิจกรรมหน้าชั้นเรียน			
1.3 เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย			
1.4 ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน ...			
1.5 ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน			
1.6 ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวนขณะครูสอน			
1.7 ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ			
2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด			
2.1 ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย			
2.2 ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด ...			
3. พฤติกรรมการทำงานบ้าน			
3.1 ส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด			
รวม			

แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์

ครั้งที่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/

วันที่ สถานที่สังเกต

ผู้สังเกต เวลาที่สังเกต

พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ เพื่อแสดงความสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียน ร่วมกิจกรรมและทําแบบฝึกหัดที่ครูกำหนด ซึ่งแบ่งเป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน
 - 1.1 มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย
 - 1.2 มองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทํากิจกรรมหน้าชั้นเรียน
 - 1.3 เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย
 - 1.4 ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน
 - 1.5 ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน
 - 1.6 ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวนขณะครูสอน
 - 1.7 ไม่นํางานอื่นขึ้นมาทํา
2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทําแบบฝึกหัด
 - 2.1 ตั้งใจทําแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.2 ทําแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด
3. พฤติกรรมกระทำการบ้าน
 - 3.1 ส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด

หมายเหตุ การบันทึกพฤติกรรมแบ่งเป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. การบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูสอน บันทึก 8 ช่วง ๆ ละ 4 นาที
สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง
2. การบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด บันทึก 2 ช่วง ๆ ละ
4 นาที สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง

เกณฑ์การให้คะแนนการบันทึกมีดังนี้

- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน
3. การบันทึกพฤติกรรมการทำงานบ้าน ให้ครูบันทึกหลังจากนักเรียนส่งการบ้าน
ในวันรุ่งขึ้น ของการสังเกตในแต่ละครั้ง มีเกณฑ์การให้คะแนนการบันทึก
ดังนี้
 - 1 หมายถึง นักเรียนส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด
 - 0 หมายถึง นักเรียนไม่ส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด

		พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ในขณะที่ครูสอน							
ช่วงที่	คนที่	มองครูและ อุปกรณ์ การเรียน การสอน ในขณะที่ ครูสอน หรืออธิบาย	มอง เพื่อนใน ขณะที่ครู ให้เพื่อน ออกมาทำ กิจกรรม หน้าชั้นเรียน	เข้าร่วม กิจกรรม ที่ได้รับ มอบหมาย	ถามครู เมื่อมี ปัญหา สงสัยใน เรื่องที่ เรียน	ตอบ คำถาม ครูเกี่ยว กับเรื่องที่ เรียน	ไม่พูดคุย กันหรือ ส่งเสียง ดังรับ กวนขณะ ครูสอน	ไม่นำ งานอื่น ขึ้นมา ทำ	รวม
1	1								
	2								
	3								
	4								
	5								
	6								
	7								
	8								
2	2								
	3								
	4								
	5								
	6								
	7								
	8								
	1								

ช่วงที่	คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ในขณะที่ครูสอน							รวม
		มองครูและ อุปกรณ์ การเรียน การสอน ในขณะที่ ครูสอน หรืออธิบาย	มอง เพื่อนใน ขณะที่ครู ให้เพื่อน ออกมาทำ กิจกรรม หน้าชั้นเรียน	เข้าร่วม กิจกรรม ที่ได้รับ มอบหมาย	ถามครู เมื่อมี ปัญหา สงสัยใน เรื่องที่ เรียน	ตอบ คำถาม ครูเกี่ยว กับเรื่องที่ เรียน	ไม่พูดคุย กันหรือ ส่งเสียง ดังรับ กวนขณะ ครูสอน	ไม่มา งานอื่น ขึ้นมา ทำ	
3	3								
	4								
	5								
	6								
	7								
	8								
	1								
	2								
4	4								
	5								
	6								
	7								
	8								
	1								
	2								
	3								

ช่วงที่	คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ในขณะที่ครูสอน							รวม
		มองครูและ อุปกรณ์ การเรียน การสอน ในขณะที่ ครูสอน หรืออธิบาย	มอง เพื่อนใน ขณะที่ครู ให้เพื่อน ออกมาทำ กิจกรรม หน้าชั้นเรียน	เข้าร่วม กิจกรรม ที่ได้รับ มอบหมาย	ถามครู เมื่อมี ปัญหา สงสัยใน เรื่องที่ เรียน	ตอบ คำถาม ครูเกี่ยว กับเรื่องที่ เรียน	ไม่พูดคุย กันหรือ ส่งเสียง ดังรับ กวนขณะ ครูสอน	ไม่นำ งานอื่น ขึ้นมา ทำ	
5	5								
	6								
	7								
	8								
	1								
	2								
	3								
	4								
6	6								
	7								
	8								
	1								
	2								
	3								
	4								
	5								

ช่วงที่	คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ในขณะที่ครูสอน							รวม
		มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอน ในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย	มองเพื่อนในขณะครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน	เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน	ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน	ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวนขณะครูสอน	ไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำ	
7	7								
	8								
	1								
	2								
	3								
	4								
	5								
	6								
8	8								
	1								
	2								
	3								
	4								
	5								
	6								
	7								

ช่วงที่	คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียน บะครูให้ทำแบบฝึกหัด		รวม
		ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย	ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่ครูกำหนด	
1	1			
	2			
	3			
	4			
	5			
	6			
	7			
	8			
2	2			
	3			
	4			
	5			
	6			
	7			
	8			
	1			

สัปดาห์ที่	คนที่	พฤติกรรมการทำงานบ้าน ส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด					รวม
		จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	
	1						
	2						
	3						
	4						
	5						
	6						
	7						
	8						

ภาคผนวก ข

- 1 โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
- 2 โปรแกรมการสอนแบบปกติ

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ
1	ประเมินตนเองและ สร้างสัมพันธภาพ กับ เกมปิงโก	1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาทหน้าที่ของตนเอง และผู้ให้คำปรึกษาตลอดทั้งโปรแกรมการให้คำปรึกษา 2. เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับคำปรึกษา เกิดความรู้สึกร่วมกันใจ ปลดปล่อยและเป็นกันเอง	1. ผู้ให้คำปรึกษา กล่าวต้อนรับ ผู้รับคำปรึกษา พร้อมแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักและให้ผู้เข้ารับคำปรึกษา รู้จักและให้ผู้เข้ารับคำปรึกษาแนะนำตนเอง 2. ผู้ให้คำปรึกษาแจ้งวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา ตลอดจนอธิบายรายละเอียด วิธีการ บทบาท หน้าที่ของตนเองและผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติในการให้คำปรึกษา 3. ผู้ให้คำปรึกษาแจกโปรแกรมการให้คำปรึกษาให้แก่ผู้รับคำปรึกษา 4. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามในประเด็นที่สงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป 5. ผู้ให้คำปรึกษาแจกตารางลาลายมือชื่อแก่ผู้รับคำปรึกษา คนละ 1 แผ่น แล้วชี้แจงกติกาให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติดังนี้ 5.1 ค้นหาสมาชิกที่มีคุณสมบัติตามข้อความในตาราง 1 คน ต่อ 1 ช่อง โดยไม่ซ้ำคน 5.2 ให้เจ้าของคุณสมบัติ เขียนชื่อได้ข้อความอย่างชัดเจน 5.3 ต้องให้ได้รายชื่อครบ 3 ช่อง ตามจำนวนหรือแนวตั้ง

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ
			5.4 ลงชื่อผู้สัมภาษณ์แล้วนำส่งให้ผู้ให้คำปรึกษา 2 คนแรกคือผู้ชนะ 5.5 เมื่อได้ผู้ชนะ 2 คนแรก แล้ว ให้หยุดการล่าลายมือชื่อ และให้ผู้ชนะ 2 คน เล่าให้สมาชิกฟังถึงวิธีการได้ลายเซ็นก่อนผู้อื่นและอธิบายถึงประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรมนี้ 5.6 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวสรุปเพิ่มเติม ข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรมนี้ และนัดหมายในครั้งต่อไป
2-7	พฤติกรรม ตั้งใจเรียนใน ขณะที่ครูสอน พฤติกรรม ตั้งใจเรียนใน ขณะที่ครูให้ทำ แบบฝึกหัด และพฤติกรรม การทำการบ้าน	เพื่อพัฒนาพฤติกรรม ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน ในขณะที่ครูให้ทำ แบบฝึกหัด และ พฤติกรรมทำการบ้าน	ครั้งที่ 2 - 7 มีวิธีการดำเนินการให้คำปรึกษาเช่นเดียวกันคือ 1. ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาระบุพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการพัฒนา 2. ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน ดังนี้ 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การเรียบ การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การทวนซ้ำ การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาระบุพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ
			2.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษา เรียงลำดับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการ แก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษา พิจารณาพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถ แก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกิน กว่าผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติ 2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับ คำปรึกษาสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไข ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่ เกิดขึ้นตามมาภายหลัง การแสดง พฤติกรรมนั้น ๆ 2.5 เมื่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจ ถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน และผู้รับคำปรึกษา ต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนนั้น ๆ แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้ ผู้รับคำปรึกษาหาสัญญาเพื่อที่จะ ดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็น ปัญหาต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ
			2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การเสริมแรงทางสังคม และการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ ในการใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิคหรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสม <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษา พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษา ชักถาม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม จากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ
8	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา สรุปผลของการเข้าร่วม โปรแกรมการให้ คำปรึกษาแบบพฤติกรรม นิยม เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจเรียน	1. ขั้นนำ ผู้ให้คำปรึกษาสนทนากับผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน 2. ขั้นดำเนินการ ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปผลการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของตนเอง และเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับปรึกษาและแนวทางที่จะปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่อไปในอนาคต 3. ขั้นสรุป ผู้ให้คำปรึกษาสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และกล่าวขอบคุณในความร่วมมือของผู้รับคำปรึกษา พร้อมทั้งกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 50 นาที

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ	สื่อ-อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ และสร้าง สัมพันธภาพ	1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้วิจัย และนักเรียน ตลอดทั้งโปรแกรมการสอนแบบปกติ 2. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจปลอดภัย และเป็นกันเอง	1. ผู้วิจัยและนักเรียนแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์ของการสอน เรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียนตลอดจนอธิบายรายละเอียดวิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้วิจัย และของนักเรียนที่จะปฏิบัติในการสอนครั้งนี้ 3. ผู้วิจัยแจกโปรแกรมการสอนให้แก่นักเรียนทุกคน 4. เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามในประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆที่ได้ชี้แจงไป 5. ผู้ให้คำปรึกษาแจกตารางล่ายมือชื่อแก่ผู้รับคำปรึกษาคนละ 1 แผ่น แล้วชี้แจง กติกาให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติดังนี้ 1. ค้นหาสมาชิกที่มีคุณสมบัติตามข้อความในตาราง 1 คน ต่อ 1 ช่อง โดยไม่ซ้ำคน 2. ให้เจ้าของคุณสมบัติเขียนชื่อได้ข้อความอย่างชัดเจน 3. ต้องให้ได้รายชื่อครบ 3 ช่อง ตามแนวนอนหรือแนวตั้ง	เกมปิงปอง ตารางล่ายมือชื่อ มีช่อง 9 ช่อง แต่ละช่องมีข้อความที่แสดงคุณสมบัติ -เอกสารกำหนดการเข้าร่วมโปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ	สื่อ-อุปกรณ์
2	พฤติกรรมตั้งใจเรียนใน ขณะที่ครูสอน	เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนคือ มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย มองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรม	4. ลงชื่อผู้สัมภาษณ์แล้วนำส่งให้ผู้ให้คำปรึกษา 2 คนแรกคือผู้ชนะ 5. เมื่อได้ผู้ชนะ 2 คนแรกแล้วให้หยุดการล่าลายมือชื่อและให้ผู้ชนะ 2 คน เล่าให้สมาชิกฟังถึงวิธีการได้ลายเซ็นก่อนผู้อื่นและอภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรมนี้ 6. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวสรุปเพิ่มเติม ข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรมและนัดหมายในครั้งต่อไป ตั้งแต่ครั้งที่ 2 - 7 มีวิธีดำเนินการเช่นเดียวกัน ตามขั้นตอนต่อไปนี้ 1. <u>ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนากันเพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่เรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ 2. <u>ขั้นสอน</u> ผู้วิจัยบรรยายเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้โดยใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม และแสดงความคิดเห็น	เรื่องสั้นประกอบ การบรรยายเรื่อง "นกเป็นเหตุ"

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ	สื่อ-อุปกรณ์
3	พฤติกรรมตั้งใจเรียนใน ขณะที่ครูสอน	เมื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครูสอนคือ เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับ มอบหมาย	3. <u>ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม เกี่ยวกับเรื่องที่บรรยาย	เรื่องสั้น ประกอบ การ บรรยาย เรื่อง "ร่วม กิจกรรม ดีกว่า"
4	พฤติกรรมตั้งใจเรียนใน ขณะที่ครูสอน	เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครูสอนคือ ตามครูเมื่อมีปัญหาสงสัย และตอบคำถามครูเกี่ยวกับ เรื่องที่เรียน		เรื่องสั้น ประกอบ การ บรรยาย เรื่อง "ตอบและ ถาม"
5	พฤติกรรมตั้งใจเรียน ในขณะที่ครู สอน	เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครูสอนคือ ไม่ส่งเสียงดัง และไม่ทำ งานอื่นขึ้นมาทำ		เรื่องสั้น ประกอบ การบรรยายเรื่อง "แก้ไขสิ่ง ไม่ดี"

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ	สื่อ-อุปกรณ์
6	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ขณะที่ครูให้ทำ แบบฝึกหัด	เมื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครูให้ทำ แบบฝึกหัด ตั้งใจทำแบบ ฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย และ ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายใน เวลาที่กำหนด		เรื่องสั้น ประกอบ การบรรยาย เรื่อง "เสร็จ ทันเวลา ถ้าตั้งใจ"
7	พฤติกรรม การทำการบ้าน	เพื่อพัฒนาการทำการบ้าน คือส่งการบ้านตามเวลา ที่ครูกำหนด		เรื่องสั้น ประกอบ การบรรยาย เรื่อง "กลับตัว ใหม่"
8	ปัจจัย สนับสนุน	1. เพื่อให้นักเรียน ทบทวน และสรุปผล การสอนแบบปกติ เรื่อง พฤติกรรมตั้งใจเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนได้มี แนวทางในการนำ ความรู้ที่ได้ไปใช้ในการ พัฒนาพฤติกรรม ตั้งใจเรียนของตนเอง 3. เพื่อกล่าวปิดการเข้าร่วม โปรแกรมการสอนแบบปกติ	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป ความรู้ที่ได้รับจากการสอน แบบปกติทั้งหมด 2. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียน และกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ การสอนแบบปกติแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 50 นาที

รายละเอียดโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล สำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่ 1

ประเมินและสร้างสัมพันธภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาทหน้าที่ของตนเอง และผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนโปรแกรมการให้คำปรึกษา
2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพ ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจปลอดภัย และเป็นกันเอง

อุปกรณ์

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษา
2. เกมปิงโก

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับผู้รับคำปรึกษา พร้อมแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษา รู้จักและให้ผู้รับคำปรึกษาแนะนำตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษา แจ้งวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา ตลอดจนอธิบาย รายละเอียด วิธีการ บทบาทหน้าที่ของตนเอง และผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติในการให้คำปรึกษา
3. ผู้ให้คำปรึกษาแจกโปรแกรมการให้คำปรึกษาให้แก่ผู้รับคำปรึกษา
4. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษา ชักถามในประเด็นที่สงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป
5. ผู้ให้คำปรึกษาแจกตารางล่าลายมือชื่อแก่ผู้รับคำปรึกษาคนละ 1 แผ่น แล้วชี้แจงกติกาให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติดังนี้
 - 5.1 ค้นหาสมาชิกที่มีคุณสมบัติตามข้อความในตาราง 1 คน ต่อ 1 ช่อง โดยไม่ซ้ำคน
 - 5.2 ให้เจ้าของคุณสมบัติ เขียนชื่อได้ข้อความอย่างชัดเจน

- 5.3 ต้องได้รายชื่อครบ 3 ชื่อ ตามแนวนอนหรือแนวตั้ง
- 5.4 ลงชื่อผู้สัมภาษณ์ แล้วนำส่งให้ผู้ให้คำปรึกษา 2 คนแรก คือผู้ชนะ
- 5.5 เมื่อได้ผู้ชนะ 2 คน แล้ว ให้หยุ่คล่าลายมือชื่อ และให้ผู้ชนะ 2 คน
เล่าให้สมาชิกฟังถึงวิธีการได้ลายมือชื่อก่อนผู้อื่น และอภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรมนี้
- 5.6 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวสรุปเพิ่มเติมข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรมนี้ และ
นัดหมายในครั้งต่อไป

การประเมินผล

ประเมินจากการให้ความร่วมมือ การเปิดเผยตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม ความ
ตั้งใจในการรายงานข้อมูล และการมีส่วนร่วมในการแสดงความรู้สึกนึกคิดในการเข้ารับคำ
ปรึกษาของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 2 - 7

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน พฤติกรรมตั้งใจเรียน
ในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด และพฤติกรรมการทำงานบ้าน

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน พฤติกรรมตั้งใจเรียน
ในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด และพฤติกรรมการทำงานบ้าน

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ครั้งที่ 2 - 7 วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเช่นเดียวกัน คือ

1. ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษา ทบทวน ติดตามผล
เรื่องที่สนทนาค้างที่แล้ว

2. ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้
คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้
ผู้รับคำปรึกษาระบุพฤติกรรมที่ไม่ตั้งใจเรียน

2.2 ให้ผู้รับคำปรึกษาลำดับพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนามากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันปรึกษาว่าพฤติกรรมต้องการพัฒนานั้น
สามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่เกินความสามารถที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติได้

2.4 ให้ผู้รับคำปรึกษาสำรวจพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด
หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง

2.5 เมื่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
และต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้รับคำปรึกษาทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมที่เป็น
ปัญหานั้น

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางบวก เช่น การให้คำชมเชย การแสดงสีหน้ายอมรับ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ และไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรม

3. ขัณฑ์การให้คำปรึกษา ผู้วิจัยและรับคำปรึกษาร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือ ความกระตือรือร้น และการแสดงความคิดเห็นในระหว่างการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 8
ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ นักเรียน ทบทวน และสรุป ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ได้รับตลอดโปรแกรม และให้รับคำปรึกษาได้มีแนวทางในการนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรม ตั้งใจเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปการปฏิบัติการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของตนเอง และเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษา
2. ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยกล่าวขอจบใจในความร่วมมือของผู้รับคำปรึกษา และกล่าวปิดการทดลอง

รายละเอียดโปรแกรมการสอนแบบปกติ สำหรับกลุ่มควบคุม

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ และสร้างสัมพันธภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบจุดประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้วิจัย และนักเรียน ตลอดทั้งโปรแกรมการสอนแบบปกติ
2. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ปลอดภัย และเป็นกันเอง

อุปกรณ์

1. โปรแกรมการสอนแบบปกติ
2. เกมบิงโก

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยและนักเรียนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์ของการสอน เรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียน ตลอดจนอธิบายรายละเอียด วิธีการบทบาท หน้าที่ของผู้วิจัย และของนักเรียนที่จะปฏิบัติในครั้งนี้อย่างชัดเจน ไป
3. ผู้วิจัยแจกโปรแกรมการสอนให้แก่ทุกคน
4. เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามในประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ
5. ผู้ให้คำปรึกษาแจกตารางล่าลายมือชื่อแก่ผู้รับคำปรึกษาคนละ 1 แผ่น แล้วชี้แจงกติกาให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติ ดังนี้
 - 5.1 ค้นหาสมาชิกที่มีคุณสมบัติตามข้อความในตาราง 1 คน ต่อ 1 ช่อง โดยไม่ซ้ำคน
 - 5.2 ให้เจ้าของคุณสมบัติเขียนชื่อข้อความอย่างชัดเจน
 - 5.3 ต้องให้ได้รายชื่อครบ 3 ช่อง ตามแนวนอนหรือแนวตั้ง

5.4 ส่งข้อผู้สัมภาษณ์ แล้วนำเสนอให้ผู้ให้คำปรึกษา 2 คนแรกคือผู้ชนะ

5.5 เมื่อได้ผู้ชนะ 2 คนแล้ว ให้หยุดการล่าลายมือชื่อ และให้ผู้ชนะ 2 คนเล่าให้สมาชิกฟังถึงวิธีการได้ลายมือชื่อก่อนผู้อื่น และอภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรมนี้

5.6 ผู้ให้คำปรึกษากล่าวสรุปเพิ่มเติม ข้อคิดที่ได้จากกิจกรรมนี้ และนัดหมายในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. ประเมินผู้ต้นเคยกัน ให้สังเกตจากการพูดคุยกันของสมาชิกในกลุ่ม
2. ประเมินความรู้ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ วิธีการสอนแบบปกติ โดยการซักถามแล้วนักเรียนตอบได้ครบถ้วน
3. ประเมินความรู้สึกพอใจที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางต่าง ๆ

ครั้งที่ 2

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน คือ มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย
2. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือ มองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรม

อุปกรณ์

เรื่องสั้นประกอบการบรรยายเรื่อง "นกเป็นเหตุ"

วิธีดำเนินการ

ขั้นนำ

ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนา เพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่จะเรียน ครูซักถามนักเรียนว่าในการเรียนแต่ละครั้งนักเรียนจะใช้ประสาทสัมผัสใดบ้าง และใช้เพื่อทำอะไร (ประสาทตาใช้ดู ประสาทหูใช้ฟัง)

ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนตั้งใจฟังเรื่องที่ครูจะเล่าให้ฟัง
2. ผู้วิจัยเล่าเรื่อง "นกเป็นเหตุ" ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 เพราะเหตุใด กนกจึงตอบครูไม่ได้ว่า ขั้นตอนที่รัตนชัยทำเป็นขั้นตอนที่เท่าไรของการสร้างมุมด้วยวงเวียน

3.2 จากเรื่อง การไม่มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย มีผลเสียอย่างไร

3.3 ในขณะที่ครูให้เพื่อน ออกมาทำกิจกรรมนักเรียนจะต้องปฏิบัติตนอย่างไร

3.4 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนทุกคนสรุปผลดีของการตั้งใจเรียน โดยการมองครู และอุปกรณ์การเรียน การสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย และผลดีของการตั้งใจเรียนโดยการมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการตั้งใจฟังเรื่องที่ครูเล่า และการแสดงความคิดเห็น
2. นักเรียนสรุปผลดี ของการตั้งใจเรียนโดยการมองครูและอุปกรณ์การเรียน การสอน ในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย และผลดีของการตั้งใจเรียนโดยการมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรม

ครั้งที่ 2

"นกเป็นเหตุ"

กนก เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กนกเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนที่ไม่ดีนัก ในเวลาเรียนขณะที่ครูกำลังอธิบาย กนกมักจะนั่งเหม่อลอย เวลาที่มีใครเดินผ่านหน้าห้อง กนกมักจะหันไปมองโดยไม่สนใจมองครูในขณะที่ครูกำลังสอน ครูเคยเตือนกนกหลายครั้งแต่กนกก็ยังมีพฤติกรรมเหมือนเดิม

วันหนึ่งในขณะที่ครูกำลังจะเริ่มสอนวิชาคณิตศาสตร์ ครูแนะนำนักเรียนว่าขอให้นักเรียนตั้งใจเรียน มองครูและฟังครู ขณะที่ครูสอนและอธิบายให้ดี เพราะในวันนี้ ครูจะสาธิตวิธีการสร้างมุมโดยการใช่วงเวียน แล้วครูก็เริ่มสาธิตวิธีการสร้างมุมโดยใช่วงเวียน ในขณะที่ครูกำลังสาธิตอยู่นั้น กนกเห็นนกตัวหนึ่งมาเกาะที่ริมระเบียง กนกมองดูนกว่ามันทำอะไรอยู่แล้วคิดเลยไปถึงนกที่บ้าน ที่พ่อของกนกเลี้ยงไว้ ขณะนั้นครูเห็นว่ากนกไม่ได้สนใจมองครูขณะกำลังอธิบายวิธีการสร้างมุมโดยใช่วงเวียน ครูจึงเตือนให้นักตั้งใจเรียน มองครูเพื่อจะได้เข้าใจและทำได้เองหากครูให้ลงมือปฏิบัติ เมื่อครูสาธิตการสร้างมุมเสร็จ ครูเรียกนักเรียนออกมาทำทีละคน โดยครูให้นักเรียนทำคนละ 1 ขั้นตอน ในขณะที่เพื่อนออกมาทำกิจกรรมการสร้างมุมอยู่นั้น กนกก็ไม่สนใจมองครูเพื่อนขณะที่กำลังสร้างมุมอีก จึงไม่รู้ว่าใครออกไปทำอะไรบ้าง เมื่อนักเรียนออกมาสร้างมุมจนครบทุกขั้นตอน ครูทบทวนถึงขั้นตอนอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นครูได้เรียกนักเรียนขึ้นถามว่าขั้นตอนที่เพื่อนออกมาทำแต่ละคนนั้น เป็นขั้นตอนที่เท่าไรของการสร้างมุม เมื่อครูเรียกกนกขึ้นถามว่า ขั้นตอนที่รัตนชัยทำนั้นเป็นขั้นตอนที่เท่าไร กนกตอบไม่ได้ ได้แต่ยืนก้มหน้ามองพื้นแล้วนึกเสียใจว่า ตัวเองน่าจะสนใจมองครูขณะสอนและมองเพื่อนขณะออกมาสร้างมุมโดยใช่วงเวียน จะได้ตอบคำถามของครูได้ และก็ไม่ต้องอายเพื่อน

ครั้งที่ 3

พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือ เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย

อุปกรณ์ เรื่องสั้น

วิธีดำเนินการ

ขั้นนำ

ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนากัน เพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่จะเรียน ครูซักถามว่า จากประสบการณ์ของนักเรียน การเรียนที่สนุกสนานและช่วยเสริมความเข้าใจให้นักเรียนนั้น นักเรียนควรมีส่วนร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอนหรือไม่

ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนตั้งใจฟังเรื่องที่ครูจะเล่าให้ฟัง
2. ผู้วิจัยเล่าเรื่อง "ร่วมกิจกรรมดีกว่า" ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนในหัวข้อต่อไปนี้
 - 3.1 การที่เราคิดว่า ไม่ต้องออกไปร่วมกิจกรรมที่ครูอธิบายแล้วครูก็เฉลยเป็นความคิดที่ถูกต้องหรือไม่อย่างไร
 - 3.2 สุวิทย์และวสัน ท้าจะแนบได้ดีเพราะเหตุใด
 - 3.3 ถ้านักเรียนได้รับมอบหมายให้ออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะออกมาหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - 3.4 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนทุกคนสรุปผลดีของการเข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย

การประเมิน

1. สังเกตจากการตั้งใจฟังเรื่องที่ครูเล่า และการแสดงความคิดเห็น
2. ให้นักเรียนสรุปผลดีของการเข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย และยกตัวอย่างการนำข้อคิดที่ดีไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไป

ครั้งที่ 3

"ร่วมกิจกรรมดีกว่า"

นิภาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง นิภาเป็นนักเรียนที่มีความขยันสนใจและเอาใจใส่ต่อการเรียนดี

วันหนึ่งครูฉลุย ครูประจำชั้นของนิภา ได้แนะนำให้นิภารู้จักกับสุรภี เพื่อนร่วมห้องที่เพิ่งย้ายเข้ามาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ ครูฉลุยขอให้นิภาแนะนำสุรภีในเรื่องต่าง ๆ เนื่องจากสุรภียังไม่คุ้นเคย สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ภายในโรงเรียน นิภากับสุรภีจึงกลายเป็นเพื่อนสนิทกันไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ ๆ จนเพื่อน ๆ มักจะล้อเลียนว่านิภาและสุรภีเป็นปลาทองไก่

วันหนึ่งขณะที่ครูฉลุย กำลังสอนวิชาคณิตศาสตร์ที่ห้องของสุรภีและนิภา เรื่องโจทย์ปัญหา ครูฉลุยได้ขออาสาสมัครในห้อง 2 คนออกมาแสดงวิธีทำในการหาคำตอบ หลังจากครูได้แนะนำขึ้นตอนไปแล้ว นิภาหันไปทางสุรภีแล้วพยักหน้าชักชวนสุรภีให้ออกไปร่วมกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้ทำแต่สุรภีส่ายหน้าปฏิเสธ พร้อมทั้งบอกว่า "ไม่ต้องออกไปหรอก เดี๋ยวครูก็เฉลย"

ในขณะนั้นครูฉลุยได้เอ่ยขึ้นเพื่อถามหาอาสาสมัครที่จะออกมาร่วมกิจกรรมการแสดงวิธีทำในการหาคำตอบอีกครั้ง แต่นักเรียนทุกคนในห้องนิ่งเฉย ครูจึงอธิบายว่าถ้านักเรียนออกมาร่วมกิจกรรม นักเรียนก็จะได้รับประสบการณ์ตรง ได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติ ได้รับความรู้มากกว่าคนอื่น ๆ หลังจากครูแนะนำเสร็จ สุวัฒน์กับวสิน ก็ยกมืออาสาสมัครครูฉลุยออกไปแสดงวิธีทำเพื่อหาคำตอบโจทย์ข้อที่ครูฉลุยให้ทำ เมื่อสุวัฒน์และวสินทำเสร็จ ครูฉลุยบอกกับนักเรียนว่าวิธีที่สุวัฒน์และวสินทำนั้นยังไม่ถูกต้องนัก แล้วครูก็แนะนำวิธีการที่ถูกต้องพร้อมอธิบายเพิ่มเติม จากนั้นครูฉลุยกล่าวชมเชย สุวัฒน์และวสิน ที่มีความกล้าหาญ ให้ความร่วมมือออกมาร่วมกิจกรรมที่ครูมอบหมาย พร้อมทั้งให้ทุกคนปรบมือชมสุวัฒน์และวสิน

สัปดาห์ต่อมา ครูฉลุยทดสอบหลังเรียน เรื่องโจทย์ปัญหา ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งห้องมีเพียงสุวัฒน์และวสิน ที่ได้คะแนนเต็ม ครูฉลุยขอให้สุวัฒน์และวสิน ออกมาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังว่ามีเทคนิคอย่างไรจึงสอบได้คะแนนเต็ม วสินพูดว่า "ผมไม่ได้มีเทคนิคอะไรหรอกครับ เพียงแต่ผมจำวิธีการคิดหาคำตอบได้จากการที่วันก่อนผมออกมาแสดงวิธีทำเพื่อหาคำตอบที่หน้าชั้นเรียน" สุวัฒน์กล่าวเพิ่มเติมว่า "จริงครับ ผมเองจำได้แม่นอย่าเลยครับว่าผมผิดตรงไหน แล้วครูอธิบายเพิ่มเติมแก้ไขข้อบกพร่องของผม ผมคิดว่าเป็นเพราะผมได้มีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติจริงนะครับ ทำให้ผมสอบได้คะแนนเต็ม"

ครั้งที่ 4

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือ ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน
2. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือ ถามครูเมื่อมีข้อสงสัย

อุปกรณ์ เรื่องสั้น "ตอบและถาม"

วิธีดำเนินการ

ขั้นนำ

ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนากัน เพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่จะเรียนครูซักถามนักเรียนว่า ถ้านักเรียนมีข้อสงสัย นักเรียนควรจะถามครูหรือไม่ และควรซักถามเมื่อใด ใครบ้างที่เคยถูกครูถามคำถามในขณะที่เรียน และนักเรียนตอบคำถามที่ครูถามได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนตั้งใจฟังเรื่องที่ครูจะเล่าให้ฟัง
2. ผู้วิจัยเล่าเรื่อง "ตอบและถาม" ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนในหัวข้อต่อไปนี้

- 3.1 นักเรียนคิดว่า การตอบคำถามที่ดี ควรจะตอบอย่างไร
- 3.2 การตอบคำถามครูควรตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนเพราะเหตุใด
- 3.3 การถามครูเมื่อมีข้อสงสัย มีผลอย่างไร
- 3.4 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนสรุปผลดีของการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย และเมื่อครูถามคำถาม นักเรียนควรปฏิบัติอย่างไร

การประเมิน

1. สังเกตจากการตั้งใจฟัง เรื่องที่ครูเล่า และการแสดงความคิดเห็น
2. ให้นักเรียนสรุปผลของการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย และเมื่อครูถามนักเรียน

ควรปฏิบัติอย่างไร

ครั้งที่ 4

"ตอบและถาม"

ในช่วงโม่งคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ครูสมรภักกำลังสอนเรื่องโจทย์ปัญหา ครูสมรภักอธิบายนักเรียนเรื่องการวิเคราะห์โจทย์ปัญหา การเขียนประโยคสัญลักษณ์และการแสดงวิธีทำพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบคำอธิบาย ในขณะที่ครูกำลังอธิบาย ข้อที่ 1 ที่มีโจทย์ว่า " คุณพ่อของสุนันท์ เติมน้ำมัน 300 บาท ได้น้ำมัน 29.12 ลิตร เหลือแล้วน้ำมันราคา ลิตรละกี่บาท ในขณะที่ครูหันไปเห็นชาติชาย กำลังคุยกับเพื่อนจึงเรียกชาติชาย แล้วถามว่า โจทย์ข้อนี้ถามถึงอะไร ชาติชายลุกขึ้นแล้วตอบครูว่า " ครูครับผมเคยไปเติมน้ำมันรถกับพ่อ ผมเคยเห็นที่ปั๊มเขาเขียนราคาไว้ลิตรละ 8.95 บาท " ครูสมรภักบอกชาติชายว่า ชาติชายควร จะตอบในสิ่งที่ครูถาม แล้วครูสมรภักก็ถามทวนอีกครั้งว่า "ครูถามว่า โจทย์ข้อนี้ต้องการถาม อะไร" ชาติชายยกมือแล้วลุกขึ้นพูดขึ้นว่า "ครูครับ ผมขอแก้ตัวครับ โจทย์ข้อนี้ถามว่าเหลือแล้ว น้ำมันราคาลิตรละกี่บาท " ครูกล่าวชมชาติชายว่า "ดีมาก" จากนั้นครูสมรภักอธิบายต่อ โดยการถามให้นักเรียนให้ตอบเพื่อจะได้เข้าใจ ถึงวิธีการแก้โจทย์ปัญหา เมื่อครูสมรภักสอนจบ ครูก็เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย ก่อนที่จะลงมือทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่ง นักเรียนที่มี ข้อสงสัย ต่างยกมือขึ้นซักถาม แต่กฤษฎาซึ่งมีข้อสงสัยที่อยากจะถามครู แต่ไม่กล้าถาม เพราะ กลัวเพื่อน ๆ คนอื่นจะว่าโง่ จึงเก็บคำถามของตนเองไว้ครูสมรภักถามอีกครั้งว่า มีใครสงสัย อะไรอีกหรือไม่ ทุกคนต่างเงยบ ครูสมรภักคิดว่าทุกคนเข้าใจดีแล้ว จึงสั่งให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด เรื่องโจทย์ปัญหา เป็นการบ้าน 3 ข้อ แล้วให้นักเรียนนำการบ้านมาส่งในวันรุ่งขึ้นตอนเช้า

ในวันรุ่งขึ้น นักเรียนนำการบ้านมาส่ง ปรากฏว่ามีกฤษฎาคนเดียวที่ไม่ส่งการบ้าน ครู จึงเรียกกฤษฎามาถามถึงเหตุผล กฤษฎาตอบว่า ทำไม่ได้เพราะ ไม่เข้าใจสิ่งที่ครูสอน ครูสมรภัก จึงตำหนิกฤษฎาว่า "เมื่อทำไม่ได้มีข้อสงสัยทำไมไม่ถามครู" แล้วครูสมรภักก็สอนกฤษฎาว่า เมื่อมีข้อสงสัยจะต้องถามให้เข้าใจ เหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เขาถามเมื่อมีข้อสงสัย เขาถึงทำได้ และมีการบ้านมาส่งครู" กฤษฎาขอบคุณที่ครูแนะนำ พร้อมทั้งให้สัญญาว่า ต่อไปจะซักถามหากมีปัญหาสงสัยและจะส่งการบ้านครูทุกครั้ง

ครั้งที่ 5

พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือ ไม่ส่งเสียงดัง
2. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน คือ ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ

อุปกรณ์ เรื่องสั้น "แก้ไขสิ่งไม่ดี"

วิธีดำเนินการขั้น
นำ

ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนากัน เพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่จะเรียน ครูซักถามว่า ในขณะที่ครูสอน นักเรียนเคยส่งเสียงดังรบกวนหรือไม่ และนักเรียนเคยนำงานอื่นขึ้นมาทำหรือไม่ ผลที่ได้รับเป็นอย่างไร

ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนตั้งใจฟังเรื่องที่ครูจะเล่าให้ฟัง
2. ผู้วิจัยเล่าเรื่องซึ่งมีเนื้อหา เกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดให้

3. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนในหัวข้อต่อไปนี้
 - 3.1 การพูดคุยกันในระหว่างเรียนมีผลเสียอย่างไร
 - 3.2 การนำงานอื่นขึ้นมาทำมีผลเสียอย่างไร
4. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนทุกคนสรุปผลเสียของการส่งเสียงดังรบกวนขณะที่ครูสอน และผลเสียของการนำงานอื่นขึ้นมาทำ

การประเมิน

1. สังเกตจากการตั้งใจฟัง เรื่องที่ครูเล่า และการแสดงความคิดเห็น
2. ให้นักเรียนสรุปผลเสียของการส่งเสียงดังรบกวนขณะที่ครูสอน และผลเสียของการทำงานอื่นที่ตามมา และยกตัวอย่างการนำข้อคิดที่ได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไป

ครั้งที่ 5
"แก้ไขสิ่งไม่ดี"

นิตาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีผลการเรียนอ่อน ในเวลาเรียนในขณะที่ครูกำลังอธิบาย นิตามักจะชอบพูดคุยกับบรรดา เพื่อนที่นั่งอยู่ติดกัน ทำให้เสียงดังรบกวนเพื่อนคนอื่น ๆ อยู่เสมอ

วิภา พิมพ์ เป็นเพื่อนห้องเดียวกับนิตา และนั่งใกล้กับที่นั่งของนิตาและบรรดา รู้สึกไม่มีสมาธิในการเรียนเลย และรู้สึกรำคาญนิตาและบรรดาที่ชอบพูดคุยกันในเวลาเรียน พอหมดชั่วโมง ก็จะถามทุกครั้งว่าครูให้ทำอะไร วิภาและพิมพ์จึงนำปัญหาอีกข้อดีใจของตนเองไปปรึกษาครูสมร ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ ครูแนะนำว่า ถ้าต่อไปนิตาและบรรดามาถามอีกว่าครูให้ทำอะไร วิภาและพิมพ์ก็ต้องบอก เพื่อให้นิตาและบรรดาได้บทเรียน และจะได้ปรับปรุงตนเอง วิภาและพิมพ์รับคำแนะนำและบอกว่าจะลองทำดู

ในวันหนึ่งขณะที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ นิตาและบรรดาก็เริ่มคุยกันอีกเช่นเคย ครูสมรหันไปเตือนหลายครั้ง แต่ก็ยังเหมือนเดิม เมื่อสอนจบครูบอกให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด นักเรียนคนอื่นเริ่มลงมือทำ นิตาหันมาถามวิภาว่าครูให้ทำแบบฝึกหัดหน้าไหน วิภาแก้มองตอบว่า "ฉันเองก็ไม่รู้ ไม่ได้ยินที่ครูพูด เพราะเธอกับบรรดาคุยกันเสียงดังจนฉันฟังครูไม่รู้เรื่องเลย" เมื่อไม่ได้คำตอบนิตาจึงหันไปถามอารี ซึ่งนั่งอยู่ใกล้กัน อารีบอกว่า เธอก็กำลังจะถามนิตาเหมือนกันเพราะอารีเองมีว่แค่กำลังทำงานฝีมือวิชา กพอ. เพราะต้องส่งในตอนเย็น

ในขณะที่นิตากำลังหันไปถามคนในคนน้อยอยู่นั้น ครูสมรก็เตือนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งพร้อมทั้งบอกให้นักเรียนลงมือทำแบบฝึกหัดได้แล้ว หลังจากผ่านไป 10 นาที ครูเฉลยแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนได้ทราบวิธีทำที่ถูกต้อง ปรากฏว่ามีนักเรียน 3 คน ที่ไม่ได้ทำคือ นิตาและบรรดาไม่ได้ทำเพราะมีว่แต่คุยกัน ส่วนอารีก็ไม่รู้ว่าครูให้ทำอะไร เพราะมีว่แต่ทำงานฝีมือวิชา กพอ. หลังจากหมดชั่วโมงครูสมรได้เรียกนักเรียนทั้ง 3 คนไปพบ และชี้แจงให้เห็นผลเสียของการที่ไม่ตั้งใจเรียน พูดคุยกันในระหว่างที่ครูสอน และการนำงานอื่นขึ้นมาทำ เพราะทำให้ไม่รู้ว่าครูสอนอะไรและครูก็บอกนิตาและบรรดาว่า "ไม่ต้องไปโกรธเพื่อนที่ไม่บอกว่าครูให้ทำอะไร เพราะครูแนะนำเขาเองว่าไม่ควรบอกถ้าเขาบอกเราทุก ๆ ครั้ง นิตาและบรรดาก็ไม่ได้เรียนรู้ที่จะแก้ไขสิ่งที่ไม่ดีของตนเอง" นิตาและบรรดา กล่าวขอบคุณครูที่ตักเตือน และสัญญา

ว่าต่อไปจะไม่พูดคุยกันในเวลาเรียนอีก ส่วนอาร์ ขอโทษครูที่นางานฝีมือวิชา กพอ ขึ้นมาทำ
เพราะกลัวจะทำไม่ทันกำหนดส่งเลยทำให้ไม่ตั้งใจเรียน ครูสมทบบอกนักเรียนทั้งสามคนว่า
ถ้าทุกคนเข้าใจก็ดีแล้วและขอให้ทั้ง 3 คน ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

ครั้งที่ 6

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด คือ ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย
2. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด คือ ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด

อุปกรณ์ เรื่องสั้น "เสร็จทันเวลา ถ้าตั้งใจ"

วิธีดำเนินการขั้นนำ

ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนากันเพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่จะเรียน ครูซักถามนักเรียนว่า เวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำแบบฝึกหัด นักเรียนตั้งใจทำทุกครั้งหรือไม่ มีใครบ้างที่เคยทำแบบฝึกหัดไม่เสร็จตามเวลาที่ครูกำหนดเพราะเหตุใด

ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนตั้งใจฟังเรื่องที่ครูเล่าจะเล่าให้ฟัง
2. ผู้วิจัยเล่าเรื่อง "เสร็จทันเวลา ถ้าตั้งใจ" ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนในหัวข้อต่อไปนี้
 - 3.1 เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำแบบฝึกหัดนักเรียนควรทำแบบนิพนธ์หรือไม่
 - 3.2 เพราะเหตุใด นิพนธ์ จึงตอบคำถามที่ครูถามไม่ได้
 - 3.3 การตั้งใจทำแบบฝึกหัด มีประโยชน์อย่างไร
4. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนทุกคนสรุปผลดี ผลเสียของการตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ครูมอบหมาย และการทำแบบฝึกหัด เสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด

การประเมิน

1. สังเกตจากการตั้งใจฟัง เรื่องที่ครูเล่า และการแสดงความคิดเห็น
2. ให้นักเรียนสรุปผลดีผลเสียของการทำแบบฝึกหัดที่ครูมอบหมาย และ การทำแบบฝึกหัด เสร็จภายในเวลาที่กำหนด พร้อมยกตัวอย่างการนำข้อคิดที่ได้ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไป

ครั้งที่ 6

"เสร็จทันเวลา ถ้าตั้งใจ"

ในตอนท้ายชั่วโมงคณิตศาสตร์ หลังจากที่ครูลัดดา สอนเรื่อง กว้าง ขาค้น จบแล้ว ครูได้สั่งให้นักเรียนทุกคนทำแบบฝึกหัด เพื่อเป็นการตรวจสอบว่า นักเรียนเข้าใจเรื่องที่ได้เรียนไปแล้วตอนต้นชั่วโมง และเพื่อให้ครูมั่นใจได้ว่า นักเรียนเข้าใจบทเรียนและสามารถนำข้อผิดพลาดตอนที่ทำแบบฝึกหัดในตอนท้ายชั่วโมงไปแก้ไขตอนที่นักเรียนทำการบ้าน ครูลัดดาจึงสั่งให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ โดยครูลัดดาเองเข้าไปแนะนำเพิ่มเติมให้กับ รัตนาซึ่งเป็นนักเรียนเรียนอ่อน ในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัดนั้นนักเรียนคนอื่น ๆ ตั้งใจทำ เพื่อให้เสร็จทันภายในเวลา 10 นาที แต่นิพนธ์มัวแต่หาไม้บรรทัด ปากกา และยางลบ กว่าจะเริ่มลงมือทำก็หมดเวลาไปแล้ว 5 นาที ครูต้องเตือนให้นิพนธ์ลงมือทำ และในขณะที่ทำแบบฝึกหัดนิพนธ์ก็หันไปหยิบโน้ตบุ๊กนอยด์ตลอดเวลา เมื่อหมดเวลา ปรากฏว่า นิพนธ์ทำเสร็จเพียง 1 ข้อ

หลังจากครูบอกหมดเวลา ครูก็เรียก นิธิ ตอบข้อที่ 1 ว่าได้คำตอบเท่าไร นิธิตอบถูกต้อง ต่อจากนั้นครูเรียก ปกิสรา ตอบข้อ 2 ปกิสราตอบได้ถูกต้องเช่นกัน ข้อ 3 ครูเรียก นิพนธ์ตอบ นิพนธ์ลุกขึ้นยืน แล้วทำท่าคิดอยู่นาน ครูจึงถามซ้ำอีกครั้งว่าได้คำตอบเท่าไร นิพนธ์ตอบว่า "ผมยังไม่ถึงข้อ 3 ครับ" ครูถามว่านิพนธ์ทำเสร็จกี่ข้อ นิพนธ์ตอบว่า 1 ข้อ ครูถามนิพนธ์ต่อไปว่า ทำไม่ได้รีไปเล่า นิพนธ์ตอบว่าไม่ใช่ ทำได้ แต่ตนยังไม่เสร็จเพราะหาปากกา และไม้บรรทัดไม่เจอ ครูจึงเรียกเอนกตอบแทน ซึ่งเอนกก็ตอบถูก ครูชมเชยนักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดด้วยความตั้งใจ และเสร็จภายในเวลาที่ครูกำหนด

ในตอนท้ายก่อนออกจากห้อง ครูลัดดาได้แนะนำนักเรียนว่า "นักเรียนควรฝึกฝนตนเองให้เป็นคนที่ทำอะไรรวดเร็ว ไม่ชักช้า อืดอาด เวลาครูสั่งให้ทำแบบฝึกหัด ก็ควรทำด้วยความตั้งใจ และทำให้เสร็จตามเวลาที่ครูกำหนด และสำหรับนิพนธ์ เหตุการณ์ในวันนี้คงจะเป็นบทเรียนที่ทำให้นิพนธ์ได้มาปรับปรุงตนเองต่อไปนะ" นิพนธ์ ตอบว่า "ครับ ต่อไปผมจะฝึกทำอะไรให้รวดเร็วกว่านี้ และจะเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้ให้พร้อมก่อนครับ"

ครั้งที่ 7

พฤติกรรมกรรมการทำกรบ้าน

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาพฤติกรรมกรรมการทำกรบ้าน คือ ส่งกรบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด

อุปกรณ์ เรื่องสั้น "กลับตัวใหม่"วิธีดำเนินการขั้นนำ

ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนา เพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่เรียน ครูซักถามนักเรียนว่า ใครเคยไม่ส่งกรบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนดบ้าง เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนตั้งใจฟังเรื่องที่ครูจะเล่าให้ฟัง
2. ผู้วิจัยเล่าเรื่อง "กลับตัวใหม่" ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการทำกรบ้าน

ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนในหัวข้อต่อไปนี้
 - 3.1 จากเรื่อง เพราะเหตุใดจึงไม่ได้ส่งกรบ้าน
 - 3.2 การส่งกรบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนดมีประโยชน์อย่างไร
 - 3.3 ถ้านักเรียนทำกรบ้านเสร็จ นักเรียนควรส่งหรือไม่ เพราะเหตุใด
4. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนสรุปว่า เมื่อนักเรียนทำกรบ้านเสร็จ นักเรียนควรทำอย่างไรกับการบ้านต่อไป และการส่งกรบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนดมีผลดีอย่างไร

การประเมิน

1. สังเกตจากการตั้งใจฟังเรื่องที่ครูเล่า และการแสดงความคิดเห็น
2. ให้นักเรียนสรุปผลดีของการส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด และยกตัวอย่างการนำข้อคิดที่ได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไป

ครั้งที่ 7
"กลับตัวใหม่"

เมื่อวิชุนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาถึงโรงเรียนในตอนเช้า วิชุนเดินผ่านสนามฟุตบอลเห็นเพื่อน ๆ ร่วมชั้นกำลังเล่นฟุตบอลกันอยู่ วิชุนจึงเดินเข้าไปทักทายพร้อมกับพูดว่า "รอเดี๋ยวนะ เดี่ยวเราจะมาเล่นด้วย ขอเอากระเป๋ามาไปเก็บก่อน" วิชุนรีบวิ่งขึ้นไปบนห้องเรียนวางกระเป๋า จากนั้นก็วิ่งออกจากห้องเรียนจะไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ขณะที่วิชุนกำลังวิ่งออกไปนั้น วิชุนได้เจอกับศรีณู ศรีณูได้พูดขึ้นว่า "วิชุนหยุดก่อน นั้นนายกำลังจะไปไหน" วิชุนตอบว่า "เรากำลังจะไปเล่นฟุตบอลในสนามไปด้วยกันมัย" ศรีณูตอบเพื่อนว่า "ไม่ไปหรอก เราจะเอาการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ไปส่ง นายส่งแล้วหรือยัง" วิชุนตอบว่า "ยังหรอก เดี่ยวค่อยส่ง เราจะรีบไปเล่นฟุตบอล เราไปก่อนนะ" จากนั้นศรีณูก็เดินไปส่งการบ้าน ส่วนวิชุนไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อนในสนาม

ต่อมาในชั่วโมงคณิตศาสตร์ ครูสินิจัยเข้าสอนนักเรียนห้องวิชุน ครูบอกนักเรียนว่า นักเรียนที่ไม่ส่งการบ้านให้ออกมายืนหน้าห้องเรียน ปรากฏว่ามีวิชุนกับชนะ ที่ไม่ส่งการบ้าน ครูถามเหตุผลที่ทั้งสองคนไม่ส่ง ชนะตอบครูว่า วันนี้ฝนตกติด ทำให้มาถึงโรงเรียนช้า ตนจึงส่งการบ้านไม่ทัน ครูบอกให้ชนะไปนำมาส่งครู แล้วหันไปถามวิชุนว่า วิชุนมีเหตุผลอะไรที่ไม่ส่ง วิชุนบอกครูว่า "ผมทำเสร็จแล้วครับ แต่ยังไม่ได้นำส่ง ผมลืม เพราะผมลงไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อนครับ ครูบอกกับวิชุนว่าครูเลยไม่รู้ว่ วิชุนทำการบ้านถูกหรือผิด ทำได้หรือไม่ได้ พร้อมกับเตือนวิชุนว่าควรส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด มิฉะนั้นถึงแม้จะทำเสร็จแล้วก็ไม่มีการโยชน์ เพราะเสร็จแต่ไม่ส่งก็มีค่าเท่ากับคนที่ไม่ได้ส่งงาน วิชุนกล่าวขอโทษพร้อมกับสัญญาว่า ต่อไปจะส่งการบ้านตอนเช้าก่อนโรงเรียนเข้าทุกวัน

ครั้งที่ 8
ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนทบทวน และสรุปผลการสอนแบบปกติ เรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนได้มีแนวทางในการนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของตนเอง

อุปกรณ์

1. กระดาษ
2. ปากกา

วิธีดำเนินการ

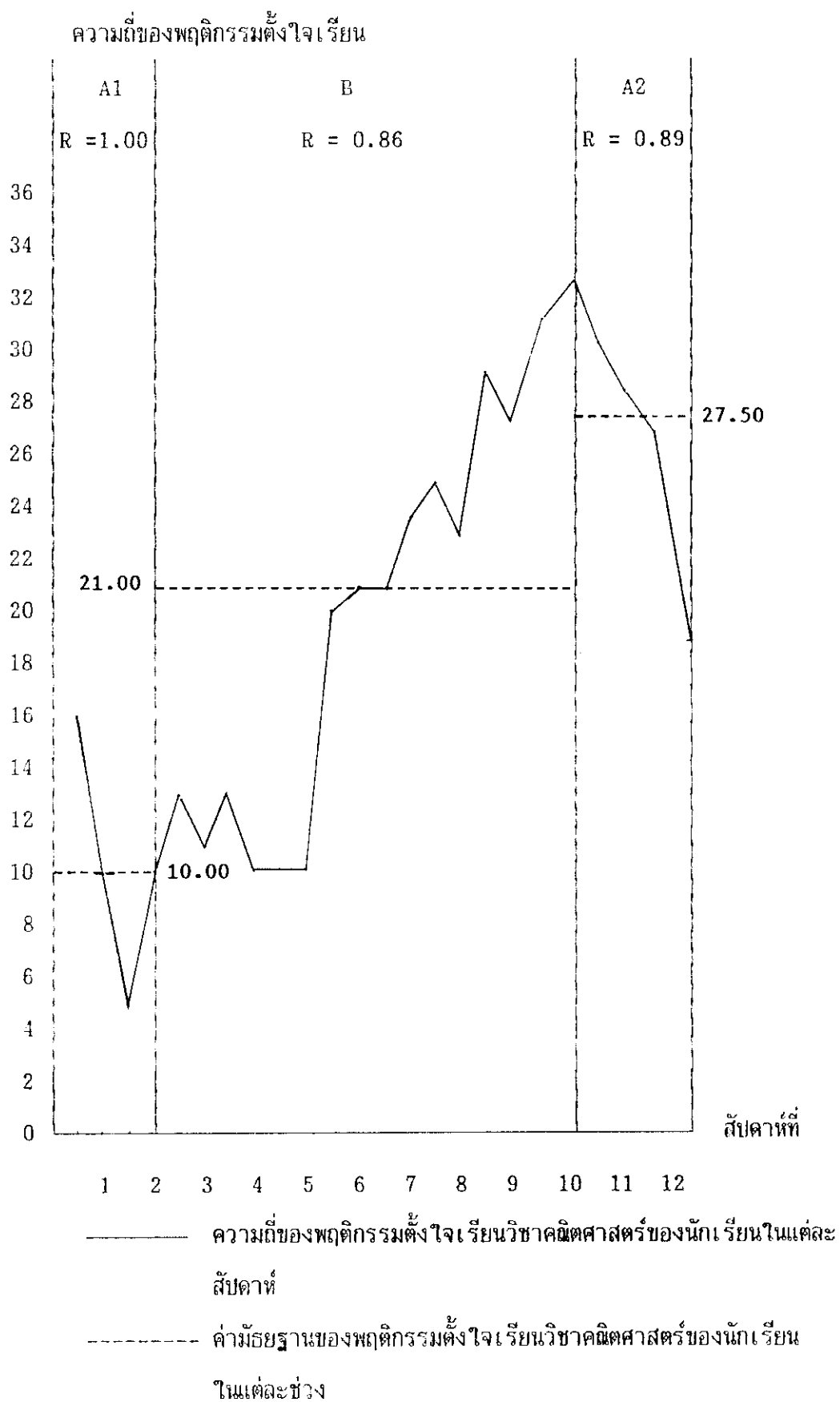
1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับจากการสอนแบบปกติโดย
 - 1.1 ครูแจกกระดาษและปากกาให้นักเรียนทุกคน
 - 1.2 ให้นักเรียนเขียนสิ่งที่ได้จากการเข้าร่วมโปรแกรมการสอนครั้งนี้เสร็จแล้วให้แต่ละคนรายงานให้เพื่อนฟัง
 - 1.3 ให้นักเรียนร่วมกันสรุป เรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.3.1 พฤติกรรมที่แสดงถึงพฤติกรรมตั้งใจเรียน มีพฤติกรรมใดบ้าง
 - 1.3.2 ประโยชน์ของการมีพฤติกรรมตั้งใจเรียน
 - 1.3.3 แนวทางที่นักเรียนจะนำไปปฏิบัติ
 - 1.4 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม
2. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมิน

1. ให้นักเรียนสรุปเรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่เรียนทั้งหมด
2. ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน และการนำประโยชน์ที่ได้รับไปใช้

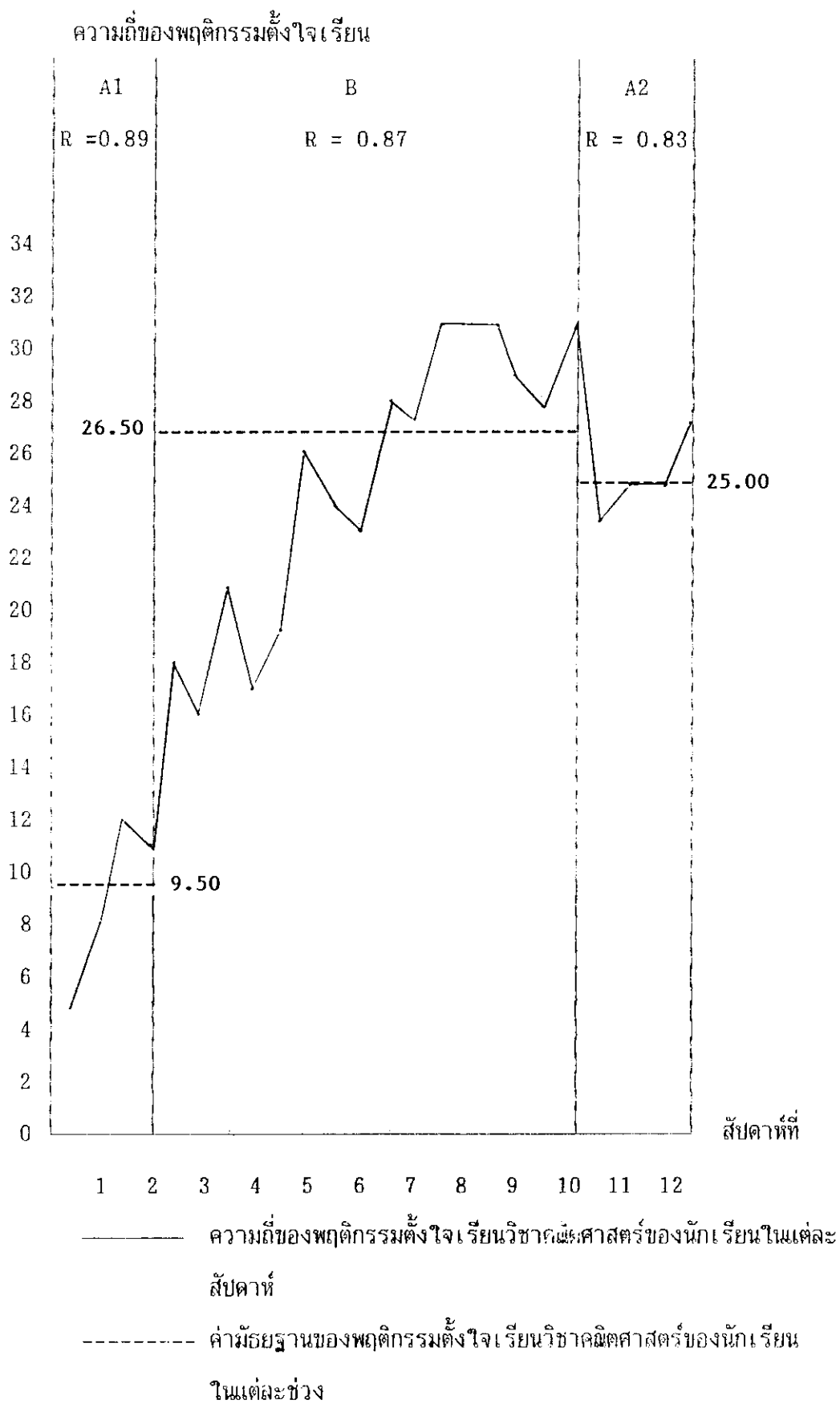
ภาคผนวก ค

พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน

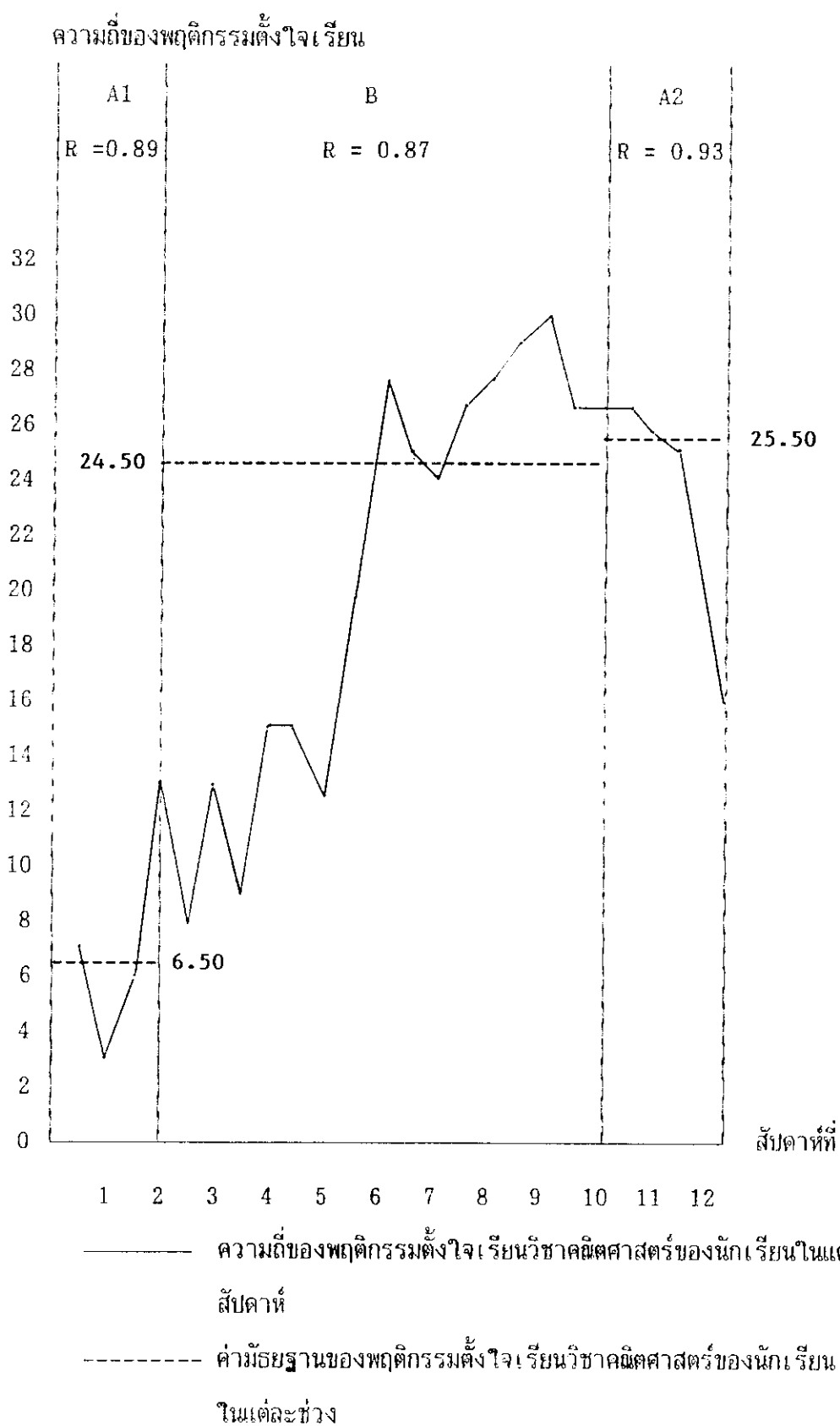
ภาพประกอบ 3 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

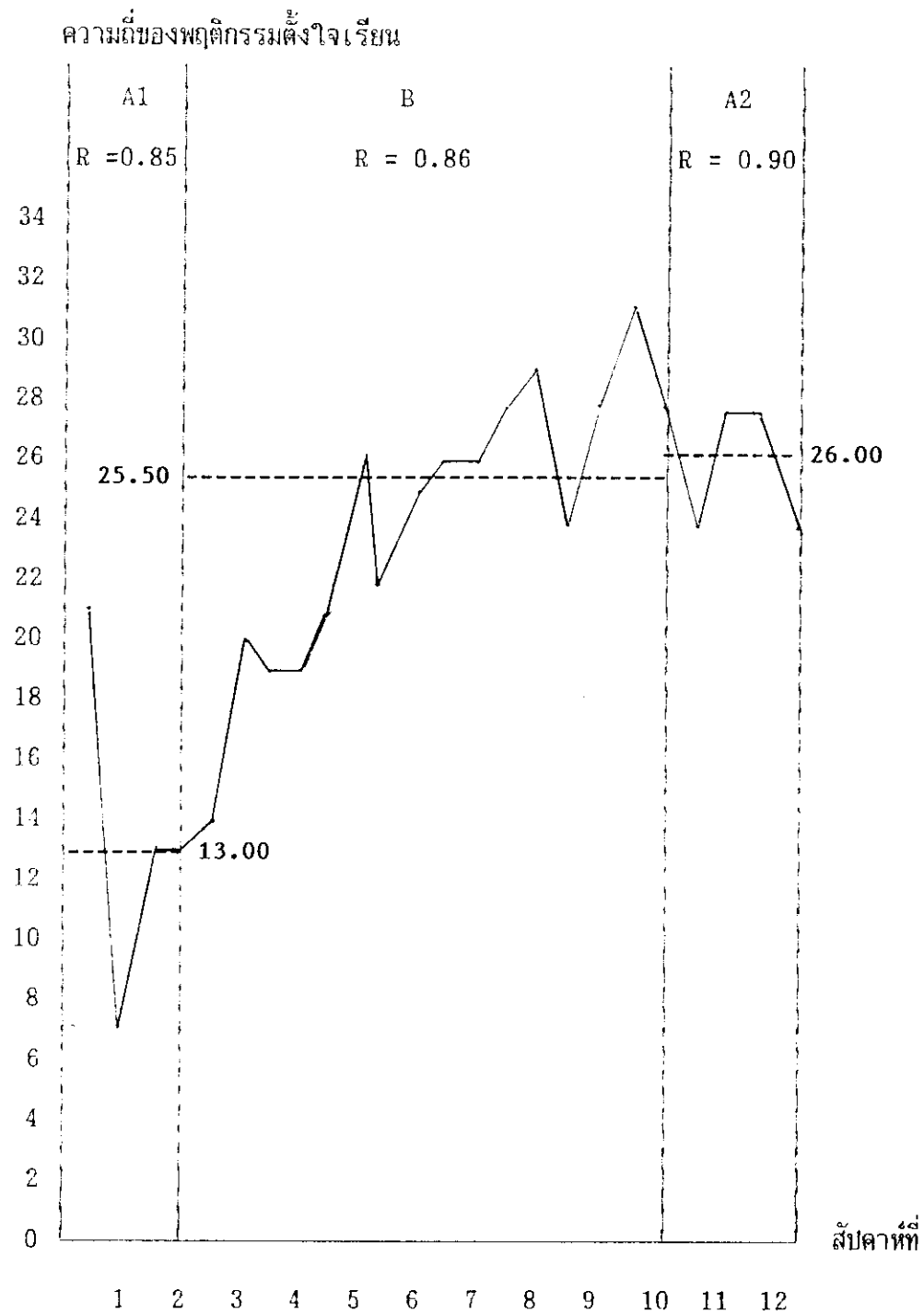

ภาพประกอบ 4 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

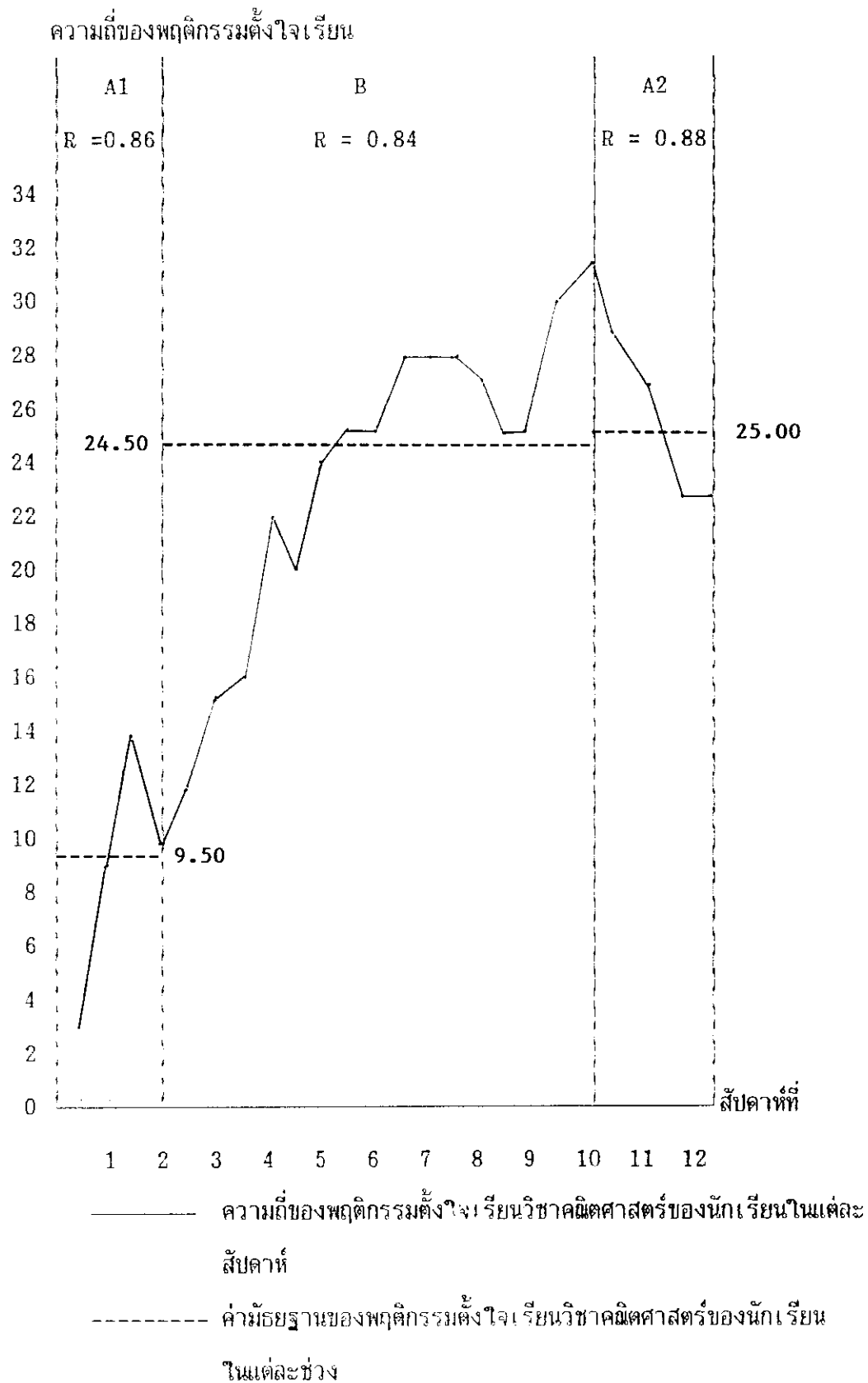
ภาพประกอบ 5 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง
ตลอด 3 ระยะ

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

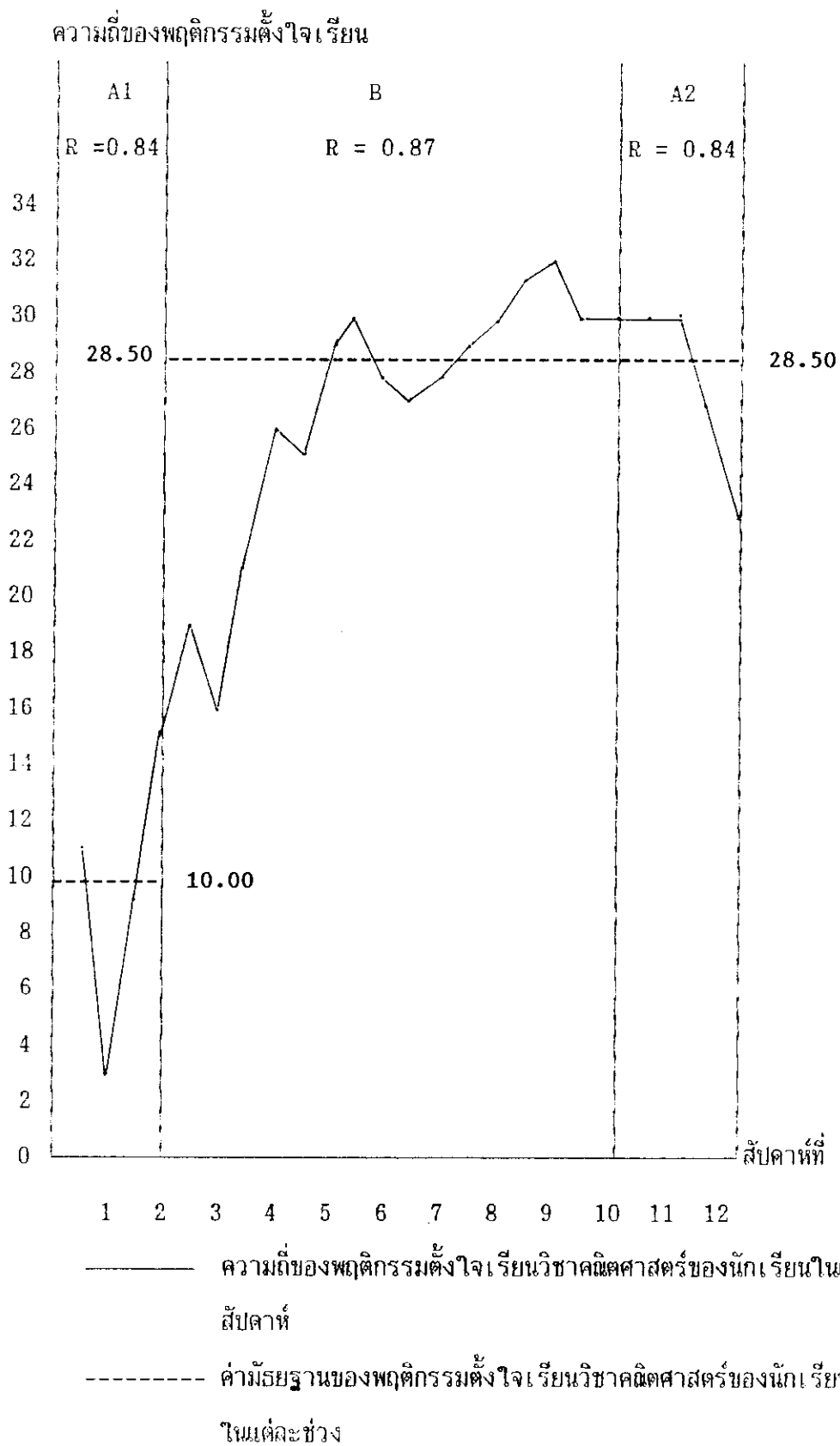
ภาพประกอบ 6 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

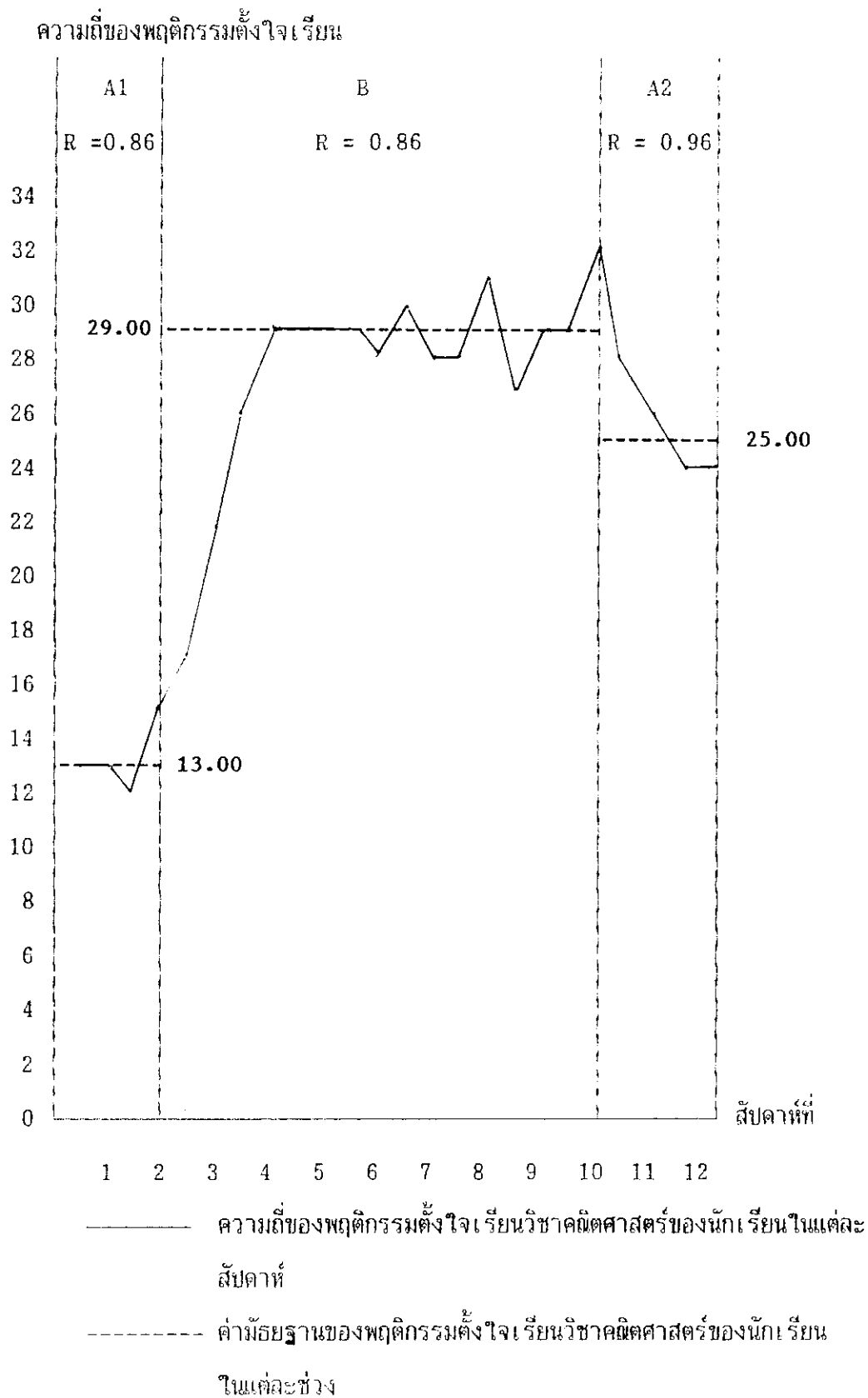

ภาพประกอบ 7 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

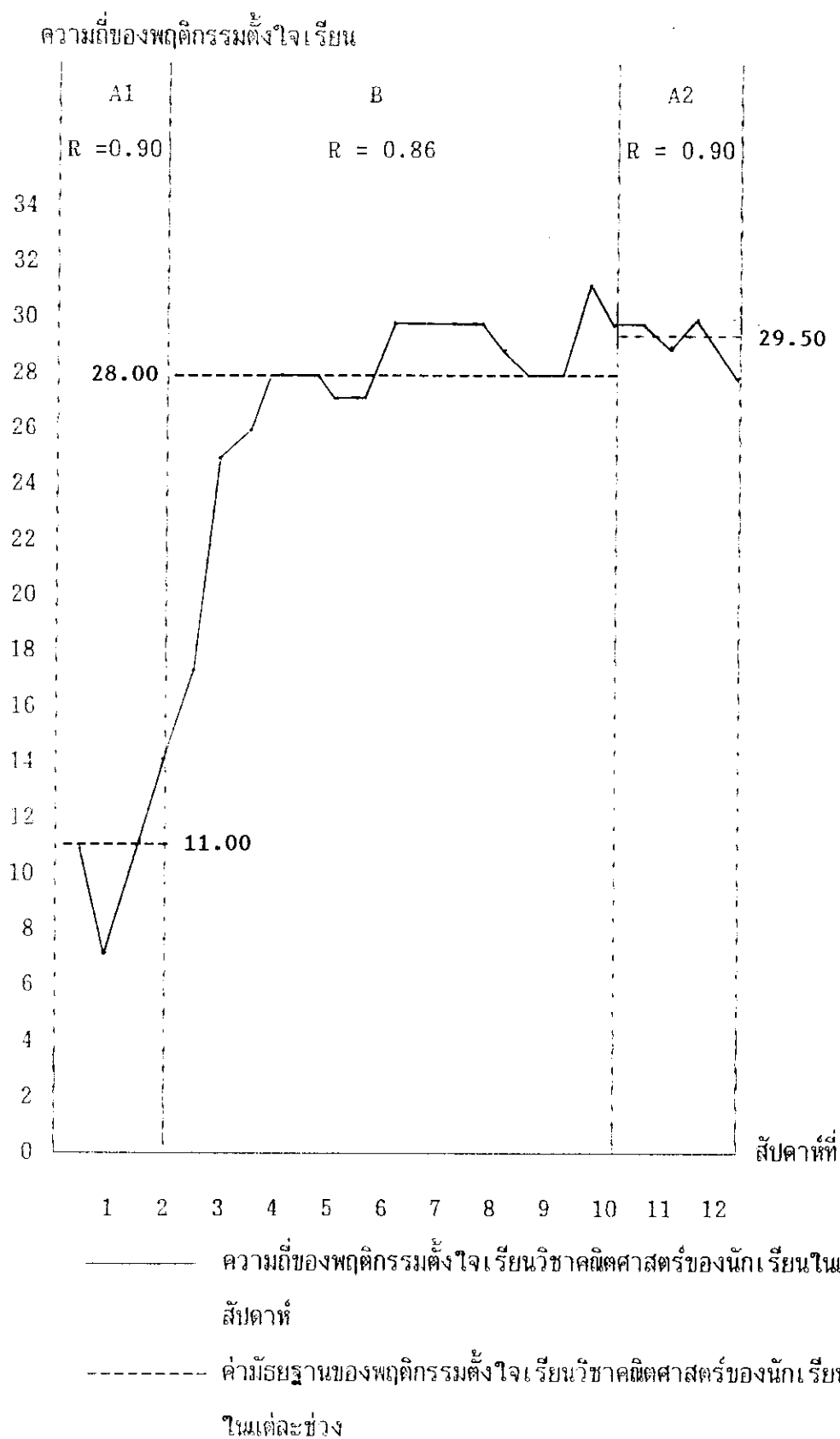

ภาพประกอบ 8 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง
ตลอด 3 ระยะ

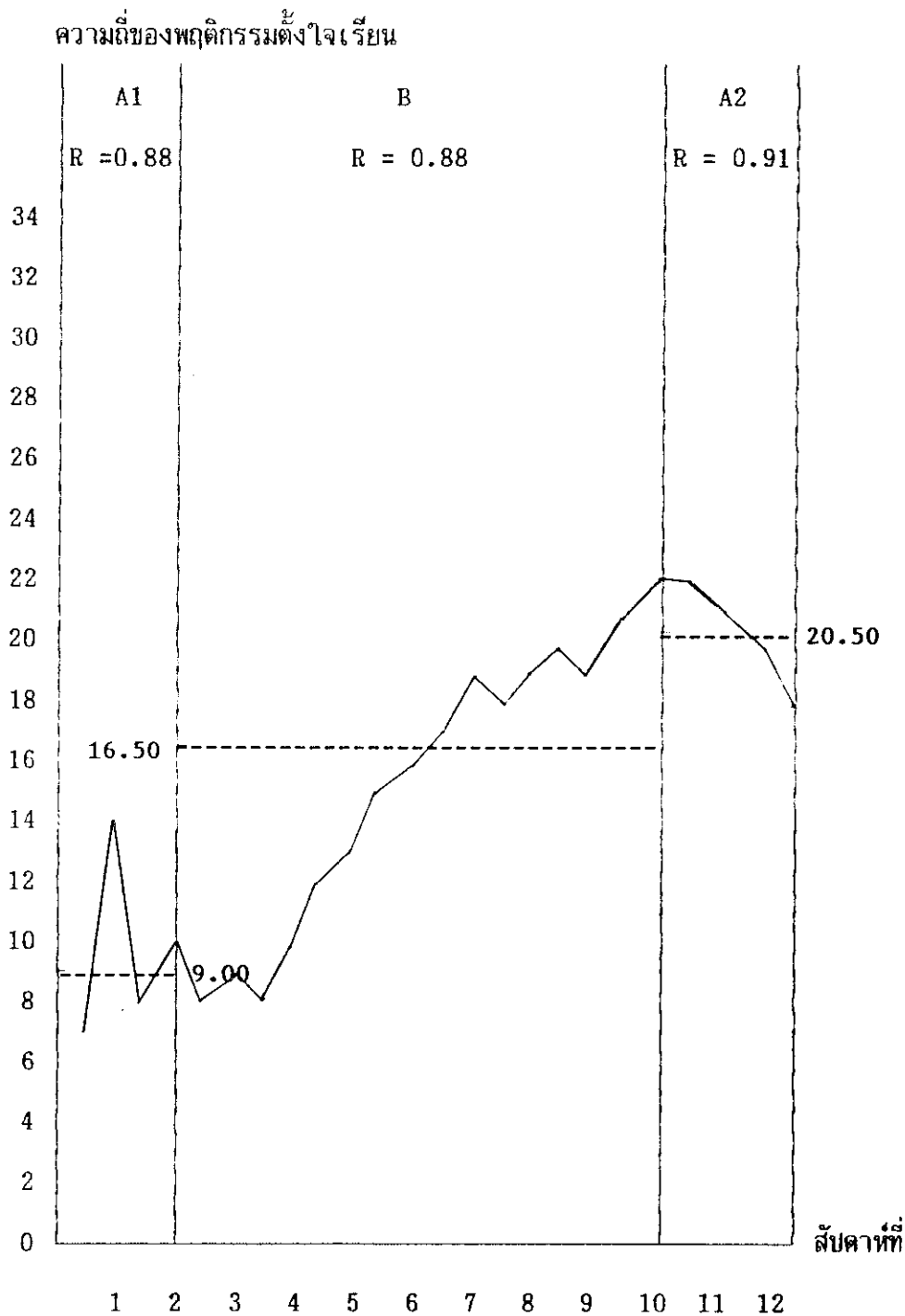
ภาพประกอบ 9 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

ภาพประกอบ 10 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง

ผลวัด 3 ระยะ

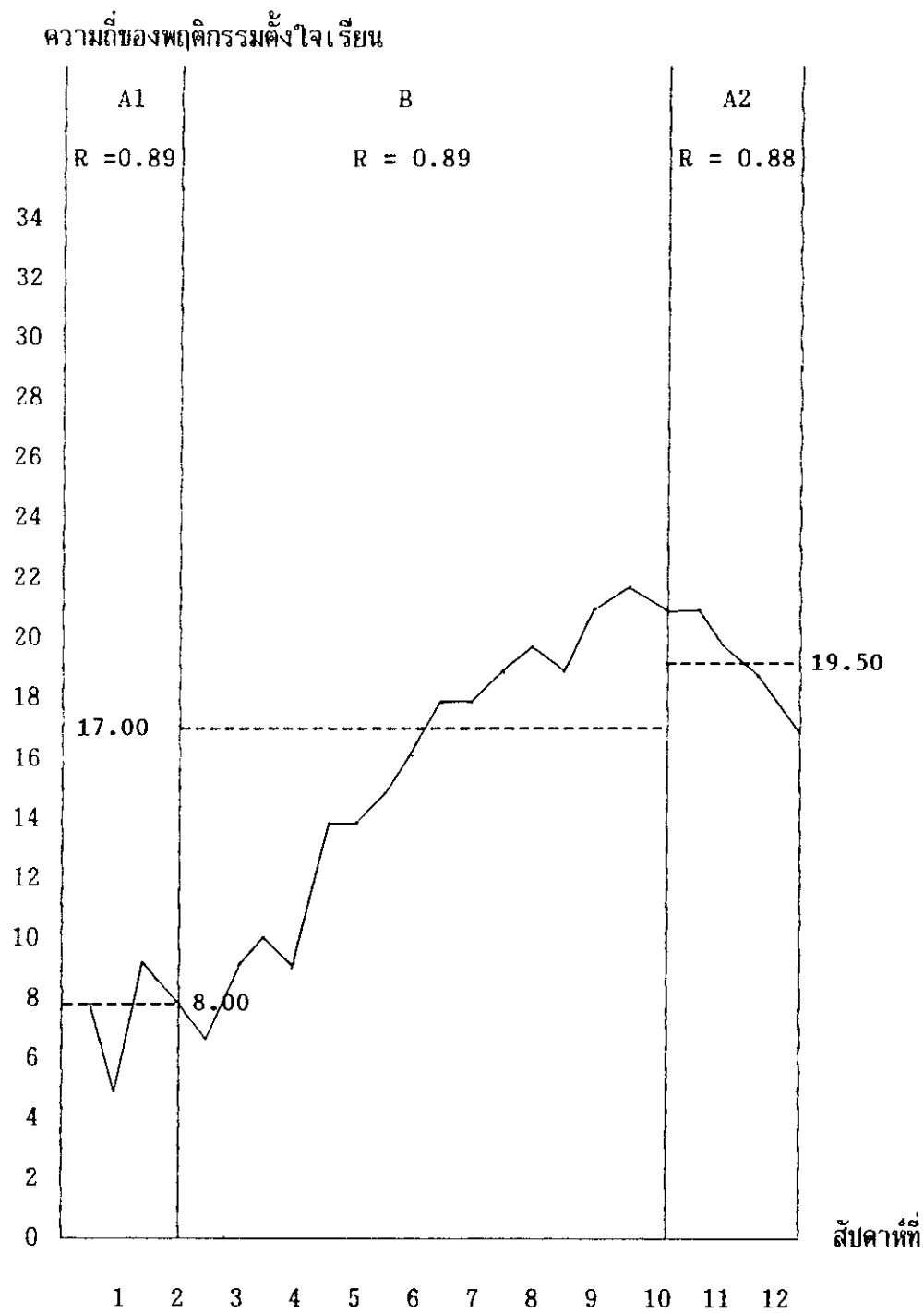

————— ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุม

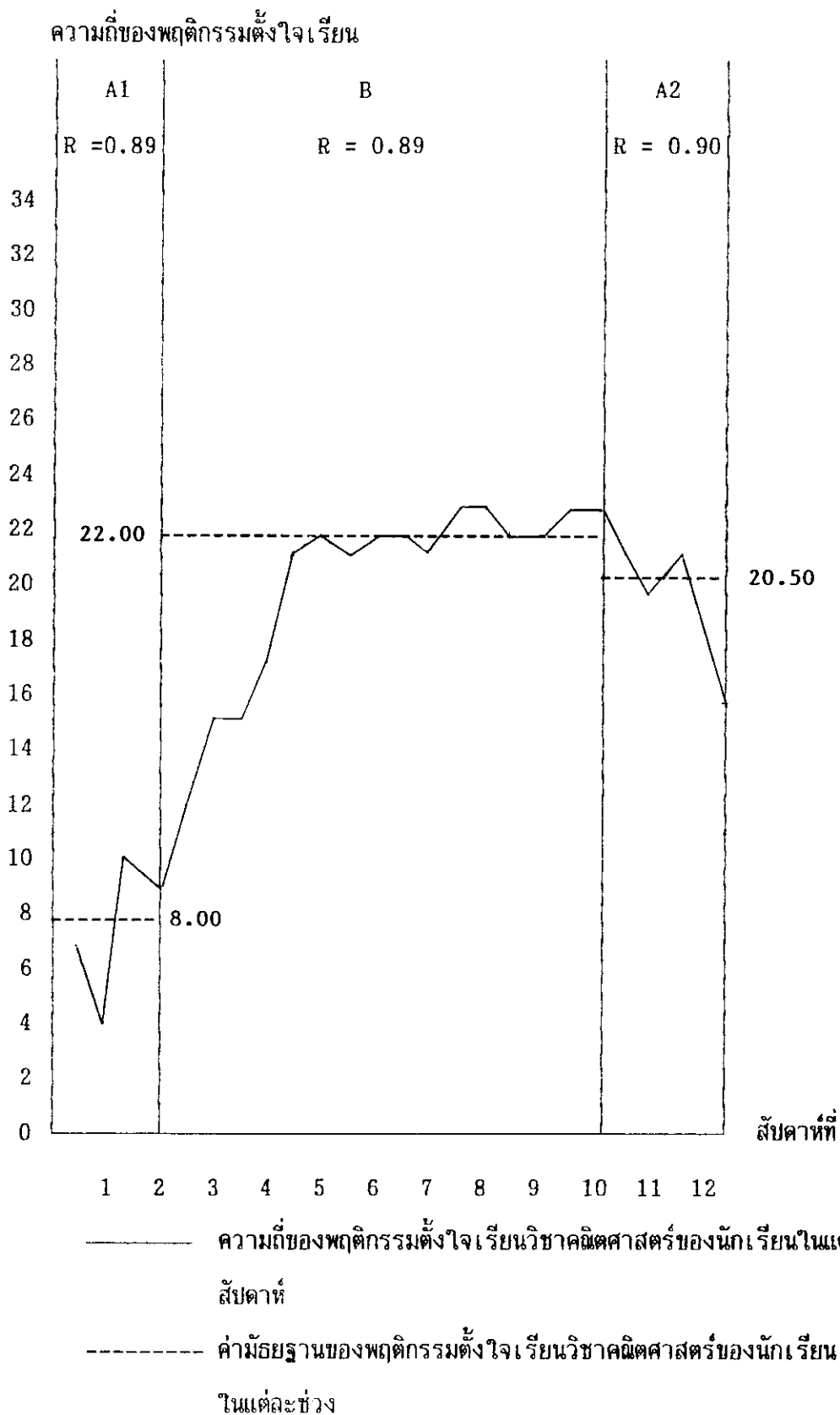
ตลอด 3 ระยะ

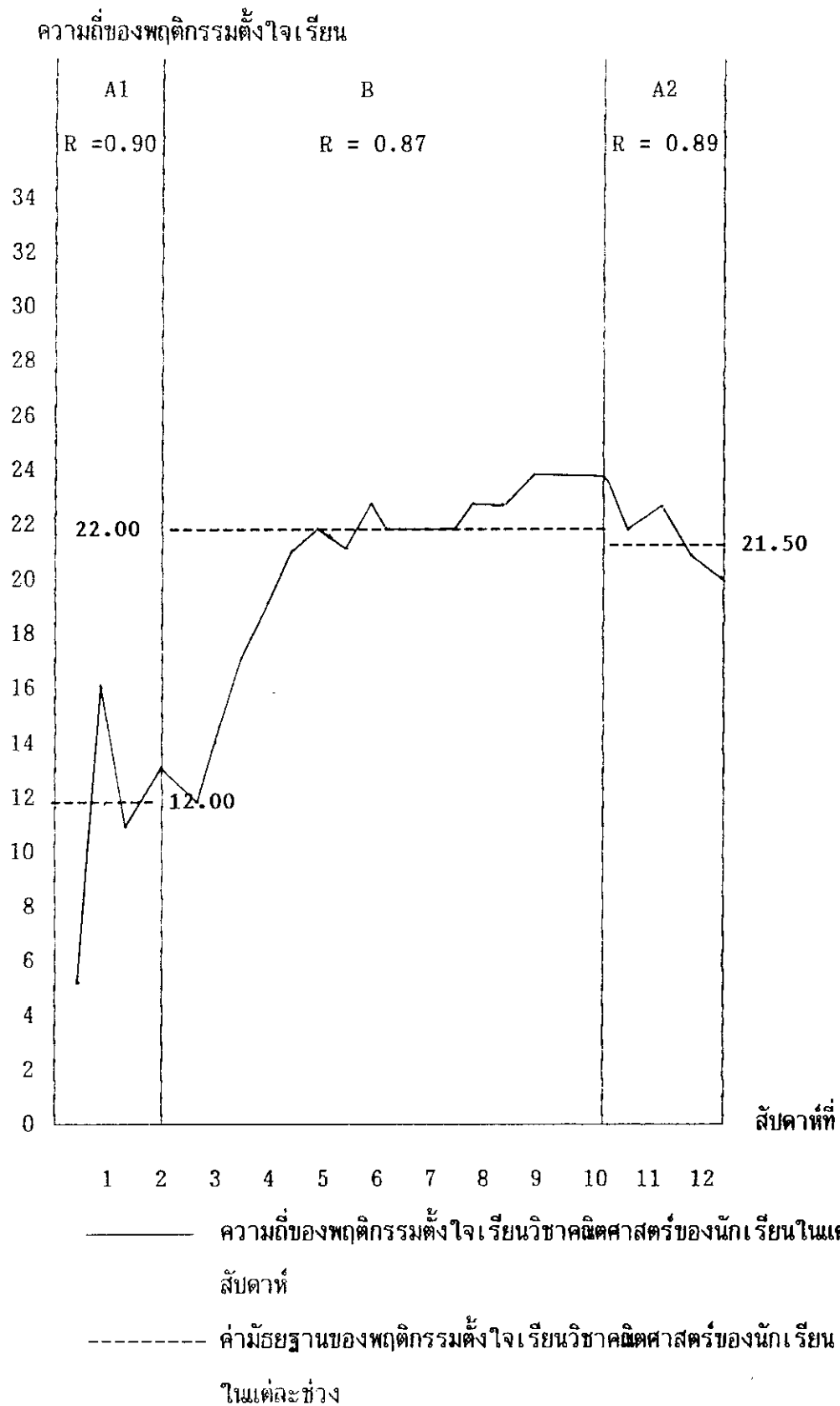
- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

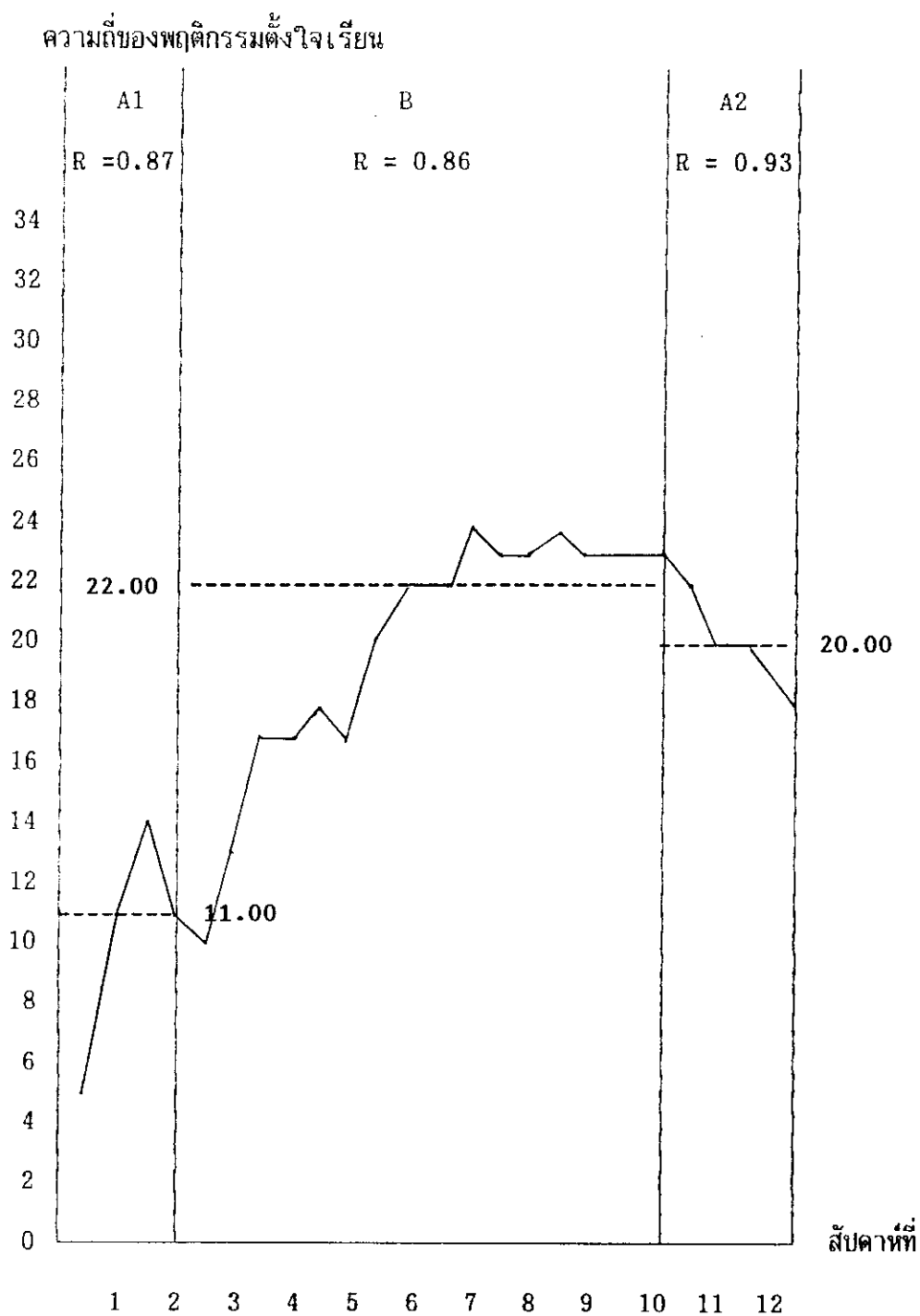

ภาพประกอบ 13 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุม
ตลอด 3 ระยะ

ภาพประกอบ 14 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุม

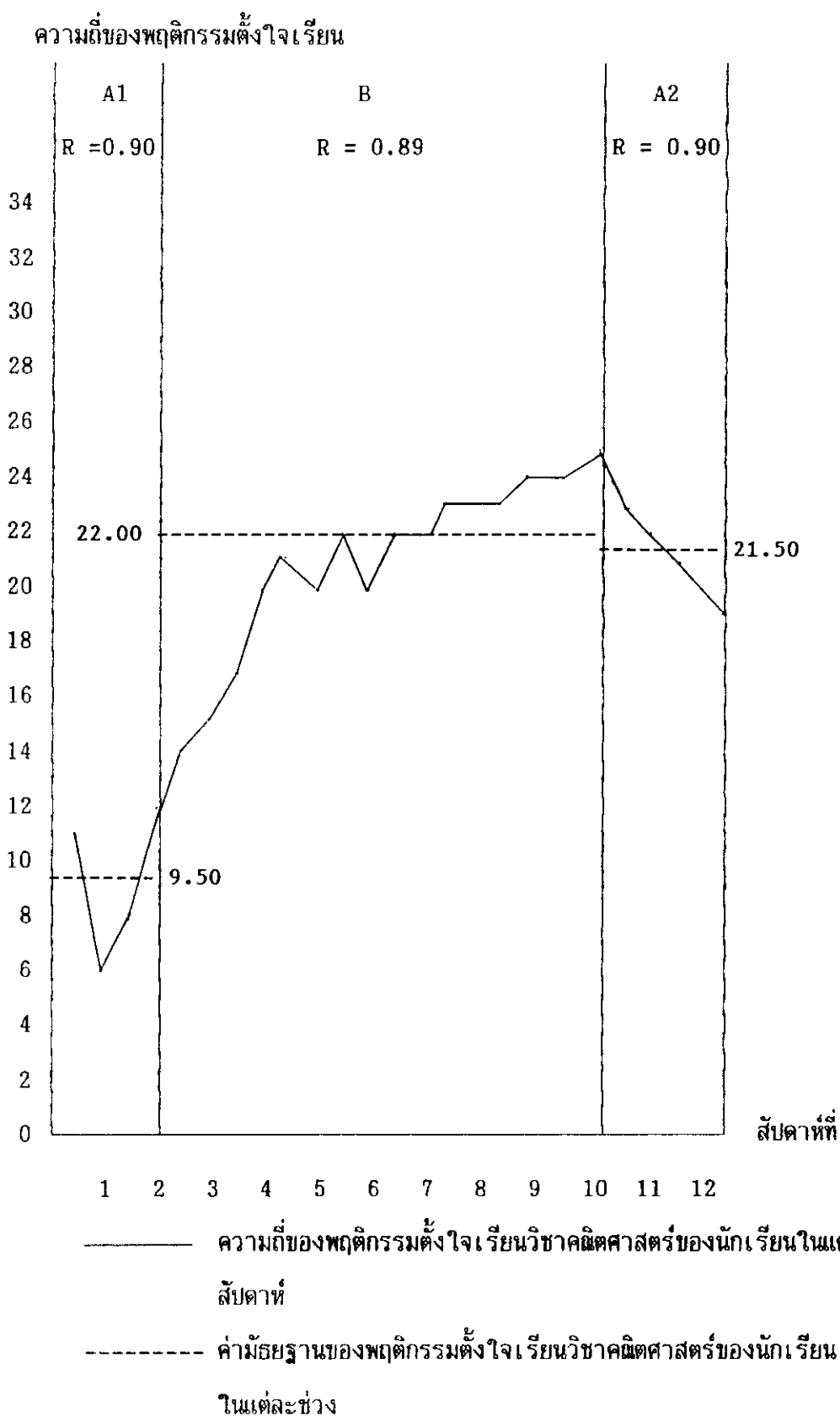
ตลอด 3 ระยะ

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

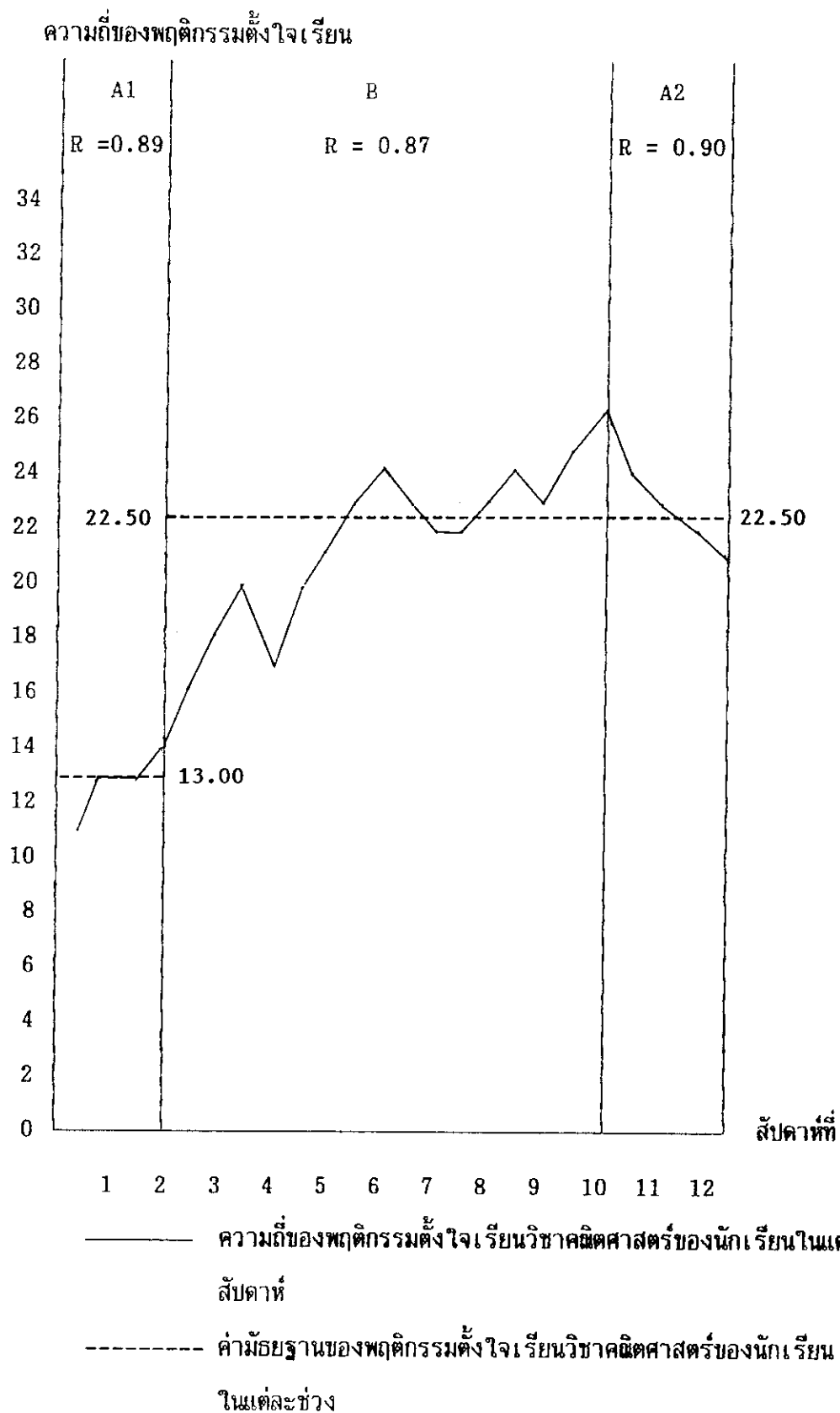
ภาพประกอบ 15 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

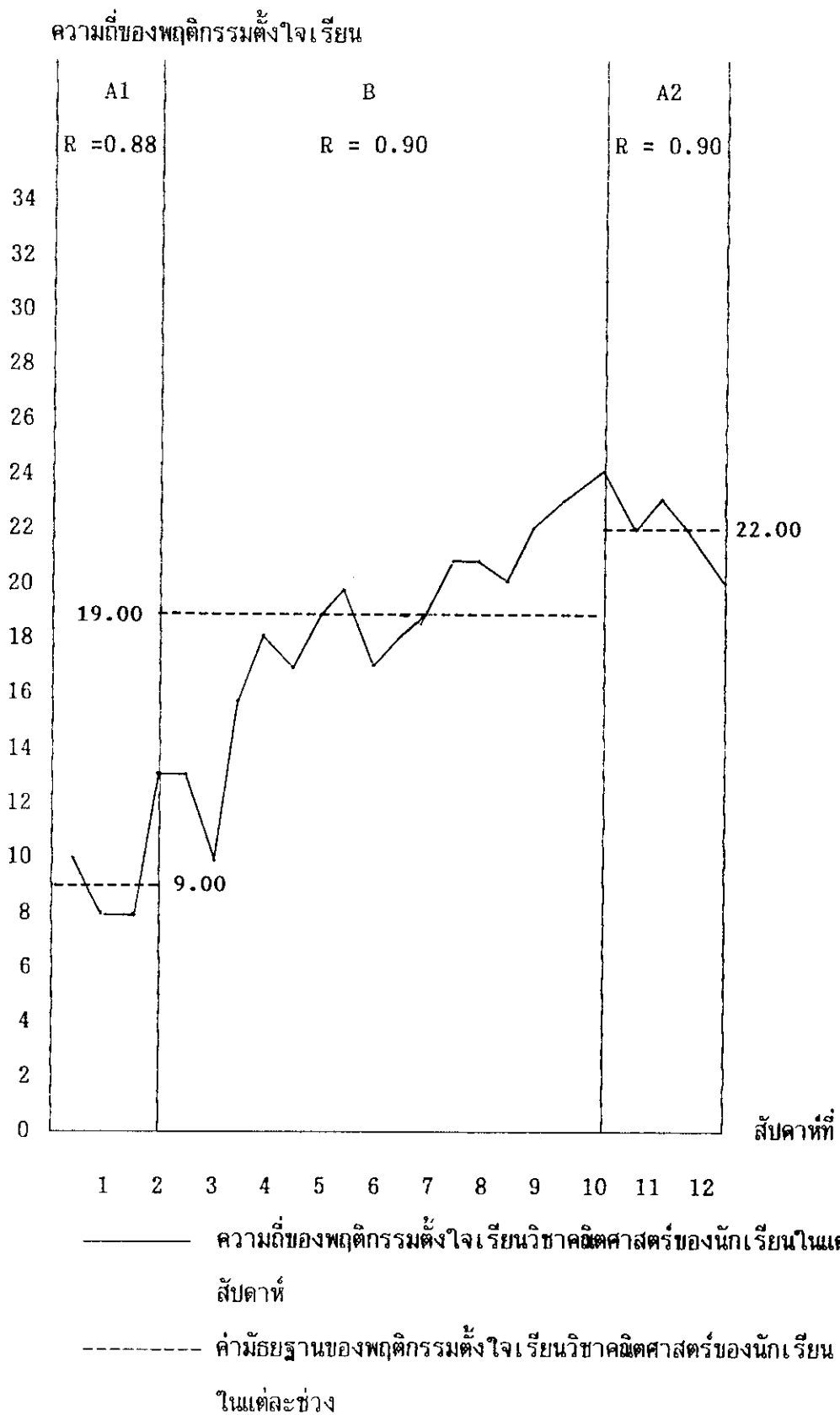

ภาพประกอบ 16 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ภาพประกอบ 17 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม
ตลอด 3 ระยะ

ภาพประกอบ 18 พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 4 (ต่อ)

ระยะ	สัปดาห์	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
B	6	1	20	24	20	22	25	30	29	27	25.00
		2	21	23	28	25	25	28	28	30	
	7	1	21	28	25	26	28	27	30	30	27.5
		2	24	27	24	26	28	28	28	30	
	8	1	25	31	27	28	28	29	28	30	28.5
		2	23	31	28	29	27	30	31	29	
	9	1	29	31	29	24	25	31	27	28	28.5
		2	27	29	30	28	25	32	29	28	
	10	1	31	28	27	31	30	30	29	31	30.0
		2	32	31	27	28	31	30	32	30	
	มัธยฐาน		21.00	26.50	24.50	25.50	25.00	28.50	29.00	28.00	26.00

ตาราง 4 (ต่อ)

ระยะ	สัปดาห์	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยม
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A2	11	1	30	23	27	24	29	30	28	30	28.0
		2	28	25	26	28	27	30	26	29	
	12	1	27	25	25	28	23	27	24	30	24.5
		2	19	27	16	24	23	23	24	28	
	มัธยม		27.50	25.00	25.50	26.00	25.00	28.50	25.00	29.50	25.75

ตาราง 5 (ต่อ)

ระยะ	สัปดาห์	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยมฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
B	6	1	15	15	21	21	20	22	23	20	20.5
		2	16	16	22	23	22	20	24	17	
	7	1	17	18	22	22	22	22	23	18	22.0
		2	19	18	21	22	24	22	22	19	
	8	1	18	19	23	22	23	23	22	21	22.5
		2	19	20	23	23	23	23	23	21	
	9	1	20	19	22	23	24	23	24	20	22.5
		2	19	21	22	24	23	24	23	22	
	10	1	21	22	23	24	23	24	25	23	23.0
		2	22	21	23	24	23	25	26	24	
	มัธยมฐาน		16.50	17.00	22.00	23.00	22.00	22.00	22.50	19.00	22.00

ตาราง 5 (ต่อ)

ระยะ	สัปดาห์	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยมฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A2	11	1	22	21	21	22	22	23	24	22	22.0
		2	21	20	20	23	20	22	23	23	
	12	1	20	19	21	21	20	21	22	22	20.0
		2	18	17	16	20	18	19	21	20	
	มัธยมฐาน		20.50	19.50	20.50	21.50	20.00	21.50	22.50	22.00	21.00

ตาราง 6 แสดงค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในแต่ละช่วงและในแต่ละสัปดาห์

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
ระยะ	ค่ามัธยฐาน ในแต่ละ ช่วง	สัปดาห์	ค่ามัธยฐาน ในแต่ละ สัปดาห์	ระยะ	ค่ามัธยฐาน ในแต่ละ ช่วง	สัปดาห์	ค่ามัธยฐาน ในแต่ละ สัปดาห์
A ₁	10.00	1	8.50	A ₁	9.25	1	8.00
		2	12.00			2	10.50
B	26.00	3	16.00	B	22.00	3	12.50
		4	20.00			4	17.00
		5	24.50			5	19.50
		6	25.00			6	20.50
		7	27.50			7	22.00
		8	28.50			8	22.50
		9	28.50			9	22.50
		10	30.00			10	23.00
A ₂	25.75	11	28.00	A ₂	21.00	11	22.00
		12	24.50			12	20.00

ตาราง 7 แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลอง
 ในขณะที่ครูสอน ในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด และพฤติกรรมการทำงานบ้าน ก่อนและหลัง
 การทดลอง

นักเรียน คนที่	ก่อนการทดลอง				หลังการทดลอง			
	พฤติกรรมตั้งใจเรียน		พฤติกรรม การทำงานบ้าน	รวม	พฤติกรรมตั้งใจเรียน		พฤติกรรม การทำงานบ้าน	รวม
	ในขณะที่ ครูสอน	ในขณะที่ ครูให้ทำ แบบฝึกหัด			ในขณะที่ ครูสอน	ในขณะที่ ครูให้ทำ แบบฝึกหัด		
1	40	1	0	41	88	12	4	104
2	33	2	1	36	89	7	4	100
3	27	1	1	29	80	11	3	94
4	50	3	1	54	90	10	4	104
5	32	4	0	36	90	8	4	102
6	34	3	1	38	94	12	4	110
7	50	3	0	53	90	9	3	102
8	39	3	1	43	105	8	4	117

ตาราง 8 แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มควบคุม
 ในขณะที่ครูสอน ในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด และพฤติกรรมการทำงานบ้าน ก่อนและหลัง
 การทดลอง

นักเรียน คนที่	ก่อนการทดลอง				หลังการทดลอง			
	พฤติกรรมตั้งใจเรียน		พฤติกรรม การทำงาน บ้าน	รวม	พฤติกรรมตั้งใจเรียน		พฤติกรรม การทำงาน บ้าน	รวม
	ในขณะที่ ครูสอน	ในขณะที่ ครูให้ทำ แบบฝึกหัด			ในขณะที่ ครูสอน	ในขณะที่ ครูให้ทำ แบบฝึกหัด		
1	38	0	1	39	71	8	2	81
2	28	2	0	30	65	9	3	77
3	29	0	1	30	65	9	4	78
4	41	3	1	45	73	9	4	86
5	38	3	0	41	71	7	2	80
6	35	1	1	37	72	9	4	85
7	47	2	2	51	77	9	4	90
8	38	1	0	39	79	7	1	87

ตาราง 9 แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรม แบ่งนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะทำครูสอน										พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด	
นัก	มองครูและ	มอง	เข้าร่วม	ถามครู	ตอบ	ไม่พูดคุย	ตั้งใจทำ	ทำแบบ	พฤติกรรม		
เรียน	อุปกรณ์	เพื่อนใน	กิจกรรม	เมื่อมี	คำถาม	กับหรือ	งานอื่น	ฝึกหัด	การทำ		
คนที่	การเรียน	ขณะทำครู	ที่ได้รับ	ปัญหา	ครูเกี่ยวกับ	ส่งเสียง	ขึ้นมา	หัดที่ได้	เสร็จ	รวม	
	การอ่าน	ให้เพื่อน	มอบหมาย	สงสัยใน	กับเรื่องที่	ดังรบกวน	ทำ	เรียน	ภายใน		
	ในขณะที่	ออกมาทำ		เรื่องที่	เรียน	ขณะ		ภายใน	เวลา		
	ครูสอน	กิจกรรม		เรียน		ครูสอน		ที่กำหนด			
	หรืออธิบาย	หน้าที่เรียน									
1	9	8	4	2	4	7	6	1	0	41	
2	12	8	1	1	2	4	5	1	1	36	
3	8	5	2	3	2	3	4	1	0	29	
4	13	8	3	4	1	10	11	2	1	54	
5	10	5	2	2	2	6	5	2	2	36	

ตาราง 9 (ต่อ)

นัก เรียน	พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน							พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ ครูให้ทำแบบฝึกหัด			
	มอง เพื่อนใน ขณะที่ การเรียน	เข้าร่วม กิจกรรม ที่ได้รับ	ถามครู เมื่อมี ปัญหา	ตอบ คำถาม ครูเกี่ยวกับ เรื่องที่ยัง สงสัย	ไม่พูดคุย กับเพื่อน ขณะ เรียน	ตั้งใจทำ แบบฝึก หัดที่ได้ มอบหมาย	ตั้งใจทำ แบบฝึก หัดที่ได้ มอบหมาย	ทำแบบ ฝึกหัด เสร็จ ภายใน เวลา ที่กำหนด	พฤติกรรม การทำ การบ้าน	รวม	
6	13	6	0	2	4	5	4	3	0	1	38
7	14	5	4	1	4	12	10	2	1	0	53
8	12	6	1	0	2	11	7	2	1	1	43
รวม	91	51	17	15	21	58	52	14	6	5	330

ตาราง 10 แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรม ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะหลังการทดลอง

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในแต่ละทศวรรษ											พฤติกรรมตั้งใจเรียนในแต่ละที่	
ครูให้แบบฝึกหัด												
นัก	มองครูและเพื่อน	เข้าร่วมกิจกรรม	ถามครูเมื่อมีปัญหา	ตอบคำถามครู	ไม่พูดคุยกับเพื่อน	ตั้งใจทำงาน	ทำแบบฝึกหัด	พฤติกรรมรวม				
เรียน	เพื่อนในชั้นเรียน	ที่โรงเรียน	ที่โรงเรียน	ที่โรงเรียน	ที่โรงเรียน	ที่โรงเรียน	ที่โรงเรียน	ที่โรงเรียน				
1	22	16	10	2	12	15	11	6	6	4	104	
2	23	14	8	2	9	16	17	3	4	4	100	
3	26	12	7	1	7	16	11	5	6	3	94	
4	27	15	8	2	7	17	14	5	5	4	104	
5	24	16	6	3	9	14	18	5	3	4	102	

ตาราง 10 (ต่อ)

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน										พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด			
นัก	มอง	เข้าร่วม	ถามครู	ตอบ	ไม่พูดคุย	เข้ามา	ตั้งใจทำ	ทำแบบ	พฤติกรรม				
เรียน	เพื่อนใน	กิจกรรม	เมื่อมี	คำถาม	กันหรือ	งานอัน	แบบฝึก	ฝึกหัด	การทำ				
คนที่	ขณะที่ครู	ที่ได้รับ	ปัญหา	ครูเกี่ยวกับ	ส่งเสียง	ขึ้นมา	หัดที่ได้	เสร็จ	การบ้าน				
เรียน	ให้เพื่อน	มอบหมาย	สงสัยใน	กับเรื่องที่	ดังรับ	ทำ	รับมอบ	ภายใน					
	ออกมาทำ		เรื่องที่	เรียน	ความ		หมาย	เวลา					
	กิจกรรม		เรียน		ครูสอน			ที่กำหนด					
	หน้าชั้นเรียน												
6	29	17	5	2	7	19	15	6	4	110			
7	25	18	9	3	5	14	16	4	3	102			
8	31	17	6	3	11	20	17	5	4	117			
รวม	207	125	59	18	67	131	119	39	38	833			

ตาราง 11 แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรากพฤติกรรม ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง

นักเรียน	พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะทำครูสอน							พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะทำครูให้ทำแบบฝึกหัด		
	มองครูและ	เพื่อนใน	เข้าร่วม	ถามครู	ตอบ	ไม่พูดคุย	ไม่ทำ	ตั้งใจทำ	ทำแบบ	พฤติกรรม
	ของครูและ	เพื่อนใน	กิจกรรม	เมื่อมี	คำถาม	กันหรือ	งานอื่น	แบบฝึก	ฝึกหัด	การทำ
คนที่	การเรียน	ขณะที่ครู	ที่ได้รับ	ปัญหา	ครูเกี่ยว	ส่งเสียง	ขึ้นมา	หัดที่ได้	เสร็จ	การบ้าน
การสอน	ทำให้เพื่อน	ทำที่เพื่อน	มอบหมาย	สงสัยใน	กับเรื่องที่	ดังรับ	ทำ	รับมอบ	ภายใน	รวม
ในขณะที่	ออกมาทำ			เรื่องที่	เรียน	กวนขณะ		หมาย	เวลา	
ครูสอน	กิจกรรม			เรียน		ครูสอน			ที่กำหนด	
หรืออธิบาย	หน้าชั้นเรียน									
1	15	7	1	2	2	7	4	0	0	1
2	7	4	2	1	2	5	7	2	0	0
3	6	4	2	0	3	8	6	0	0	1
4	11	6	3	3	1	9	8	2	1	1
5	8	6	2	3	4	8	7	1	2	0
										39
										30
										30
										45
										41

ตาราง 11 (ต่อ)

	พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน							พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้แบบฝึกหัด			
	มองครูและเพื่อน ขณะที่ครูสอน	เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน	ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน	ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรับความสนใจ	ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมายภายในเวลาที่กำหนด	พฤติกรรมการทำการบ้าน	รวม			
นักเรียน	มองครูและเพื่อนขณะที่ครูสอน	เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน	ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน	ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรับความสนใจ	ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมายภายในเวลาที่กำหนด	พฤติกรรมการทำการบ้าน				
6	13	5	2	0	1	7	7	1	0	1	37
7	17	9	3	2	2	5	9	2	0	2	51
8	12	5	2	1	3	10	5	1	0	0	39
รวม	89	46	17	12	18	59	53	9	3	6	312

ตาราง 12 แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรม ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง

นัก เรียน คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะทำครูสอน							พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ ครูให้ทำแบบฝึกหัด			รวม
	มอง ครูและ อุปกรณ์	เพื่อนใน ขณะที่ครู	เข้าร่วม กิจกรรม ที่ได้รับ	ถามครู เมื่อมี ปัญหา	ตอบ คำถาม ครูเกี่ยวกับ เรื่องที่เรียน	ไม่พูดคุย กันหรือ ส่งเสียง ดังรับ	ไม่ งานอื่น ขึ้นมา	ตั้งใจทำ แบบฝึก หัดที่ได้	ทำแบบ ฝึกหัด เสร็จ ภายใน เวลา ที่กำหนด	พฤติกรรม การทำ การบ้าน	
1	21	12	3	5	4	14	12	5	3	2	81
2	20	10	2	4	3	11	15	5	4	3	77
3	22	8	3	3	5	10	14	5	4	4	78
4	24	11	3	2	4	16	13	5	4	4	86
5	23	7	2	4	4	13	18	4	3	2	80

ตาราง 12 (ต่อ)

	พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน							พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำแบบฝึกหัด			
	มองครูและอุปกรณ์การเรียน	มองเพื่อนในขณะที่ครูชี้ให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหรืออธิบาย	เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	ถามครูเมื่อมีปัญหสงสัยในเรื่องที่เรียน	ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน	ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรับกวนขณะครูสอน	ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ	ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมายภายในเวลาที่กำหนด	พฤติกรรมการทำ	พฤติกรรมการบ้าน	รวม
6	26	10	3	3	3	12	15	5	4	4	85
7	24	9	2	5	5	17	15	4	5	4	90
8	25	13	3	4	3	15	16	4	3	1	87
รวม	185	80	21	30	31	108	118	37	30	24	664

ตาราง 13 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรม
ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมตั้งใจเรียน	หลังการ ทดลอง	ก่อนการ ทดลอง	ผลต่างของ พฤติกรรม ตั้งใจเรียน	อันดับ
มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอน ในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย	207	91	116	1
มองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมา ทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน	125	51	74	2
เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	59	17	42	6
ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่ เรียน	18	15	3	10
ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน	67	21	46	5
ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวน ขณะครูสอน	131	58	73	3
ไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำ	119	52	67	4
ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย	39	14	25	8.5

ตาราง 13 (ต่อ)

พฤติกรรมตั้งใจเรียน	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	ผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียน	อันดับ
ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด	38	6	32	7
พฤติกรรมการทำการบ้าน	30	5	25	8.5

ตาราง 14 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายพฤติกรรม
ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมตั้งใจเรียน	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	ผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียน	อันดับ
มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย	185	89	96	1
มองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน	80	46	34	4
เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	21	17	4	10
ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน	30	12	18	7.5
ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน	31	18	13	9
ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวนขณะครูสอน	108	59	49	3
ไม่ทำงานอันอื่นขึ้นมาทำ	118	53	65	2
ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย	37	9	28	5

ตาราง 14 (ต่อ)

พฤติกรรมตั้งใจเรียน	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	ผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียน	อันดับ
ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด	30	3	27	6
พฤติกรรมการทำการบ้าน	24	6	18	7.5

ตาราง 15 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เป็นรายพฤติกรรม
ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระยะหลังทดลอง

พฤติกรรมตั้งใจเรียน	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	ผลต่างของ พฤติกรรม ตั้งใจเรียน	อันดับ	ผลต่างของ พฤติกรรม ตั้งใจเรียน	อันดับ
มองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอน ในขณะที่ครูสอนหรืออธิบาย	116	1	96	1
มองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมา ทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน	74	2	34	4
เข้าร่วมกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	42	6	4	10
ถามครูเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่ เรียน	3	10	18	7.5
ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน	46	5	13	9
ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงดังรบกวน ขณะครูสอน	73	3	49	3
ไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำ	67	4	65	2

ตาราง 15 (ต่อ)

พฤติกรรมตั้งใจเรียน	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	ผลต่างของ พฤติกรรม ตั้งใจเรียน	อันดับ	ผลต่างของ พฤติกรรม ตั้งใจเรียน	อันดับ
ตั้งใจทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย	25	8.5	28	5
ทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลาที่กำหนด	32	7	27	6
พฤติกรรมการทำการบ้าน	25	8.5	18	7.5

ตาราง 16 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่ม
ทดลอง ในระยะก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		ผลต่างของคะแนน
	คะแนน	ระดับผลการเรียน	คะแนน	ระดับผลการเรียน	
1	44	1	42	1	2
2	58	1	55	1	3
3	53	1	32	0	21
4	49	1	39	0	10
5	54	1	44	1	10
6	62	2	49	1	13
7	51	1	42	1	9
8	55	1	45	1	10

ตาราง 17 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่ม
ควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		ผลต่างของคะแนน
	คะแนน	ระดับผลการเรียน	คะแนน	ระดับผลการเรียน	
1	63	2	55	1	8
2	54	1	53	1	1
3	44	1	41	1	3
4	67	2	53	1	14
5	51	1	46	1	5
6	59	1	59	1	0
7	53	1	51	1	2
8	54	1	47	1	7

ตาราง 18 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม ตั้งใจเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของ นักเรียน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	104	41	63	3.0		3.0 ⁺
2	100	36	64	4.0		4.0 ⁺
3	94	29	65	5.0		5.0 ⁺
4	104	54	50	2.0		2.0 ⁺
5	102	36	66	6.0		6.0 ⁺
6	110	38	72	7.0		7.0 ⁺
7	102	53	49	1.0		1.0 ⁺
8	117	43	74	8.0		8.0 ⁺
Mdn	103.0	39.5	64.0			
				รวม	0	36
Q.D.	2.0	3.5	5.5			

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 T = 0

ตาราง 19 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวมของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม ตั้งใจเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของ นักเรียน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	81	39	42	4.0		4.0 ⁺
2	77	30	47	5.0		5.0 ⁺
3	78	30	48	7.0		7.0 ⁺
4	86	45	41	3.0		3.0 ⁺
5	80	41	39	1.5		1.5 ⁺
6	85	37	48	7.0		7.0 ⁺
7	90	51	39	1.5		1.5 ⁺
8	87	39	48	7.0		7.0 ⁺
Mdn	83.0	39.0	44.5			
				รวม	0	36
Q.D.	4.0	5.5	4.5			

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 T = 0

ตาราง 20 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยรวม
ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

นักเรียน คนที่	ผลต่างของคะแนน พฤติกรรมตั้งใจเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของ นักเรียนกลุ่มทดลอง	อันดับ	ผลต่างของคะแนน พฤติกรรมตั้งใจเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของ นักเรียนกลุ่มควบคุม	อันดับ
1	63	11.0	42	4.0
2	64	12.0	47	5.0
3	65	13.0	48	7.0
4	50	10.0	41	3.0
5	66	14.0	39	1.5
6	72	15.0	48	7.0
7	49	9.0	39	1.5
8	74	16.0	48	7.0
	รวม	100	รวม	36

$$U = 0^*$$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายนัยนา ชื่อสกุล เอื้ออำนวยชัย

เกิดวันที่ 12 เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช 2508

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 124/137/26 ซอยเรวัติ ถนนติวานนท์

ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 5 โรงเรียนประจักษ์ศิลปาคม

สำนักงานเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2525

มัธยมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนเบญจมราชาลัย กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2529

ศิลปศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาอุตสาหกรรม)

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. 2539

การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์
กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
นัยนา เอื้ออำนวยชัย

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
เมษายน 2539

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ในระดับคะแนนต่ำกว่า 2 ซึ่งได้มาจากการสุ่มนักเรียนอย่างง่ายจากประชากร จำนวน 16 คน จาก 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 8 คน และสุ่มห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบ พฤติกรรมนิยม และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ แบบแผนการทดลองของการวิจัย ในครั้งนี้เป็นแบบ ABA (ABA Design) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของ วิลคอกซันและแมน-วิทนี

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE EFFECT OF BEHAVIORAL COUNSELING ON THE ATTENTIVE BEHAVIORS
OF PRATHOM SUKSA VI STUDENTS OF PRACHANIWET SCHOOL
IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

NAIYANA AUAMNUAYCHAI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

April 1996

The purpose of this experimental research was to study the effect of behavioral counseling on the attentive behaviors of Prathom Suksa VI students of Prachaniwet School in Bangkok in the academic year 1995. The subjects of sixteen Prathom Suksa VI students were randomly selected from students whose attentive behaviors were lower than twentyfifth percentile and mathematical achievement scores were classified in the level of 2. The subjects were then randomly divided into an experimental group and a control group, each group consisted of 8 students. The experimental group was exposed to the behavioral counseling program while the control group was given the conventional instruction program. The research design was ABA design. Time Sampling behavioral sheet was used for data recording. The data were analyzed by the wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test and the Mann - Whitney U Test.

The results were as follows :

1. The attentive behaviors of the students exposed to the behavioral counseling program significantly increased at .05 level.
2. The attentive behaviors of the students given the conventional instruction program significantly increased at .05 level.
3. The attentive behaviors of the students exposed to behavioral counseling program were significantly higher than those given the conventional instruction program at .05 level.